

ZAMEČEK

PODZIM 2010

Milá Lucko, Vlasto, Petro, ahoj Michale-Sergeji i Petře,

tenhle úvodník 100. čísla mohl vzniknout jen díky vám.

Taky díky Alex z Políčky, Nikol z Hory Sváté Kateřiny, Tomáši z Třebíčka. Vy všichni a desítky dalších jste se uplynulých 13 let podíleli na tom, aby Zámeček každý měsíc dorazil do všech dětských a spoustou příběhů, reportáží a rozhovorů.

Před chvílí jsem dokončil poslední čísl tohoto narozeninového vydání – zprávu o historii Zámečku od jeho 1. až do 100. čísla. Byla to práce na tři dny a noc. Nežítive má moje desetiletá dcera Natálka pomohla ve druhé najít všechna čísla, abych se mohl přenést do roku 1997, kdy jsme Zámeček s Helmutem vymysleli, nebo do začátku tohoto tisíciletí, kdy se zdálo, že čísl kopírují nedostatků peněz zanikne.

Tedy vstoupil na scénu Nadace Terezy Maxové, která se stala partnerem časopisu a je nyní věrná až do dnešních dnů. Pak jsem byl duš u Milosla, který upozornil na Pítkou skupinu v DD Kránská Lipa a prožil pak kvůli tomu spoustu krušných měsíců. Nebo u Gracilína, když bojoval s kamerami v Jemnici a ve Znojme. Při listování do rým čísl jsem si prožil spoustu příběhů.

Z těch nejnovějších mě nejvíce zaujaly dva dospělácké „Zámeček moc chvilí. Pořád čteme, jak byla ake super a už se těšite na další, ale v domovech je to jiné. Na vědní akci se vám nechce a berete je jako vynucení od počítače nebo televize.“ Jakli v některé ředitel a tetu z domova (kudský z jiného).

Do další zovky vám proto můžu slíbt: Zámeček bude psát o všem dobrém, co se kde děje, ale nebudete se bát ani kritiky. Ale zšeli to hlavně na vás – zapojte si přilete hlavněvy, členové i nečlenové dětské redakce. Je jen na vás, jaký ho budete mít.

Vladislav Sobol – Filk
ředitel aktor

Z titulu strany

Stejně jako celé a neční čísto je mimořádné (ani dvojstránkový formát, 100 stran a netradiční rubriky), mimořádná je i titulní strana.

Vímli jste si, že těch „pančků“ je přesně 100? A že je to vlastně historie Zámečku na jediné straně? Od minulka až po vospětého stane... Helmut a Raděček se na titulce vyřádili a je jen na vás, jak si naložíte. Protože za každou postavíčkou se skrývá příběh, folky? To je jen na vás a vaší fantazii. Našli jste na ní „se šťastnou“ číslu 100?

(red)

Pozvánky

Býchorské nestandardní hry

Co: nevidní hry v přírodě, které vychází z polibalem
Termín: 4. – 5. listopadu 2010
Místo: BDB Býchory
Nudeba: Zbraslavice, kemp u starého rybníka a dvůr (Hruš, holky) + z vychovatele jako doprovod
Typ: Pavel Buláč
Přihlášky: pavel.bulac@domov-bychory.org

Drápalíkův kráček okraj

Co: soutěž pro kluky a holky z DD, BDB, VU a DBD
Termín: 16. října 2010
Místo: VU a BDB Káňsky
Disciplíny: běh (spusmařička, střelba, hod na plechovky, hod granátů, chůze na chůdkách
Typ: tréninkové hry, maximálně dvě z domov
Přihlášky: Aleš Dvořák, dd.kralupy@seznam.cz

Nejlepší článek čísla

Nejlepší příspěvek nám tentokrát do Zámečku podala Bára Ešerová z VÚ a BDB Počádky. Najdete ho na straně 51 s názvem Markéta za plovkovou v „pěle“.

Báře posíláme malou odměnu a jsme zvědaví, kdo napíše nejlepší článek příště.

Soutěže

V tomto narozeninovém čísle najdete dvě soutěže, ve kterých se můžete vyjádřit:

2 0 - 1 - 0
9 - - - 1 - 0
a IFVG Commercial Banking

Nejlepší článek z čísla, tak se pusťte do toho!

Zámeček hledá redaktory!

Chcete psát do Zámečku a tam, co se u vás v domově děje? Máte v šuplíku hezké básničky? Radli byste se věšili se svým příběhem?

Zámeček hledá další kluky a holky, kteří se chtějí zapojit do dětské redakce. Takže neváhejte a přilete!

Anketa: Tykáni nebo vykání?

Před několika lety vyšla v Zámečku velká anketa o tom, jestli si v domovech s teťmi a strejdy tykáte nebo vykání. Řekli bychom glitli, jak se od té doby situace změnila. Napíšte nám od povědi na otázku:

1. Jak je to u vás – tykáte nebo vykání?

2. Myslíte si, že je to tak lepší? A proč?

Někdo se může více zapojit nebo třeba napat k touto tématu nějaký příběh...

Nový mejl!

Zámeček má novou e-mailovou adresu. Pokud nám chcete napat zprávu, správu, poslat folky nebo se na něco zeptat, přilete sem:

redakce@zamecek.net

Zámeček má nové internetové stránky!

www.zamecek.net

Už je to tady! Společně s vydáním 100. čísla Zámečku startují na staré adrese www.zamecek.net úplně nové internetové stránky našeho časopisu. Kámen nezůstal na kameni – místo dřívějšího docela nudného portálu na vás vybafe tak trochu strašidelný nebo dobrodružný zámek, na kterém najdete nejen zprávy z domovů, ale i písničky, povídky, dětská práva, čajovnu na pokec s kamarády, informace o chystaných akcích, všechna dřívější čísla Zámečku, písničky a taky místo, které bude jen vaše – 13. komnatu.

Zprávy z domovů

Největší novinkou budou zprávy z domovů, které by mely být hlavní součástí nového webu. Neaktivnější členové dětské redakce totiž dostanou přístupové heslo do administrativního systému a budou si své články vkládat na web sami (samozřejmě si je, že před zveřejněním zprávy upravíme, hlavně

těm, kteří nerozeznávají y a i). A co je důležité – domovy, které mají zastoupení v dětské redakci, budou mít na webu Zámečku i svou vlastní ministránku. Takže návštěvníci naší stránky každý den uvidí, co se v každém domově aktuálně děje.

(red)

zpráva měsíce

Dotazy a náměty: redakce@zamecek.net

Zámeček nejsou jen písnička a fotky, ale hlavně zážitky

Stručná historie Zámečku, kterou najdete na stránkách 10-19, mapuje to nejzajímavější z 99 čísel časopisu. Tahle historie by ale nebyla úplněš bez zážitků z akcí a soutěží, které Zámeček připravil. Někdy jsem tedy vzpomínal na všechny, ale byly dno za to stojí. Například je lidé, kteří byli Zámečku vždy nejbližší – v dobách dobrých i zlých. Byli mým motorem a motivací ve chvílích, když se mi nad tím vším v počítání klášky oči nebo když s některým ředitelem záleželo, že děláme v domovech „revolu“.

Zdenko a Radim, děkuji.

Fik

Nejen puding se soli

Dávno, dávno již tomu... snad 13 let, co byl DD v Závěsě osloven, ostatně jako i jiné domovy, organizaci Duha se sídlem v Havířově. Byli jsme vyzváni, abychom se zapojili do soutěže o nejdražší logo rodin o se časopisu Zámeček.

„Ale... co to vůbec je... a proč... my nevíme...“ zněly počáteční reakce dětí. Sama jsem o zmíněné organizaci nic nevěděla, takže

jsem jejich nedůvěru a nechuť docela chápal. Nakonec se mi pár jedinců, ale opravdu jenom pár, podařilo přesvědčit. „Tak jó, když teta chceš...“ Nejaktivnější byl Jakub Netik. Vzpomínám si, že k realizaci svého návrhu použil dokonce i kroužky. Jeho námet stájně patřil mezi ty lepší, protože byl odměněn hodinkami a CD. A ejhle! Děti zbytnily. „Ať to bude něco doopravdy...“ Semínko důvěry bylo seto.

To „doopravdy“ se následně utvrdilo na první společné sportovní akci ve Frenštoku p.R. Zájem zúčastnit se byl ze strany dětí velkých. Dilem závidovat, dilem touha známit síly, byl jenom v netradičních disciplínách. Akce byla úspěšná.

Mnohě z dětí se například poprvé ve svém životě setkaly se „švédskými stoly“. Nabrat si podle své chuti a apetitu – to bylo něco!

Časopis Zámeček se postupně stával velmi populární. „Teto, podívej, to jsem já na té fotce... a to jsou moje věty... tu jsem uveden na druhém místě... chudák, s to mají v tom domově blbě, u nás je to lepší... s kapením je to všude stejné... a fakt je to pravda, máme na to nárok!... já, moje křesba... ten Valenta je ale borec...“ Časopis zábavy, informací, poučení, možnosti seberealizace. Netradiční soutěže, které redakce organizovala, dokázaly probudit k aktivitě i ty nejvážlivější.

Nedávno jsem potkala Radku Krajčovou, která se dříve těch soutěží jako „nate“ dítě účastnila, dnes má bakalářský titul a stará se o děti v mateřské škole. Na otázku, co se jí vybaví při slove Zámeček, bez váhání odpověděla: „Týdení po byt na Myšince, kde mimo jiné Petrík Cobanáků omylami místo cukru ochutnal puding soli.“

Vzpomínky by bylo spousty, ale ne pro každého čtenáře zajímavých. Takže – díky za vše, milá redakce, hodně úspěchů a stále plno inspirace.

Zdenka Chaloupková
„teta“ v důchodu, dříve DD Závěs

Jako horkou bramboru...

První Zámeček k nám v roce 1997 dorazil poštou bez obálky, takže ve škole roudedici s domovem a ho všichni přehazovali jako horkou bramboru. Nikdo pořádně nevěděl, co s ním. Prostě takové černobílé „nechtěnátko“. Tahle vzpomínka se mi vynoří snad pokaždé, když přijde nové číslo, barevné, nádupané a seberežomé.

Pak mám v hlavě Michala. Zarpuštěného nečtenáře, který si vždy rozuměl víc s mlučením, než s písmenkama. A kupodivu i jeho jsem jednou přistihl, jak u sebe v pokoji čte Zámeček.

A ještě „spanilá jízda“, což byly návštěvy redakce v domovech. Tedy konkrétně v tom našem. Vidím Ondru, jak za velkého zájmu dětí zaujatě kreslí sympatické zrudělé lůžko a škrečho,

což byli tehdejší komiksovi průvodci Zámečkem, klukovi v pokoji na zeď. A pak ještě dále na chodbě. To jsme měli pěkně vymalováno. A dlouho!

Radim Koreš
vedoucí vychovatel DD Písek

Jak paní Livie Klausová viděla místo dětského domova Potěmkinovu vesnici

„V polovině září k nám přijede paní Livie Klausová z Hradu. Bude to velká sláva, děti.“ Řekla jednoho dne Dagmar Průšová, ředitelka Dětského domova v Jemnici. V dětskou jsem už deset let a tak jsem na podobné „slávy“ zvyklý. Byl u nás Pa-roubek, hejtman za ODS a taky za ČSSD, občas přijde starosta. Klausovou jsme tady ale ještě neměli.

10. září, čtyři dny před návštěvou

V pítce do domova přijíždí všechny děti z intru a tak se vždycky pere. Castovky plné špinavého oblečení tentokrát podají - přijde Klausová. „Jak a hrabat!“ zavolala vychovatelka a všech dvacet dívek šlo nahat. „Jedy máte šroubováky, můžete vyčistit chodník.“ Řekla vychovatelka. Holky kladly a čistily šroubováky koutky na chodníku. „Je na to něco víc co? Dyt tas nic není do prdeli!“ nadával. Volně sály jmen holky, ktesa tancevaly a zpívaly. Už asi čtrnáct dní navícují vystoupení pro paní prezidentovou a dnes byla jedna z generálek.

11. září, tři dny před návštěvou

V sobotu ráno v domově většinou spát do devíti, jdeme na snídani a pak si uklízíme. Tentokrát to bylo jinak. „Děcka, počítejte si uklízení a budeme pát pernicku pro paní Klausovou.“ Řekla vychovatelka. Celý domov vzal prachovky a začal ležet, vysavač jel od rána do večera a kuchyňky se musely jen leknout. Skřípně byly naklizené tak, že by se za ně nemusel stydět ani generál na vojně. Odpoledne všichni vyfotovali košatka, hrálky, kůže, kotouče a začalo se uklízet na zahradě. „Někde nemá být ani listáček. Shraňte to hlavně před domovem.“ Řekla vychovatelka. „Hele, já už nechápu, co tady máse hrabat! Každý den to stejné napadne, co prdeli!“ řekl kluk, který chodí do deváté třídy. „Jř huku a kakej nebo dostaneš šroubovák.“ odpověděl mu kluk, který odnášel listy do vorečku.

12. září, dva dny před návštěvou

Ráno po snídani jsme zase vyfotovali šroubováky, hrálky a šlo se na vč. Do oběda jsme nakáli venku a odpoledne gruntovali v domově, ale kupodivu jsme mohli chvíli i ven. „Děcka, když jsme tady spolu, každý z vás si vyplní otázku pro paní prezidentovou. Paní ředitelka se na to podívá a řekne, jestli je deti z vhodný nebo ne.“ Řekla vychovatelka. Celý domov vyplňal otázku pro paní Klausovou - velká záhava. „A ještě si vyplníte, jaký byste chtěli být zvířetem, kdyžby nebyl člověkem. To zvířátko pak vyrobíte a dáme to paní prezidentové jako prezent.“ Řekla vychovatelka, když jsme ji donesli lističky s otázkami. „Jduh praze.“ řekl docela natvárně čtrnáctiletý kluk. „Chápeš to? Takový přikvíry!“ He, to bude komedie.“ rozčiloval se další.

13. září, den do příjezdu paní prezidentové

Přišel jsem z brigády kolem páté hodiny večer. Celý do-

mov byl ještě na zahradě. Zesetla se i tráva a klínová cesta. Holky venku čistily stínidla, po které přijede paní prezidentová. „Gracián! Co si myslíš? Okamžitě si sundej boty, vezmi si hrábě a můžeš začít!“ Dělej!“ zavolala na ně vychovatelka. Hrábě na byt k mčemu. Děcka chodily a sbíraly lističky rukama. „Já jich mám šest.“ říkal Roman z jedné struny. „Muschruj! Já jich mám pět, ale já ten jeden tady někde našdu.“ odpověděl Tomáš a začal se smít. Do večeri devatenáctileté slečna stála u vychovatelky a učila se napanělit úvodní řeč. „Vítáme Vás, paní Klausová, v našem dětském domově. A jako nejdříve. Jéé! Kzova! Jsem potěšený, že Vás vítáme. Bože! Jeto, já nemám mluvit!“ rozčilovala se slečna, která bude dělat v červnu zvěřečky na kuchánku. Chodila se a tam, stála na jedné noze a pak si i poskakovala. Běhla trest se ne a ne naučit.

14. září, návštěva paní Klausové

13:00 Václavka jdeme z oběda na svou skupinu.

13:10 Poslední generálka: Holky a Marek ukáží všechno vychovatelkám.

13:34 „Okamžitě kčte václavku na pokojce. Nemáte být na chodě!“ řekla nám vychovatelka.

13:54 Těně se k nám propočoval kluk z jiné skupiny. „Jř máš listek, vole!“ řekla „Jaky?“ zeptal jsem se ho. „Jeto Andreáš nám rozdala listky z otázkami pro Klausovou. Jaký byl váš sen? A splnil se váš? Pákné krevina co?“ zeptal se. 14:50 „Poďte, můžete jít ven z pokoje. Půjdeme před domov vítat paní prezidentovou.“ řekla ředitelka. 14:54 „Jety, doradu. Veměte si před sebe děti. No, ti velcí zase neposlouchají.“ podívala se na ně výrazně pohledem ředitelka. „A tunc z kapaz! Slyšíte?“ rozčilovala se.

15:00 Livie Klausová otevřela dveře od aut.

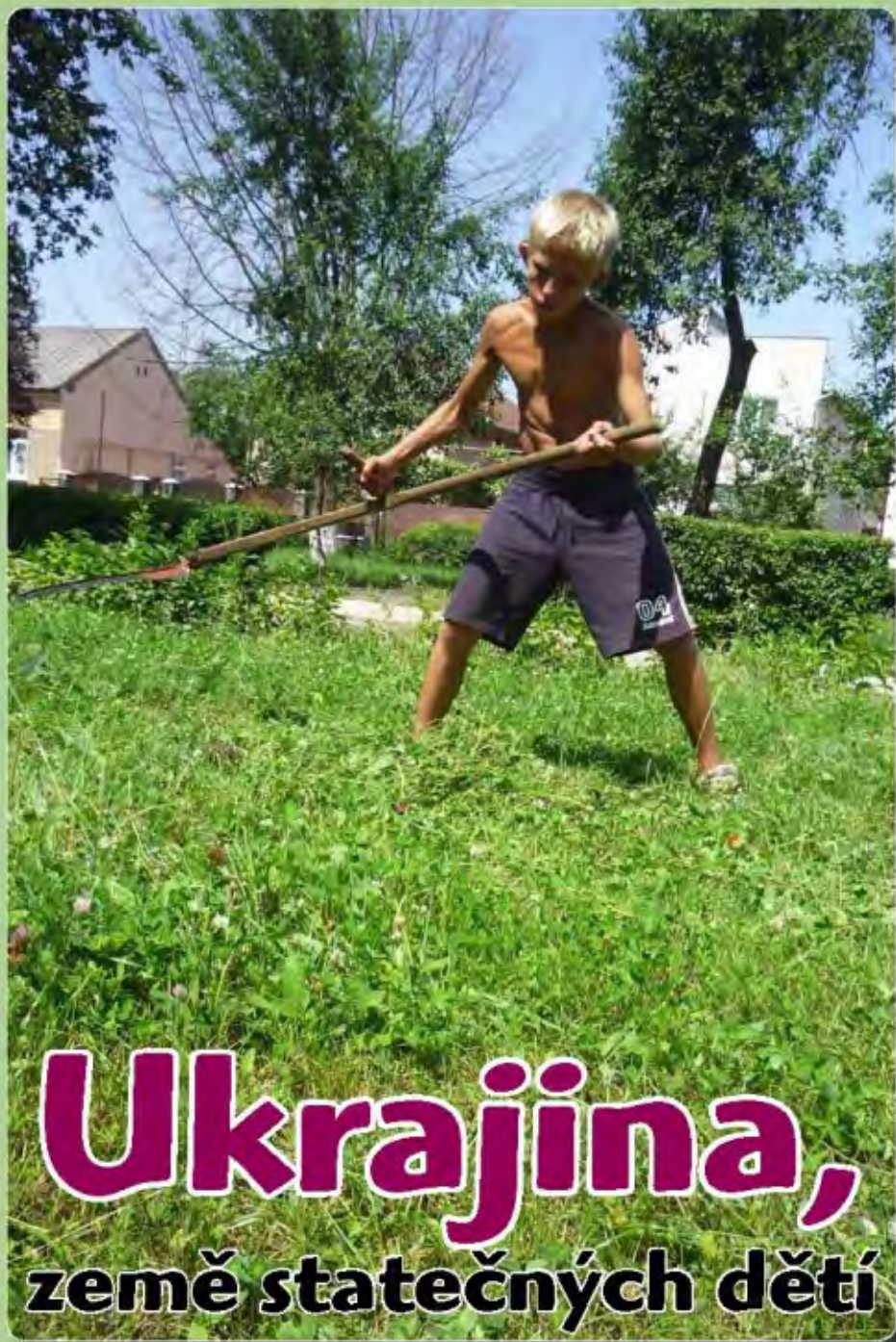
Návštěva z Hradu u nás byla asi hodinu. Paní Klausová odjízďla se stážemky okýkem a málva nám. Nepodívala se na zahradu, kde nebyl ani listáček. Nepodívala se na můj pokoj, kde by se mělo jít z a koberce, jak byl šteratín. Ale největší škoda byla, že jsme ji neukázali děck, kde opravdu žijeme, ale tento nadošný a vyšperovaný palác, který se podobal Potěmkinovu vesnickám. Škoda, že si budeme více pamatovat tu ofírnu před tím než samotný den, kdy nám paní Klausová podala ruku nebo se nás zeptala, co bychom chtěli dělat, až odud vyjdeme. Škoda!

reportáž

Gracián Svachna

Reportáž o návštěvě manželky prezidenta paní Livie Klausové v DD Jemnice napsal z Tebkou povinněskou nadáčkou Gracián Svachna, šéfredaktor dětské redakce Lánečku. Ten právě v těchto dnech začíná v Praze studovat vysokou školu a v jemnickém domově zůstává „na dohled“.

Věříme, že ho po tomto článku paní ředitelka z domova neryhodi.

Ukrajina,

země statečných dětí

Jak se žije v dětském domově v ukrajinském městě Mukačevo?

O velkých prázdninách jsem navštívil dětský domov na Ukrajině. Veliké město neďaleko slovenských hranic se jmenuje Mukačevo. V obrovském baráku žije 170 dětí a všem těmto dětem pomáhá charitativní organizace ADRA. Já a do řad černých dobrovolníků jsme pro děti z Mukačevo dělali tábor.

Většina dětí nemá rodiče vůbec nebo, jak jsem říkal: Stojí za nic. „Moje máma moc chláta vodku a fotra už nemám.“ Feďa mi čtrnáctiletý Slavík. „Teď už jsem tady a mám aspoň co jíst a je tu teplo, jsem ve třetí spalni.“ dodal Slavík a běžel hrát fotbal. Spalňa je pro nás něco jako rodinka.

Ti mali přelítali vodu z jedné flašky do druhé a ti velcí plavali od břehu k břehu.

„Dám ti tu deku dál, jo?“ zeptala se Kamila a posouvala ji dál od břehu. „Proč, prosim tě?“ zeptal jsem se. „Aby na tebe nelesly krysy.“ odpověděla a běžela plavat.

Třída sávková kabinice. My jsme na postelích hráli hádanky, ale když se děti vědli zpovídat, každé dítě je do tří.

Skříňka pro tři a postel

Takhle vypadá záchod pro tři osoby.

Když mi sedmiletá Alina poprvé šla ukázat svojí skříňku a postel, bylo mi úžko. Vešel jsem do velké místnosti. Vůde byly postele. Někde dvopatrové, někde třípatrové. V jedné takové spalni bylo třicet postelí. „Sěgra spí na lestece, u velkých. Pojď, ukážu ti to.“ Feďa mi Alina. Později jsem zjistil, že děti jsou rozdělené podle věku. Na malé a velké a taky na kluky a holky. Ani zaurazení nemohou být v jedné skupině. Nemají svoje pokoje. Mají jen svou postel a malou skříňku, o kterou se dělí s dalšími třemi dětmi. „Tady mám kamínky. Ten jsem si vzala ze země, když jsem odcházela od mámy. A tady to je moje máma.“ ukazovala mi černobílou a dost pomácanou fotku.

... aby po tobě nelesly krysy

V domově jsem byl skoro tři týdny. Hrál jsem fotbal a spoustu her. Vzpomínám si, že když byl velký hic, chodili jsme k řece. Byla strašně špinavá. Na hladině pluly flašky od piva a vodky.

Boj o poklad

Jednou jsme hráli hru, kterou každý z nás zná. Jmenuje se šifrování. Šel jsem se skupinkou častí dětí a plnili jsme úkoly. To je poprvé, co jsem venku takhle s málo děckama. Myjínky chodíme všichni. Musíme v dvojčtu a to je na nic.“ Feďa mi Vova. Pořádní úkol byl: „Pohládej se v domově. Vraťte se nejrychlejší cestou.“ Všichni byli nadšení a utkali. Utíkali rychle, protože tyhle děti jen tak něco nedostávají, natož poklad. Všiml si Fejka. „Bude to rychlejší, když ji přebrojíme.“ zařval Váňa a skočil do vody. Za ním následovali i ostatní děti, které neuměly ani plavat, jen aby získaly poklad. Mě se do vody moc nechálo, když jsem viděl tolik trubek, ze kterých do řeky vytékají různé odpady. Skočil jsem tam ale taky. Doběhl jsem do cíle jako třetí. Každému bylo jedno, že se nemá do čeho se převléct. Oni byli třetí a každý dostal svůj poklad. Někdo sladkost, druhý sluneční brýle a další třeba auto.

Řeka plavou splaštěná si děti užívají jako nejlepší aquapark.

Jídelníček: Kaše! Každý den a celý rok

S děckama jsme trávili všechnu svůj čas. Od rána až do večera. Společně jsme chodili na snídani a společně jsme chodili i spát. Ráno na snídani byla vždycky kaše. Odpoledne byla taky kaše a večer byla kaše znovu. Jedli jsme pohankovou, krupičnou, kroupovou, rýžovou. Občas byly i těstoviny. To bylo málokdy. A maso? Skoro vůbec. „Máte tady přístroje?“ zeptal jsem se Juri. „Ne, na co?“ odpověděl mi otázkou.

Podívej, tohle je maso!

Země statečných dětí

Ukrajina je také země statečných dětí, které nepoznaly to, co my máme jako jasnou věc. Nemají kartáček na zuby ani svůj ruč-
ník. Nedotýrají kapemě ani nemají značkové hadry. Na Ukrajině mají to, co my v Česku jen těžko hledáme. Na Ukrajině mají jeden druhého.

Gracián Svačina

Najoblíbenější hra – fotbal. Kluci z domova se nikdy nevaňali. Hrálí jme někdy i tři hodiny. Pořád do kola. Až vyhrála Ukrajina, mohli zápas skončit.

Měli jsme strach, že jste už odjeli

Poslední den, kdy jsme vítávali v šest hodin ráno na autobus, před vchodem čekalo pět dětí. „Jdeme vás doprovodit. Čekáme na vás skoro hodinu. Měli jsme strach, že jste už odjeli,“ řekla nám rozespálá Vika. Vlícní jsme odcházeli a věděli jsme, že nám bude moc smutno. Říkal jsem si: Já to jsem to tady vydržel. Až přijedu, budu mít spaghetti a moc dobrou omáčku od Ivě Šobolové (z Ukrajiny jsem jel na tábor pro dětské redaktory Zámečku), ale co ty děcka, který tady zůstávají?“ A pak nám Vika řekla: „Tak moc bych chtěla jet s vámi.“

Za spolupráci při zajištění Graciánovy cesty do Mukačevo děkujeme humanitární organizaci ADRA, která se o děti ve zdejších dětském domově dlouhodobě stará.

„Nevím, co je kapesné, ale umím žebrot“

Říká Slávik, který v září nastoupil do osmé třídy. V dětském domově v Mukačevu je osm let a vyprávěl mi, jak se žije v domově, který je úplně jiný než ty, které známe v Česku.

Od kdy to dy jsi?

Od šesti let.

Můžeš chodit ven? Jak to tady máte s vycházkami?

Když jsi malý, tak chodíš s vychovatelkou jednou za týden. Od třinácti let můžeš chodit sám. Jednu hodinu. Ale mě je to jedno. Já zdržen stejně!

Vykáte nebo tykáte vychovatelkám?

Vykáme.

Proč ten vychovatel a tvoji skupiny kouří před váma?

Teň? On machruje, že může a my ne! Ale on kouří i ve tříděch nebo u nás v ložnici.

Dostáváte kapesné?

Co to je?

To jsou peníze, za které si můžeš koupit, co chceš.

Ne, proč?

No, v českých domovech děti dostávají peníze.

Hm, tak aspoň nemůžou žebrot. Můžou si cigára koupit normálně. Kouří tam u vás ne?

Některý jo, někteří ne. A ty kouříš?

Já kouřím. No, když je co.

Kde na to bereš peníze?

Žebřám na ulici, pomáhám na poli nebo zametám chodníky.

Stydíš se, když žebříš?

Ne, musím si nějak vydělávat.

Dostáváte oblečení?

Jednou za rok. Staré, už po někom, ale nám to nevadí. Aspoň něco! Občas doveze Vendula z Česka oblečení. To je dobrý. (Vendula je pracovnice charitativní organizace ADRA.)

A co dárky?

Jenom na Vánoce. Jeden dárek pro každýho. No a někdy taky žádný. Když jede Ještěk z Česka, je to dobrý. Když ne, tak to stojí za nic.

Narození a svátky slavíte?

Ne.

Jsem tady už týden a pořád máme kaši. Dostáváte něco jiného?

(smích) No, to si počkáš. Občas máme těstoviny s masem. Ale to je fakt jenom někdy.

Umíte jíst s příborem, když je pořád jen kaše?

A na co? Stačí lžice ne?

Co bys chtěl dělat, až odtud odejdeš?

Já chci si koupit auto LADU. Chci si postavit barák a žít normálně.

A kde na to vezmeš peníze?

Nevím, ale udělám pro to všechno.

Gracián Švočina

Od jedničky do stovky aneb malá historie Zámečku

Číslo
1-10:

Byl jednou jeden...

Byl konec léta roku 1997. Kluci a holky odjeli z tábora zpátky do svých domovů a na Myšinci zůstali jako poslední z vedoucích Ondra řečený Helmut a Rik.

"To bylo fajn léto. Já bych si ho trochu prodloužil," řekl jeden z nich.

Jak to myslíš, vždyť musíme do školy a do práce," nechápal druhý.

"No právě. Ale jeden z nás umí kreslit a oba děláme novináře. Co takhle vymyslet pro tyhle děti časopis? Když jim každý měsíc pošleme jedno číslo, budeme s nimi vlastně pořád jakoby na táboře," vychrlil ze sebe první.

Oběma se ten nápad líbil. A protože první reportáž jeli připravit do DD v Melči, kde děti žijí v krásné záměcké budově, dostal časopis jméno Zámeček. Na dalších deseti stránkách se dočtete, jako to bylo dál.

Obálka prvního čísla Zámečku

Úvodník prvního čísla

Můj milý Thorale,
(a vy všichni ostatní),

když jsem byl malý kluk, koupil jsem si jednou komiks. Jmenoval se „Thorval – Dítě z hvězd“. Jo, bylo to o Tobě, jak Tě našli jako malé mimino domorodci na ostrově a nikdo nevěděl, odkud přicházíš. Neznal jsi své rodiče a celé dětství jsi vyrůstal u cizích lidí. Měl jsi je ale rád jako své vlastní.

Poznával jsi, co je dobro a zlo, potil se na svém prvním lovu a studem ses zachýchal, když jsi poprvé poznal, jak vypadá krásné dívčí tělo. A já jsem hltal Tvé dobrodružství, příběhy a vny stránky za stránkou. Promítal jsem si v hlavě, co jsi udělal, a snažil se být jako Ty.

Komiks ale skončil poslední stránkou – a mně zůstaly jen

vzpomínky. Řekl jsem si tehdy, že pokud nenajdu nějaké nekonečné pokračování Tvých příběhů, vyrobím jednou podobný časopis sám. A že zkusím udělat radost zase jiným klukům a holčkám. Tak to teda zkusím.

Doufám, že z hvězd, kam ses vrátil a odkud sleduješ, co

se u nás děje, uvidíš aspoň jednoho človíčka, který tenhle časopis bude hltat stejně, jako tehdy já Tvé příběhy.

Těším se, že se nám splní naše sny. Protože tenhle časopis poslední stránkou začíná.

Tvůj a Vš Flik

Rozhovor s americkým prezidentem: Přiznání Billa Clintona

Pět dnes již téměř dospělých dětí, které žijí v několika dětských domovech v Čechách a na Moravě, si nad starými fotografiemi svých sourozenců vzpomněl na slova svých matek, které říkávaly: „Tvůj táta je bílý“.

Teprve teď, po skandálních aférách amerického prezidenta Billa Clintona a jeho bývalých sekretářek jím došlo, co to mělo znamenat. Redaktoři Zámečku se rozhodli celou záležitost prověřit. Telefonicky june její zástupci v letadle při jeho návštěvě Afriky.

Dobrý den, pane prezidente, tady je Zámeček, Česká republika.

Dobrý den. Ahoj. Jak se má lů a Skreč?

Jsou OK. Můžeme vám položit pár diskrétních otázek?

Jistě. Pokud nebudou o svých údajných amerických přítelkyních...

O amerických ne. Vzpomínáte si, když jste jako student navštívil Prahu?

Jistě. Je to velmi krásné město plné věží, mostů...

...a krásných studentek.

Nesnažte se mě zahnat do úzkých. V Praze žijí nějaké žerty!

Pane prezidente, my máme opravdové důkazy. V českých dětských domovech jsme našli nejméně pět dorůstajících chlapců, kteří se nápadně podobají vám, když jste měl osmáct, a všichni hrají ve školních orchestrech na saxofon. Co? Prosim? Já jsem se snad napojil na jiný hovor?

Ne, šlyel jste správně. Můžeme vašim synům něco vzkázt?
Do pr..., tak už se provalilo i tohle!

No, zatím jsme o tom nikomu neřekli?

Tak to prosím vás nikde nepište. Já si je všechny najdu. Každému postavím Bílý dům. Kolik jich je? Pět? Tak postavím jeden velký. Býlý dům s pěti patry. Nebo raději šest, co kdyby se přihlásil i ten šestý.

Přemýšlel jste, co byste dělal, kdyby na všechno přišli bulvární novináři a udělali světového skandál?

No, tohle už mám vymyšlený. Víte, já jsem za studii nebyl jenom u vás, ale i Itálii, Paříž, v Rusku. A měl jste pravdu, všichni mi potměnou uměli svesle hlát na saxofon. Tak bych to všechno posbírala založit takovou hudební Family. Myslim, že jedna podobná už je, ale podle toho, co hrají a jak vypadají, bychom je hned převládali...

(1.dubna 1998 zaznamenal -ap-)

Číslo 11 - 20: Zámeček se vybarvil!

Magazín Haklberyho Fina

Prostřední dvoustrana Zámeček se inspirovala nápadem humoristického časopisu Sony = trídla se na výšku, takže vznikl jeden obrovský list formátu A3. Postupně se měnily názvy téhle maxižurny = z původního Dětská fronta přes Magazín Haklberyho Fina až na Zámeček Haklberyho Fina.

Zakázany Zámeček

V Zámečku vycházelo i sexuální poradna, kterou připravovala zkušená odbornice, pro děti „teta Ája“. Do jednoho z čísel připravila obrázkový návod, jak se navazuje kondom – našla ho v německé učebnici pro děti z 5. třídy. Jenže – Německo není Česko. Teprve později jsme se dozvěděli, že toto číslo se v některých domovech (Navně tam, kde „vládnou“ ředitelky) k dětem vůbec nedotázalo. Dnes si myslíme, že to paní ředitelky neudělaly schválně. Prostě jen zjistily, co všechno se s takovou věcíčkou dá dělat a od té chvíle neměly na Zámeček ani pomyslet...

Dětská redakce poprvé

Už na podzim roku 2008 vzniká první zárodek dnešní dětské redakce – na Podzimě Haklberyho Fina. Do hotelu Paramon v Jeseníkách se sjelo kolem 60 talentovaných dětí, z toho 10 žurnalistů. A ti začali brzy do Zámečku psát. Jako třeba Petr Brilla.

Novoroční úvodník

Bylo čtvrté odpoledne 31. prosince, já jsem seděl v postelce a neměl co dělat. V rádu hrály hrozně písničky a tak jsem začal laňat. Přepnul jsem z FM na AM. Chvilu bylo úplně ticho, ale najednou začalo rádio straně kvílet a ozývala se morseovka. Vzpomněl jsem si, že ve starém Zámečku je napsaná morseovka a tak jsem si zapínoval čárky a tečky.

Pak začala silvestrovská oslava a já si uprostřed noci vzpomněl – rádio! Na stejné frekvenci jako předtím tečky a čárky už bylo jenom ticho. Byla to dobit záhada.

Když jsem zprávu ráno vyluštil, k neuvěření tam stálo: Hodně štěstí do Nového roku se Zámečkem!

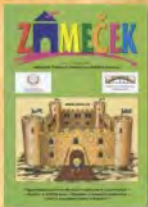
Petr Brilla

DVŮ Orlová a DDŠ Těrlíčko

Došly peníze, pomohla Tereza

Redakční účet v bance pomalu začíná vyprázdnět. Peníze na tisk i poštovní známky došly, a tak se z měsíčníku stává půlročník a ročenka. 15. číslo vyšlo v březnu 2000 a na další Zámeček museli čtenáři čekat až do zří. A pak přišla temnější „Jirnická smrt“ – 17. číslo jsme rozedali do domovů po roce, přesně v zří 2001. Pomohla Nadace Terezy Maxové, která se stala našim novým (a hned hlavním) partnerem. Hned jsme to oslavili barevnou obálkou.

Hrad skřítků Čikiho

Kluci a holky ze Zámečku si postavili hrad – i když jen na internetu. Slověš webová stránka zaujala spoustu dětí z domovů i z rodin a brzy měla 30.000 registrovaných uživatelů. Později jsme se ale webu tolik nevěnovali a tak jeho popularita poklesla. Hrad ale bude mít následovníka, zkusme nový internetový Zámeček, který vám představujeme na samostatné stránce.

Číslo 21 - 30: Zprávy od moře i z vězení

Zámeček už má své redaktory skoro všude – v domovech v různých koutech republiky, ale i ve výchovných ústavech. A nově taky ve vězení pro mladistvé, kam se jeden z jeho dopisovatelů dostal.

Jak se žije...ve vězení

Přijedete do vazby, kde vás policajti předají bachařům. Prohlédají vás, vyfasujíte mundúr (šaty, misku a lžiči) a zavrou na příbyl (to je cele pro nové vězně). Po dvou dnech se dostanete do společnosti ostatních vězňů.

Budíček je v šest ráno. No, budíček... Nikdo nepříjde a neřekne: „Dobré ráno, vstávejte,“ ale místo toho se rozezní sířena, která hučí asi minutu. O půl sedne přichází raport. To je jediná možnost, jak poslat dopis, nahlásit se k doktorovi nebo vyřdit další důležité věci. V sedm hodin se „podává“ snídaně. (Ve vězení nejsou jídelny. Jídlo se podává přímo na celu přes bufet v kastro.) Během dopoledne se chodí na vycházky. Ne do města, ale do výběhu asi tak 4x4 metry, který je obehnaný asi tři metry vysokou zdí. Oběd je mezi 12 a 13 hodinou. Po obědě se chodí hrát fotbal – jen ti, kdo mají zájem. Zase jeam na hodinu jako u vycházek. Celé odpoledne se pak už nic neděje. Strávit čtyři hodiny na cele není žádná rande a tak se vynajímají různé zábavy. Treba šipky, které se vyrábí z toaletního papíru. Nebo si vypumpujete vodu ze záchodu a když to samé udejlají i v sousední nebo horní cele, vznikne „telefon“ a můžete si povídat. Večeře je v šest. Po večeři, pokud se usměje štěstí, je možné se dostat na televizi. Večeře je v deset. Ta se neoznamuje, prostě zhanou světa. Dvakrát týdně se chodí do sprch, jednou za týden do knihovny.

Cely jsou vybaveny dvěma nebo třemi postelemi, stolem, dvěma nebo třemi židličkami, umývadlem, záchodem a skříňkami. Umývadlo – to je hadice, která čouhá ze stěny, a z ní teče studená voda do lavoru. Když je lavor plný, musí se vyjít do záchodu.

Když má člověk štěstí, tak se může dostat na „volnou vazbu“. To je zařízení asi pro 20 lidí a je tam naprostá volnost. Televize od rána do večera, posilovna, ping-pong, kuchytka, sprcha každý den a spousta dalších výhod.

K penězům tam člověk nemá přístup, pokud mu je někdo z příbuzných nepošle. Na začátku si můžete poslat zobrazení jeden dopis a pak už máte smůlu. Každých 14 dní za vás může přijít návštěva, která sedí za sádem. Jen ti, kteří mají nejvíce bodů, mohou návštěvu přijmout normálně u stolu. Návštěva může přinést vězňům i jakékoliv vlastní věci – třeba oblečení. To jen v případě, že vám bude každých 14 dní nosit čistě. Můžete používat i vlastní kazeták – nemí ale nahrávat a musí být na baterky, protože v celách nejsou elektrické přípojky. Jednou týdně k vaší cele přijede „pojitný bufet“, kde si můžete nakoupit skoro všechno kromě alkoholu nebo nebezpečných věcí. Pokud chcete někomu třeba popíat k narozeninám, můžete si v bufetu objednat i květiny.

Petr Brilla

dříve VÚ Orlová a DDŠ Těrlícko

Nová titulní strana

Zatímco uvnitř se Zámeček měnil jen postupně, tak jak přibývali redaktori a nová témata, přišla další velká změna grafiky. A tou byla nová titulní strana – při její výrobě se grafici inspirovali v Reflexu. Ale logo zůstává – od prvního až do stého čísla. Jak vypadaly jedny z nejzajímavějších stránek roku 2002? (Tu s čemouřkem nám věnoval proslulý světovězný fotograf Jan Šebek.)

Trojité salto s Alešem Valentou

Na podzim roku 2002 a na jaře 2003 žil Zámeček celoroční hrou Trojité salto s pěti vruty, kterou zaštilil slavný olympionik Aleš Valenta. Nadšení dětí i celých rodinných skupin a domovů s plněním jednotlivých úkolů bylo nevídané.

Finále ve Štítěch

Nejen nejmladší, nejrychlejší a nejschopnější, ale hlavně nejvytrvalejší ze všech soutěžících postoupili až do velkého finále. Pravidelně soutěžit po celý rok a splnit všech 15 úkolů od Aleše – to chtělo opravdu pevnou vůli a vytrvalost.

Finále zahrnovalo sedm soutěží – leh-seď, obléžkovou štafetu, skok přes švihadlo, vis na rukou, te- desáčinutový běh, složení báničky pro Aleše a bowlingové závody. Největší odměnou pro vítěznou soutěžících nebyly ceny, ale úžasná setkání s Alešem Valentou přímo v jeho Acrobat parku ve Štítěch.

Recesisté z Olomouce

Štápně moc jsme se těšili, že co nejdříve odjedeme na pobyt do Pece pod Sněžkou. Jeli s námi zase naši strejdové (recesisté) Novosad a Pešek. Tentokrát jsme nebyli žádní pekaři či jsme neprodávali svůj, jak jte se mohli dočíst v předchozích číslech, ale byli jsme „jako“ zmláskáni od boxerů USK Praha. Na obličejích jsme měli monokly, jizvy, tekoucí krev apod. Já jsem samozřejmě dopadla nejlépe – demonstrační fotky jsou dostatečně výmluvné.

Aby toho nebylo málo, tak já a moje sestra Lucka jsme se opalovaly na pláži Máchova jezera v zimním oblečení. Dělalí jsme, že tam přežíváme celoročně. Měli jte vidět lidi, jak hleděli. Celý týden jsme se vůbec nenudili a zase máme spoustu nových zážitků. Poslední den naší rekreace jsme jeli ke kamarádovi strejdy Novosada, kde se nám moc líbilo. V potoku jsme ryžovali české granáty, opekali kuřata, měli ohňostroj a nakonec spali na seně ve stodole.

Petra Hájková, DD Olomouc

Kde se tiskne Zámeček

V tiskárně Kartotisk v Šumperku se Zámeček tiskne už skoro 10 let. V roce 2003 se tam bylo podívat i dětská redakce, která připravila tuto zprávu:

Tiskárna, ve které se vyrábí náš Zámeček, není žádný obr a nebyť velké cedule před vchodem, mohli byste ji přehlédnout.

Kancelář

V hlavní kanceláři to vypadá jako v papírnickém ráji – obrovské množství různých bloků, sešitů, propagačních materiálů a časopisů (včetně jednoho čísla Zámečku) je naskládáno v několika stojanech a regálech. Všechno dohromady to působí velmi uspořádaným dojmem.

Hala

Zato v hale s tiskařskými stroji je pěkný rámus, zvláště když běží oba stroje najednou. Pohybovat se v jejich okolí je dost nebezpečné hlavně pro oblečení. Na to tam čekají nástražky v podobě kbelů s barvami a špinavých hadrů na čištění tiskařských válců. Pro citlivé nosy nepaří hala k nejpříjemnějším místům. Pěkně to tam totiž smrdí terpentýnem, barva-

ní a strojním olejem. Na první pohled se může zdát, že vůně pánuje zmatek, ale opak je pravdou. Jako v každé továrně i tady všichni fungují tak, jak mají. Ať už většinou.

Cvakárna, balárna, domů

O jednu minutu dál už je zase klid. Tady se vytisknuté stránky zvakávají dohromady a hotové časopisy se pak balí po padací kusech a posílají se k Flákové a Ivaně. Od nich už v obálkách putují k nám – čtenářům.

Veronika Jursová,
ZVŠ (dneš DD) Dubová

Na fotce (zleva) Veronika Jursová, Vlasta Petrová (obě DD Dubová) a Petra Hájková (DD Olomouc). Shodou okolností všechny tři po letech v Zámečku představují své příbližky.

Číslo 41 - 50: Kouření a Jackson

Zámeček se pustil do dvou velkých témat. Prvních z nich bylo sexuální zneužívání (díky aktuálnímu soudu s Michalem Jacksonem) a druhé kouření. V jednotlivých domovech jsme zjišťovali, kde se kouří tajně, kde veřejně a jaká jsou pravidla.

Velká kuřácká anketa

O kouření probíhaly diskuze, připravovali jsme ankety, psali jste nám články. Tady jsou nejzajímavější pasáže:

„Nevím přesně, kolik nás v domově kouří, ale děti kouří už od 12 let. Kouřit můžu přitom jenom já, protože mám 17, ale až 200 metrů od domova. Ostatní kouří tajně mimo domov na vycházce, cestou do školy, na výletech a různých akcích.“

Tomáš Hlaváček, DD Znojmo

„U nás kouří přibližně pět lidí, všichni tajně. Vždycky si najdou chvíli, třeba když je teta pouští, aby vynesly koš, nebo když končí škola. Při odhalení následují snižení kapesného nebo omezení volných vycházek.“

Šimona Ložáková, DD Krásná Lípá

U nás kouří většinou mě celkem 17 dětí. Z toho studenti nebo učni mohou (těch je sedm), zbytek kouří tajně. Většinou zajdou k zadnímu vchodu, kde kouří starší, a poprosí je o cigarety. Nejčastěji tresty jsou snížení kapesného, zaražení vycházek nebo zákaz televize. Záleží na každé tetě, jak se rozhodne.

Martina Fedorková, DD Senožaty

Zámeček byl

u vzniku DD CUPu

Když jsme 19. září přijedli do Prahy na „jakési“ závody DD CUP, netušili jsme, že jsme u vzniku legendy, ze které se postupně stane nejpopulárnější sportovní turnaj pro dětské domovy.

Týmy z 31 DD odehrály celkem 105 zápasů, vítězem se stal DD z Tachova, nejlepším střelcem byl Ota Hrímal z Pyčel s 11 brankami.

Duhové Vánoce

Kluci a holky ze Správné pětky si už jako každý rok společně Duhové Vánoce na horách. Důležitější než dárky pro ně byl pocit, že jsou spolu. A mnozí na vzpomínají dodnes... popínek k této titule.

Opravoval se jeden domov za druhým

V roce 2004 domovy zuřivě stavěly a opravovaly – musely totiž splnit zákon a snížit počet dětí v rodinných buňkách. Předělávaly se taky internátní domovy – místo dlouhých chodeb vznikly útulné byty pro osmičlenné rodinky.

Někteří ale dodnes nešetí kritikou. „Co je to za nesmysl, aby byly v domovech bezdotykové baterie, aby se světlo nezapínalo vypínačem, ale automaticky podle čísla, aby měly v jedné buňce speciální záchod kluci i holky? Kdo z nás to má doma? Máme děti připravovat na svobodný život a ne na živobytí v přepychu, které nikdy nepoznají,“ stěžovali si už tehdy mnozí vychovatelé a ředitelé.

První Nejmilejší koncert se Zámečkem

V roce 2005 zavítal Nejmilejší koncert poprvé do Kolína a pod patronátem DDŠ Býchory se proměnil k nepoznání. Koncerty pro veřejnost, program od rána do večera, galakonzert před vyprodaným hledištěm. A Zámeček byl poprvé v historii NK u toho jako jeden z hlavních partnerů akce.

Tykání nebo vykání?

Na podzim roku Zámeček otřel dopis Miloše Nguysena z Krásné Lipy:

„Mám takovou zvláštní zkušenost. V mnoha DD se vykládá jasněji řečeno, děti musí, věrně – te si toho důrazu „musí“, vykat vychovatelům. No řeknete, není to na dnešní dobu trochu paradox?”

Je rok 2005, řada „dětskád“ se rekonstruuje na tzv. rodinný prostředí, kde mají děti útulné pokojíčky, svoji kuchyničku, svůj obývací pokoj atd. Jestliže tohle už dneška existuje, pak k tomu nepochybně patří i to, že můžeme svým tetám a strejdám tykat, přece jako doma, ne? Je to věc, která mě trochu zarazí a snažím se přemýšlet, proč to tak nefunguje.“

Dopis vyvolal bouři reakcí. Vybíráme některé z nich:

DD Zábrhel na Moravě: U nás vychovatelům vykáme a ani nás nenapadne jim tykat. Když jsme někde sami, tak nám paní vychovatelka dovolí, ať ji říkáme jménem, ale když jsme v domově, tak ne.

DD Jemnice: S lidmi, kteří s námi žijí a navíc nás i vychovávají, bychom měli mít užší vztah. Já si myslím, že tykat našim tetám by mělo být samozřejmostí. Problém je, že většina tet nechce, abychom jim tykali.

DD Česká Kamenice: My vychovatelům nevykáme. Vůči nim se to známe, tak proč bychom zvalili „dobry den“, když můžeme říct „ahoj“.

Svatba v DD Horní Čermná

Svatba Lenky z DD Horní Čermná, která si vzala svého milého Jaru, byla mimořádnou událostí nejen pro všechny v domově, ale i pro čtenáře Zámečka. Ti se dozvěděli například, že: Svatba byla v režii dětského domova. Všichni zaměstnanci se zapojili do přípravy a věšte nebo ne, ale všichni svatbou „žili“.

Největší problém byl s financemi. Domov sehnal peníze od sponzorů, které použil na přípravu hostiny. Na ní byli kromě nevěsty, ženicha a jeho rodiny jako svatební hosté také všechny děti z domova.

Každá teta a dokonce i strejdové i napěklí cukroví. Svatební koláče pekly děti s tetou ve svém bytě. Ostatní zaměstnanci a přátelé se zúčastnili pečení koláčů pro sponzory, známé, do školy atd.

Celou svatební tabuli připravil Ondra, který v domově vyrostl, vyučil se v oboru kuchař-číšník a poté odešel. Byl moc rád, že jsme ho do akce zapojili. Svatba byla veselá a všem se moc líbila.

Určitě se ptáte, jestli spolu žijí dodnes a jak se mají. Zámeček to pro vás zjistil

Open Gate na startu

V září roku 2005 byl Zámeček vědkem mimořádnou událostí – v kolejničním gymnáziu Open Gate v Babčicích začal první školní rok. Mezi 112 přijatými studenty bylo 11 kluků a holek z dětských domovů, kterým tuto prestižní školu platí nadace Nada-cc Educa.

Číslo 61 – 70: Pátá skupina v DD Krásná Lípá

Už na začátku to byla opravdová „novinářská bomba“ – v DD Krásná Lípá, kde žil Miloš Nguyen (tehdy už zástupce šéfredaktora), zavedlo vedení ze dne na den podivné pořádky, na kterých by si směl nejen buřvární Blesk, ale i mnohem serióznější noviny. Rozčlenění na pět podivných skupin, které už na první pohled odporovaly zákonům i dětským právům. Časů s dnes už legendárním názvem Pátá skupina jsme připravovali už do 61. čísla, ale nakonec jsme ji neotiskli. Nechtěli jsme vyvolávat napětí, ale pomoci dětem. Miloš po celý měsíc vyzýval tety i ředitelku, ať ta prapodivná pravidla změní. Nic se ale nestalo, a tak vyšlo 62. číslo.

Domov nebo pasták?

„Naši dětský domov potkala nečekaná změna. V platnost totiž vstoupilo nevidané opatření, které od prázdnin děti nově rozděluje do pěti výchovných skupin podle písmen A, B, C, D a E. Každá skupina má své specifické rozložení, nejhorší je skupina E, ve které je zakázáno snad úplně vše, a kde platí zvláštní a nejtvrdší režim v domově.“

„Ve skupině E jsou například vyloučeny jakékoliv návštěvy včetně příbuzných a veškeré telefonní rozhovory, kromě toho děti v této skupině smí s vedením domova komunikovat jen přes vychovatelky, osobní kontakt s ředitelkou či její zástupkyní je nepřipustný.“

„Pro dětský domov s dlouholetou tradicí rodiny je to opravdu neobvyklá situace, a s trochu nadáží i rána z čistého nebe. Není divu, že předkládá spíše odpor a skepsi, neboť s něčím podobným jsme se tu ještě nesetkali.“

(Z dopisu Miloše Nguyena, kterého jsme v čísle 62 ještě nejmenovali, stejně jako domov, abychom dali paní ředitelce šanci chytit se za nos.)

Opatření pro děti ve skupině E:

3 - - - - - (N N) - - -
vydávání jen na úřady:
- ú - - - - - Ju -N - - - - - -Nm
do výše 200,- Kč.
- - - - - m N - - - - -
- - - - - ú - - - - -
- - - - - N - - - - -
20:00 hodin.
- - - - - ú - - - - -
novin, knih, studium.
8 - - - - - - 0

Ani po vydání tohoto čísla se v domově nic nemění. Zámeček proto zveřejňuje, o které zařízení se jedná a předává kontakt Ombudsmanovi. Do redakce přichází desítky dopisů a meji-li, většina z nich vyjadřuje podporu dětem a nechápe postoup vedení.

Do domova míří Česká školní inspekce – těsně před jejím příjezdem všechny tety o nových skupinách a pravidlech z náštěnek mizí, jako by se vůbec nic nedělo. Situace se naoko uklidnila a pátá skupina zmizela ze světa.

Zámeček slavil velký úspěch, jen Miloš si pak zbytek svého pobytu v domově protrpěl jako „nepřítel“ domova.

Příběh ulice

Hitem roku se stala velká společná akce Zámečku a DD Býchory – Býchoráci a jejich taneční klub Kocour Modroočko přijede do Havířova, aby se představit na několika vyprodaných představeních pro místní školy i veřejnost. Jejich Příběh ulice se stal kulturní událostí pro celé město.

ly, kocky a psa, ale dokonce o koně! A ředitel Aleš Bureš v rozhovoru vysvětluje, že to sice není jednoduché, ale určitě ani nemožné.

Natáčení CD

Býchory do třeštie: V říjnu tam pozval Duha Zámeček talentované kluky a holky z dětských domovů z celé republiky. Byl z toho nejen slavný víkend, ale ještě lepší CD, které natočili (na fotce nahoře) Lukáš z DD Konice, (dole) Martin, Marcel a Michal z DD Nymburk, Lída a Zdeněk z DD Konice, Andrejka z DD Duhová a (dole) hlavní zpěvák Jirka, taky z DD Konice.

Zvířata v domovech

A ještě jedno téma roku 2007 patří Dětskému domovu se školou Býchory. Děti v mnoha domovech se marně dožadují, aby mohly mít třeba psa nebo aspoň křečku. Ředitelé tvrdí: Zakazují! O to větší pozdvižení nastalo po reportáži z Býchor, kterou jsme otkřikli v Zámečku č. 65, kde se děti starají nejen o kralíky, křeč-

Čísla 71 – 80: Desáté narozeniny

Na konci září roku 1997 čekalo na Zámeček velké výročí – 10 let od jeho vzniku. A protože deset let má každý jen jednou v životě, rozhodli jsme se to pořádně oslavit.

Narozeniny: Pošli to dál!

Do malebného Sumperka přijíždí přes 300 dětí, polovina je z dětských z celé republiky a další ze sdružení Duha. Na všechny čekají čtyři slovéle dny s kamarády a na závěr velký narozeninový koncert, na kterém vystupují Slávek Janoušek, Vojta Kidiš, Tomáško, Na Frühlingová, Soňa Pavelková, Michal Hudček, kapely z DD Olomouc a DD Vrbno pod Pradědem a jako hlavní hvězdy „Radečo“. Při jejich koncertu vytvoří diváci český rekord pod záštitou peřířimovské agentury Dobry den. Píničku „A co zítřka si“ s Radečky zahrála na kytaru, housle, flétny i na mnoho bláznivých hudebních nástrojů kapela složená z 211 muzikantů!

Zlatá věž Zámečku

Redakce Zámečku vytáhla další trumfové eso – vyhlásila anketu, ve které o umístění rozhodují jen a jediné hlasy kluků a holek z dětských domovů. A kdo v prvním ročníku anketu zvítězil?

Domov roku: DDŠ Býchory (na fotce)

Reportáž roku: Josef Šínák, DD Čeladná

Akce roku: Nejlepší koncert v Kolíně

Projekt roku: Zachraň se kdo můžeš!

Hvězdy z dětských opět spolu

Po velkém úspěchu zopakoval Zámeček a DDŠ Býchory setkání talentů s názvem Podzim Hakbergho Fina. Novinkou byla taneční sekce pod vedením Jolany Burešové.

Dětská redakce v MF Dnes

Dětská redakce sílí, už má své čtyři šéfredaktory (Gracián Svěčina z DD Jemnice, Alex Chudilová z DD Polička, Nikol Kutilová z DD Hora Svaté Kateřiny a Klára Kubíková z Havířova), kteří si rozdělili republiku. Na jaře 2008 se redakce schází na výjezdním zasedání v Praze a program je opravdu nabíhý – setkání s mluvčím České televize Ladislavem Štichou, s redaktorkou časopisu ABC, s fotografem Lidových novin, ale hlavně návštěvu v Nadaci Teresy Maxové a v redakci MF Dnes, kde se nám věnuje zástupce šéfredaktora Vilém Buchert (na fotce). Klára Filingerová z VÚ a DDŠ Počátky o setkání napsala: „Poznala jsem samé dobré lidi, kteří ač sami nemají život lehký, snaží se pomoci druhým. Všichni jsou plni humoru, lásky a úby. Každý z nich má svůj cíl, zájmy a snahu udělat pro ostatní, což jen je v jeho sílách. Bojují bok po boku za lepší život nás dětí. Tito lidé u v každém případě zaslouží naši úctu a podporu. Je to bezvadná parta, které přeji, aby jí vyšly všechny sny a plány. Myslím si však, že takovéhoto lidí je v naší společnosti víc, jen se možná bojí. Děláte však velkou chybu. Pokud něco chcete, tak bojujte!“

Číslo 81 – 90: Sleduje vás Velký bratr!

Hlavním tématem těchto čísel se staly kamery, které Zámeček objevil ve dvou dětských domovech. Sledovaly děti nejen před domovem nebo na chodbách, ale třeba i v obýváku... Všechno jakoby začalo už názvem celoroční hry Osa zla, která vyvrcholila na podzim roku 2008.

Kamery v dětských domovech? NE!

Redakce Zámečku zjistila, že nejméně ve dvou dětských domovech si vychovatelé ulehčují práci tím, že děti "kontrolují" kamerami. Konkrétně v DD Jemnice a DD Znojmo. Po zveřejnění reportáže v Zámečku kamery z obou domovů rychle zmizely.

Labrador a Osa zla

Autorem geniální legendy byl tehdejší vychovatel DD Čeladná Milan Zeták (který si už dnes po celoživotní práci pro dětské domovy užívá zasloužený důchod). Na firstový víkend přijelo do Bedyž více než 70 dětí z celé republiky. A protože to byla zatím poslední celoroční hra Zámečku, musíme uvést vítěze jednotlivých kategorií:

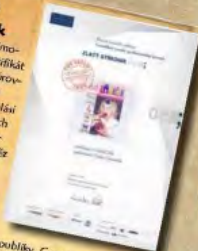
Hru Labrador (pro mladší) vyhráli ve svých kategoriích Bohouš Dodálek (DD Frydek-Místek), Linda Gáborová (DD Hodonín), David Pokuta (DD Zlín) a Diana Šchořová (DD Česká Kamenice).

Ve hře Osa zla (pro starší) byli nejlepší Josef Šrám (DD Čeladná), Soňa Tordá (DD Zlín), David Holub (DD Zlín) a Eva Kočí (DD Frydek-Místek).

TOP RATED pro Zámeček

Náš časopis získal mimořádné ocenění – certifikát vysoké profesionální úrovně TOP RATED. Úspěch v soutěži, do které se hlásí noviny a časopisy velkých firem, které na jejich vydávání mají spoustu peněz i profesionálů. Zámeček přitom připravují redaktori, kteří pracují ve svém volném čase a bez nároku na odměnu, a hlavně kluci a holky z dětských domovů děkovaním pro všechny tvůrce, spolupracovníky i sponzory časopisu.

Reportáž desetiletí

Šéf dětské redakce Gracián Svačina se vydává se svou kamarádkou Renatou Kimovou (která vyrůstá v DD Jemnice) po stopách její rodiny – v DD Milotice nad Opavou najde Renata tři sourozence a v Ostravě matku. Sedmistránková reportáž plná fotek a dramatických okamžiků patří k tomu nejlepšímu, co se kdy na stránkách Zámečku objevilo.

Číslo 91 – 99: Dvacet let svobody

Tohle už není historie, poslední číslo Zámečku všichni znáte. Přesto si je připomeňme: Hlavním tématem několika čísel byly vzpomínky na to, jak se žilo v dětských domovech v dobách „socialismu“, tedy před Sametovou revolucí v roce 1989. Našli jsme vychovatele, kteří tehdejší poměry pamatují, i několik lidí, kteří v domovech v té době vyrůstali.

Historie: Jak se slavily narozeniny

Na dorty dříve nebyly ve výchovných ústavech peníze. Takže třeba v Počátkách kupovali hořkám čokoládu. Já jim k tomu zapálil svíčky, zavázali jsme jim oči a ty se pak otevřely až nad čokoládou. Ale legrace u toho byla, pustil jsem hořkám na hodinu můj magií a bylo veselo,* vzpomíná tehdejší vychovatel a dnes ředitel VÚ a DDŠ Počátky Petr Majný. Opravdové narozeninové dorty přišly na řadu až později. Jednou jsme se v ústavní složitě a koupili skutečný dort. Já přinesl z domu svíčky. Danu, která slavila patnáctiny, přivedly holky se zavázanýma očima a pak jí šátek sundaly. Měla z toho obrovskou radost,* dodává ředitel. Starodávné příběhy vás dostaly. Možná si mnozí z vás představili, že taková radost z dortu byla tehdy mnohem větší, než zavázíte dnes, když dostanete nový MP3 přehrávač nebo mobil...

První tábor dětské redakce

První prázdninové dny roku 2009 prožilo 26 kluků a holek z 13 dětských domovů z celé republiky na historicky prvním táboře dětské redakce Zámečku. Na novinářském táboře, který podpořily například Nadace Terezy Masové a Nadace OKD, poznali malí redaktoři spoustu zajímavých projektů, mluvili s řediteli různých organizací a dleli si zajímavými lidmi a navštívili místa, kam se mnozí už nikdy nedostanou. Třeba pavilon dšplných opic v otzavě 200, rehabilitační ústav pro hendikepované lidi v Hrabyni, kořalský raně v Otzavě nebo dům, do kterého se právě přestěhovala přístouknská rodina. A někteří z nich se ještě skoro nechtli ukřít hadem!

Nejmilejší koncert zpátky v Kolíně

Nejmilejší koncert se v roce 2010 vrátil tam, kde je mu nejlépe – do Kolína. Zpěváci i tanceriči tam vystupovali v krásném divadle, stáral se o ně profesionální zvuk a mohli ukázat, co v nich je. Za redakci Zámečku děkujeme, že jsme mohli být u toho!

NK TOUR

Tradici Nejlmilejší koncert letos probíhá pod patronací Zámečku. A díky nápadům ředitele DDŠ Býchory Aleše Bureše má akce grády hned od začátku – ještě před regionálními koly se některé kapely z dětských představení na NK tour, kde vystupují ve vyhlášených klubech spolu s kapelami Rybčický 48, Mandage a samozřejmě oš & Radeček. Na koncertech se představení malí umělci ze Sádky, Senožat, Aie, Olomouce, Vizovic, Přestavk – Hrochova Týnce, Býchora a Bytčice pod Hostýnem. Pro děti z dětských domovů to byla jedinečná šance prezentovat své umělecké aktivity v renomovaných klubech po boku předních českých kapel, šimul úspěšnou šňůru „Barry“.

střípky z historie

Veronika Vargová (vyrostla v DD Humpolec): Dnes jsem pyšná, že jsem z děcáku!

To říká Veronika Vargová, která je už šest let z domova „na svobodu“. Své dospívání prožila v dětském domově v Humpolci a dnes bydlí se svou dcerkou Nikolou ve stejném městě. Jaký byl život v domově, který byl tehdy i jejím útočištěm, dnes vypráví Zlčetá Veronika.

V kolika letech ses dostala do domova?

V těch nejlepších, bylo mi čerstvých 14 let.

Pamatuješ si na den, kdy tě odvázel do dětského domova? Jaké to pro tebe bylo?

Nechápu, proč se mě na to ptáš. Myslím, že většina z nás na tenhle den nezapomene až nikdy. Pamatuješ si svůj datum? Já ano, dokonce i hodinu, tetu, která tenkrát sloužila. Odjezd do DDÚ Homole, příjezd do města Humpolce, který byl pro mne spíše jen čerství zlidovělé fráze: „Hliník se odstěhoval do Humpolce...“

Pamatuji si všechno, i kopicíku našarovaného oblečení. Ostatně i tak byl tento přesun do neznáma o něco příjemnější než nečekaný předchozí převoz od táty do Homol. Pamatuji si i svačinu, kterou jsem měla nachystanou do školy. Tohle období pro mne bylo dost bolestivé – v tu dobu mne zranilo mnoho lidí. Bylo bolestivější než převoz z Homol do Humpolce.

Proč ses do domova, nejprve tedy do diagnostiku, dostala?

Ptáš se, či to byla vina, nebo co se stalo? Myslím, že oboji stojí za zmínku. Tak k vině. Tenkrát, když se to stalo, moc jsem se zlobila na tátu, protože on mě do Homol poslal. A i na mámu, která mi vlastně celý život citově chyběla a byla ráda, že jsem od ní odešla k tátovi.

A co se stalo? Všechno to bylo dost složité. A do toho jsem pak ještě byla našarovaná na všechny ty lidi kolem v DDÚ, kterých jsem se musela prouit o kousek toaletku a odskočení si na záchod.

Upřímně, to se člověk kolikrát ani nevy... protože má pocit, že se mu počítají minuty, které budou zaplány do nobisku „hodnocení“ – taková fobie. Z Homol mám pár docela zážitkových vzpomínek, které se mi silně vryly pod kůži. Každopádně táta dodnes tvrdí, že si za to všechno můžu sama. Ano, za ten měsíc, co jsem tam byla, jsem si stihla obarvit ošnu krepánek, malovala sem se – to byl prů...švih jak hrom, měla jsem přítele, kterého jsem poznala v DPL Opařeny, kde jsem byla 14 dní poté, co jsem u matky chtěla ve svých 13 letech ukončit svůj život... a ještě si poprvé dala „do nosu“ a domů mě odnesl... No fuj tajbl!!! A těch modlin Jovvej, ještě dnes si to detailně vybavuju.

Co na to táta?

Táta mi jen řekl, že za svůj život se ještě takhle nezískal.

A týden na to jsem jela. Můj otec je však vášnivým sběratelem teputého chmele a denně svou sbírku rozšiřuje o pár povedených kousků (pije čisto pivo)!

A já dneska? Pořád si stojím za tím, že to byl z jeho strany přehnaný krok, ale už s úsměvem na břiše, k tomu dnes z pohledu matky tvrdím, že se jen prostě zbáběle zbavil starostí navíc.

Ale taky přiznávám, že to se mnou nebylo zrovna jednoduché.

A víš co, už se nezlobím a ani nestydím. Ba naopak. Jsem ráda. Jsem ráda za to, že jsem holka z děcáku a jsem na to pyšná. Jsem ráda za všechny ty životní zhoušky, které mne mnohemu přiučily. Jsem vděčná všem těm lidem, kteří mě někdy vedli a zároveň mi dali prostor. Vážně!

Co pro tebe bylo v domově lepší než doma?

Běžla bych to asi takhle: Ač v domově jsem měla konečně svůj pokoj, podívala jsem se na různé akce. Nedělo se nic z toho, co jsem prožívala v těch uplynulých třinácti letech. A co bylo důležité, odpadla veškerá zodpovědnost, kterou jsem doma měla. Nejdůležitější – konečně za mnou někdo stál a podporoval mě, konečně tu byli lidé, kteří mě nesešli a neponižovali. Vlastně jsem se měla moc dobře, i když ten první rok, dva byly hrozné. Měl jít už někdo rok zákaz vycházek? Já jo! Ale měla jsem itěru, že jsem byla na lůžku.

Co se ti v domově nelíbilo? S čím jsi měla problém?

Občas mě štvalo, že – ještě! To jsou hlouposti! Tak třeba, že jsem nemohla večer do lána, být venku třeba dále, než určitá táta, zátka a výtok na oblažení, čekat a to je asi vše.

Vystudovala jsi obchodku s maturitou, pak jsi odešla. Proč?

Ne, ne, bylo to trochu jinak. Z domova jsem odešla dva měsíce před maturitou. A důvod? Byla jsem děné zamilovaná! Partnerova rodina prý chtěla, abych bydlela s nimi. Vlastně dodnes nevím, či to byl nápad, každopádně já byla ráda a těšila jsem se. A popravdě, nezlomilo mě ani moje, které jsme toho roku dostali od sponzora. „Svoboda v holubím peru“ byla lákavější...

Kde jsi bydlela?

No, k prvnímu bydlení po odchodu z DD už asi není co říci, žilo se a vzhledem k tomu, že jsem po nějaké době otěhotněla, začala jsem si šánět nové bydlení. Bydleli jsme v pronájmu 240, kde sice nebylo vše podle našich představ, ale myslím, že jsme si to tam zařídili moc pěkně a útulně. Tam jsme byli půl roku a Nikolka už se nám narodila do nového. Získali jsme od matky byt a pak už se jen zkládalo.

Nechtěla ses třeba po nějakém čase vrátit do domova?

Vii, že ani ne? Ráda vzpomínám, jsem za všechno moc vděčná, ale dnes už mám místo úplně někde jinde.

A teď trochu z přítomnosti. Máš krásnou a zdravou dcerku Nikolku. Bydlíš s přítelem, Nikolčiným tatínkem?

Jo, moje berunka, MILUJU ji, úplně nejvíce! Fakt jsem za ni šťastná a moc ráda.

A co se tatínka týče, ten už druhým rokem bydlí jinde.

Náš společný život byl tak trochu sci-fi a mě se ani upřímně nechce tyhle věci nějak rozebrat, takže řekneme, že nám to prostě naklapalo. A chlapy? Tak do toho vám už nikomu nic není...

Proč?

Protože.

Teď teda bydlíš s Nikolkou v bytě. Jak to máš s prací?**Jak si vyděláváš?**

Právě proto, že žiju s Nikolou sama, je to dost kumpikované... Práce mi nevedí a jsem zvyklá mákat, starat se, ale horší je to s hlídáním. Školka funguje relativně knice a mnoho pracovních nabídek vyžaduje delší pracovní dobu, než jsem já schopna zajišťovat. Takže se v tom tak trochu plácám. Brigády, promi akce, práce na krátkém úvazek. Vše tak, abych si mohla zajistit malou a mohla si ni trávit čas, který si obě zaodušim. Věra jsem se byla na pohovoru, který na mě v závěru působil pozitivně, tak uvidíme.

Co plánuješ do budoucna? Jaké jsou tvoje plány...?

Graci, já sem Ryba a Ryby jsou zlatí, takže plánujím spoustu a těch předstáv! Vezmu Tě na lod do Kaniblu, chceš? A teď vážně, potřebuju poradit pár osobních věcí – řekneme, že dost podstatných a bude dobře.

Ptal se Gracián Švačina

Největší radostí Veroniky je malá Nikolka.

Poděkovala, jak se patří

Verču jsem neznal nějak dobře – jen jako dopisovatelku Zámečku. Jednoho dne mi ale zavolala. Nebo napasala? Je to už šest let nebo více, takže nevím. Každopádně mi vyrazila dech:

Flika, pomohl bys mi? Budu odcházet z domova a chtěla bych ředitelce, tetám i dětem za všechno poděkovat. Tak mě napadlo, že udělám benefiční koncert. Už mám všechno domluvené, sponzory, kapely, moderátora, jen bych potřebovala razítko a darovací smlouvy, aby mohli sponzoři peníze poslat rovnou na účet. Myslíš, že by mi Zámeček mohl pomoci? Ale nikomu ani muk, je to překvapení!

Nevěřil jsem, ale pomoc jsem slíbil. Poslal jsem Veronice orazítkované darovací smlouvy a za pár dní fakt začaly chodit na účet pe-

níze od humpoleckých podnikatelů. V den koncertu jsem přijel do Humpolce a nevěřil svým očím – kulturák si Verča dokázala pronajmout zadarmo nebo za pár šupů, zahrát přijely kapely, kde hráli její spolužáci (a já k tomu přivezl „Radečky“), zvukař pracoval za kafe a Verčín úsměv, tytky měla domluvené zadarmo v místním květinářství. Takže jsme přímo na pódiu mohli předat výtěšek z koncertu ředitelce jako dar pro celý domov.

Nevzpomínám si už přesně, kolik to bylo, myslím že něco přes 10 tisíc korun. Ale i kdyby to bylo jen pár stovek, husi kůži jsme z toho měli všichni. A já ji mám dodnes, když si na ten večer vzpomenu.

Flika

Petra Hájková – Turečková (vyrostla v DD Olomouc): Z Olomouce do Anglie

Zámeček už vydává 100. číslo? To mě docela překvapilo. Protože jsem do něj dříve často a ráda psala, těším se i na tenhle „narozeninový článek“. Ten nemůže být o ničem jiném než o mém dětském domově, ve kterém jsem vyrostla. Tedy o DD Olomouc. A hlavně o mém dalším životě.

Jistě, že na domov ráda vzpomínám. Byly to mé nejkřehčí vzpomínky, na které určitě v životě nezapomenu. Třeba na akce se střejdou Novosadem a Pakkem vzpomínám pořádek. Na úsměv pekaře z Kralupy, na prodej plynu, na švestičko jardu a voňky na horách a nebo na náš státok Mallorca po vejénku. A taky na akce se Zámečkem a našim nejoblíbenějším Filkem.

Na to nemůžu nikdy zapomenout. Tímto bych chtěla také střejdům mococ poděkovat. A říct jim, že jim za vše moc děkuji. Nejen za dvě akce, ale za jejich užitečné rady a za to, co pro mě dělali. Moc mi v životě pomohli. Veliké díky!

První syn a rozchod

Můj odchod z domova byl z důvodu těhotenství. Před osmnáctými narozeninami jsem otěhotněla. Pár týdnů po odchodu následovala srauba. Narodil se mi syn Dominik. V životě se stává, že si taky nemůžu s partnerem rozumět a pak následuje odloučení. I tohle je můj případ. Po několika měsících jsme šli od sebe.

Dramatický porod

Seznámila jsem se s nynějším partnerem Karlem. Má a syna Dominika čekala další etapa nového života. Společně jsme se odstěhovali do Velké Británie, kde nyní žijeme už skoro čtyři roky. S přítelem Karlem máme dceru Dianu, která má dva roky a osm měsíců. Dříve se naše dceruška Dianka narodila o šest týdnů dříve. Jak jistě víte kdo jsem, tak ten porod boh užel nemohl proběhnout v klidu v nemocnici. Mála se rozhodla, že se narodí v našem pohodlném autičku cestou do porodnice – na dálnici jsem ji porodila s pomocí tatínka. Zářád to na jedničku chvilu dlečko. Teď se věnuji konečně poklidnému životu s rodinkou a přáteli. Chtěla bych i tady v Anglii vystudovat historii (History of Britain). Nyní pracuji ve čtyřhvězdičkovém hotelu v Sydney na Atlantici – jako pokojná a konečně mám vše, co jsem si v životě přála.

Jak se žije v Anglii

Ale samozřejmě to není žádná dovolená – život v Anglii je náročný. Začátky byly opravdu těžké. Já jsem měla jen jediný příjem – mateřskou, která je tady hodně malá, kolem 100 liber (necelé 3 tisíce korun). Vše musel zaplňovat přítel. Dělal od rána do večera a i tak bylo peněz málo. Ale teď, když jsem nastoupila do práce, je to už lepší. Můžeme si koupit třeba pračku nebo jiné vybavení, vlastně cokoliv, každý měsíc něco. Ale všechno

má své proti – oba musíme pracovat. Jakmile tady v Anglii pracujete, máte mnoho výhod. Třeba kdo má děti, dostává od státu "childcare" – to znamená, že 80% nákladů na hlídání dětí nám propadá stát.

A jak tedy každý den žijeme? O půl sedmé budíček, nachystáme jídlo, děti se obléčou a jedeme je odvézt k paní na hlídání. V osm třicet jsem v práci, kde mám denně na starost devět nebo deset pokojů. Sem tam je to náročné, poněvadž angličtí hosté jsou opravu neúplní a dokážou vám během jednoho dne udělat neuvěřitelný nepořádek. Je to pro mě vůbec to nejhorší, že mohu pracovat v luxusním hotelu jako je Carlton Bay. Je to hotel, který navštěvuje spousta osobností jako je třeba Gordon Ramsay, Robbie Williams... Musím s nimi denně komunikovat. Jakmile uděláte sebemenší chybu (třeba skoru na zrcadle), už máte problém a řeší to s vámi. Nesmí se to stát. Přítel pracuje jako kuchář v jedné známé restauraci u přístavu.

Musíme si vydělávat

Vydělávám v průměru 600 liber, přítel o dvě stovky více, takže celkem kolem 1400 liber. Za poplatky utratíme 500 liber, zbytek máme na jídlo a na benzín. A ještě nám zůstává až 400 liber na zpojení.

Vůbec nejtežší na životě v zahraničí je to, že se musíte postavit na vlastní nohy. My tu celou dobu nemáme nikoho. Jíme tu sami bez rodiny. Po psychické stránce je to náročné, ale jsme fakt šťastní.

Ráda bych prostřednictvím Zámečka poděkovala všem tetičkám a střejdům z DD Olomouc za vše, co pro mě udělali. Taky za to, že to vůbec se mnou vydrželi. Všem moc přeji jen to nejlepší. A nyní pět sourozencům (Monzikovi, Maričce, Evě, Lucce, Papovi a taky Martinovi, což je budoucí bratr) bych chtěla avšak zažít, že jsem moc šťastná za to, že jsou. Mám vás moc ráda, chybíte mi. A Tobě Filku také děkuji za vše.

Petra Hájková – Turečková

Lucie Hájková (vyrůstla v DD Olomouc): V domově, a přesto svobodná!

Život umí být hodně nespravedlivý a krutý, ale je krásný a já život miluji! Vzpomínám si na okamžiky, kdy moje sestra opouštěla domov. Tehdy jsem si říkala: „Ta se má, teď si bude život řídit sama. Bude mít soukromí, kolik bude chtít, řídit vlastní domácnost...“ To jsem však ještě netužila, co všechno tohle obnáší.

O tom, že se v domově mám dobře a že mi vlastně nic nechybí, jsem věděla už tenkrát. Jen toho soukromí tam člověk tolik neměl, alespoň mi to chybělo. To však nemohu nikomu zadívat, neboť vím, že mi napl. vlastní pokoj (sám pro sebe) je naprosto nemožné...

Ted je mi 21 let a dostala jsem se na vyspoko školu. Díky tomu mohu v domově ještě zůstat a také tomu tak je, jen už tam celé 3 roky „nespím“. Bydlíme spolu s přítelem ve vlastním. Máme hezký, prostorný bytáček tady v Olomouci, na kterém jsem vážně pyšná. Domov mi tak umožnil, začít si život řídit sama. Podpořil mě – a stále podporuje – v rozvoji samostatnosti a přitom mám jakési „zadní vrátka“.

Najednou jsem si však uvědomila, že se musím starat o více, než jen: „Jaké mám úkoly do školy a co si vzít na sebe?“ Co si člověk neudělá, prostě nemá! Musím se starat o domácnost, vařit a k tomu ještě škola a brigády. Člověk musí najednou víc všechno plánovat, protože pak jinak absolutně nic nestihá. Já jsem ale ráda! Jsem pyšná na to, že si vše řídím sama a myslím, že mohu říci, že to s přehledem zvládám. Je moc fajn, že můžu zvát své sourozence na návštěvu, brát si je na přednášky, což mimo jiné hodně utužuje náš vztah.

A jestli se mi někdy po domově? V tuhle chvíli určitě ne! Protože pokud ano, sednu na tramvaj a jsem tam. Popovídám si s vychovatelci, se sourozenci, kam někdy a je mi fajn. Přeci jen, stále tam patřím, jen tam nemám svou postel, mohu-li to tak říci...

Někdo by si řekl, že je vše naprosto ideální, bez starostí... Ale opak je pravdou. Nic se samo nesařídí, neudělá... Člověk musí spoléhat hlavně sám na sebe a trochu doufat v podporu lidí, které má kolem sebe.

Mydlím, že děti z domovů mají start do života mnohem náročnější a těžší, než děti z rodin. To možná zaidní je, že mnoho těchto dětí ani nikdy nepoznalo a tudíž neví, jak funguje normální rodina, domácnost. Pak taky, dítě z fungující rodiny má větší nouu jistotu, že ho rodina podrží, že neskončí na ulici, dostane-li se do nemázi.

Právě tohle uvědomění je takovým mým „hnacím motorem“. Dokud můžu, chci studovat, vzdělávat se, protože vzdělání a zkušenosti, které získám, mi nikdo nikdy nezvezmel! Chci vést vlastní život, domácnost, vydělávat peníze (i když zatím jen formou brigády) a být na sebe pyšná, když se zpětně otočím.

K tomu všemu se snažím vést i své mladší sourozence, aby byli samostatní, postarali se o sebe. Aby věděli, kde a na koho se s čím obrátit a zkrátka se nenechali zblbnout patrní, nátrahami, které život také škrtá! Zkrátka chci, abychom všichni vedli plnohodnotný život, a to každý po svém. Starší sestře se to podařilo, má krásnou, úžasnou rodinu a je šťastná, za což jsem nesmírně ráda. Já mám také snad dobře nakročen a tak ještě zbývá naštěmovat bratřičky a sestřičky.

Počátky jsou hodně náročné, těžké, ale když člověk opravdu chce a ví, co chce, a je k tomu uvědomlý, pak lze všechno dosáhnout! Já musím moc poděkovat za podporu lidem, které mám kolem sebe. Je jím hlavně můj přítel, ale také zjeřadá řádci, všechny tetinky a střejdové z domova a vůbec všichni, co jsou v mém okolí.

Na závěr bych vám ráda přečtala citát, který se mi už dlouho líbí: „Tak jako básně i život se hodnotí ne podle délky, ale podle obsahu.“ (Seneca).

Lucie Hájková

Vlasta Petrová (vyrostla v DD Dubová) Šance je vyrovnaná, a věru jenom dvojí...

Nevím jak začít, protože je hodně věcí, o kterých vám chci napsat, a Zámček není celý jen pro mě. Asi se už mnoho z vás těší na ten krásný věk 18 let. Až si budete moct chodit, kam budete chtít, přijít kdykoliv, dělat cokoliv.

Tak tohle jsem si taky říkala. Nedokážu ani popsat, jak moc jsem se těšila na odchod z DD, na to, až budu sama svou paní. Ale musím přiznat, není to nic jednoduchého a někdy ani příjemného.

V den odjezdu z domova se mi ani nechtělo plakat, byla jsem celá pryč z toho, že už jsem dospělá a že konečně můžu do noci chodit po diskotékách, dívat se na televizi jak dlouho chci a nevím co ještě. Jenže tak jednoduché to opravdu nebylo.

Když mě pan ředitel zavezl na ubytovnu, kde jsem měla bydlet, začalo to na mě doléhat. Ale nechtěla jsem, aby na mě něco poznali, takže jsem se chovala úplně normálně a tvářila se jako nejzávažnější člověk na světě.

První noc v novém bytě...

Když odešli, vlezla jsem si do pokoje, pustila hudbu, vybalovala věci a najednou to začalo. Čítala jsem se, jako bych už všechny své kamarády a oblíbené tety neměla nikdy vidět. Všechno mi je připomínalo. A samozřejmě že nějaká ta šelma padla. Domov mi nahradil rodinu, která se o mě neuměla a nemohla postarat. Byly to ty nejlepší roky v mém životě a kdybych mohla, vrátím čas a vše bych udělala jinak, určitě lépe, aby na mě tety mohly být hrdá.

...blýskl se v okně měsíc...

Ale zpátky k příběhu. Není to jen o tom, že si můžete dělat, co chcete. Pokud nemáte rodinu, která se o vás po odchodu z DD postará, je život mnohem těžší a někdy i krutý. Nejprve jsem se musela přihlásit na úřad práce a najít si práci. Pak podat žádost o byt. Nikdy jsem si nemyslela, že toho bude tolik, co musím udělat. Takzle bylo potřeba přihlásit se k doktorce, kdyby se mi náhodou něco stalo. Takže minimálně měsíc jsem měla co dělat...

...padne lev nebo panna?

Na ubytovně jsme vítávali brzy a ti, co neměli práci, pomáhali

opravovat vše, co bylo potřeba. Vždy po obědě jsem vyrazil do města a ptali se po práci. Pak jsme hledali na internetu a volali na nabídky, co jsme našli. I večerka byla stanovená. Užli jsme se vařit, sami jsme si prali, uklízeli a zkrášlovali náš nový domov. Měla jsem přítelku a po nějaké době jsem z ubytovny odšla a bydlela s ním. Práci jsem zatím pořád neměla, takže mě živil a oblékal on.

První noc v novém bytě...

V červenci 2007 jsem šla na jeden pohovor a vzal mě. Bylo jsem překvapená, spokojená a šťastná, ale zároveň jsem se i bála. Říkala jsem si - musím poslouchat, soustředit se, dávat pozor a vše bude v pohodě. Asi to bylo nějaké pro mě dobré období, ještě toho roku v září jsem dostala od města byt. Šlo malinký D+I, ale říkala jsem si, aspoň něco. Byla jsem spokojená a opravdu šťastná jako nikdy, k dokonalosti mi už jen chyběla na pozadí plánovaná rodina.

...tehdy jsem zaslechla píseň...

Měla jsem dobrou práci, svůj byt a přítelku, se kterým jsme se měli moc rádi. Jenže to šlo netrvalo dlouho. Museli jsme si do bytu něco pořídit a to něco není zadarmo, takže jsme si začali brát půjčku. A to byla velká chyba. Nakoupili jsme plno věcí do bytu, koupili si oblečení, nové mobily a bylo po penězích. Po čase bydleli ve městě i nář dovély a nádherný vztah začal slábnout. Pořád jsme pili a chodili na diskotoky, až jsem neměla peníze na splátky a začali se dostávat do problémů. Po krásných třech letech jsme se rozešli. Rozdělili jsme si nábytek a dluhy a já zůstala v bytě D+I s nájemem 3500 Kč na měsíc a s platem 7000 Kč v bytě sama.

...a už smrti na orloji...

Muselo to být smutkem, že jsem sama, nebo naschvál, ale začala jsem hodně pít a neplátit své dluhy. Časem už jsem neměla peníze ani na nájem. Do práce jsem chodila ještě odměněná alkoholem a z práce rovnou na pivo. Takže to šlo až rok. Měla jsem na kuku plno inkasů a soudů a všem to bylo jedno. Hrozila mi i vypověď z nájemní smlouvy. Jednou večer jsem měla strašnou depresi, pili jsme i kamarádkou a s mým bývalým přítelem u mě doma, nějak to na mě všechno padlo, vzala jsem si prášky na nervy, co si u mě nechal, vzala si pivo a zamkla se v koupěně. Když jsem do sebe nacpala dvě celé pátá těch tabletok.

...bud' to se rozdělíme...

Pak si jen pamatuji ráno v nemocnici. Bolest mi strašně žaludku a celá jsem se bála. Měla jsem na psychologické vyšetření a pak mě pustili domů. Tam na mě čekala má nejlepší kamarádka, která mi zachránila život, což jí v době nepamatuji, a můj bývalý přítel. Čtila jsem se jako zblazená nebo zletovaná, měla jsem šílený hlad a žízeň. Pak jsem strávila dva měsíce na nemocnici. Pořád mi dělali různé vyšetření, protože jsem měla v moči bilkoviny a to bylo špatné.

...nebo nás něco spojí.

Pak jsem znovu nastoupila do práce a dělala, jako by se nic nestalo. Pokračovala jsem dál v pití a nevěřila svou finanční a bytovou situaci. Jednou jsem na jedné diskotéce potkala kluka. Byl moc hezký, vysoký, snědý a já se do něj zamilovala. Po nějaké době jsem se k němu navrátila a řekla mu vše o mé situaci. Čekala jsem, že mě opustí, ale on mi se vším pomohl.

První noc v novém bytě...

Znovu jsem se zkontrolovala se všemi společnostmi, u kterých jsem měla dluhy, a vše začala s jeho pomocí znovu splácet. Byt mi zůstal, proklouzl mi smlouva a v práci mi taky bylo fajn. Jenže letos v únoru jsem se zase psychicky zhroutila a byla dva měsíce na nemocnici. Bylo to kvůli práci, nemohla jsem se

soustředit na práci a má vedoucí mě ze své psychiky tyrala a snažila se mi den v práci znepríjemnit, jak jen to šlo. Po další dvou měsíční nemocenské jsem se těšla do práce. Vůbec mě nenapadlo, že by mě mohli chtít vyhodit a to byla chyba. Když jsem přišla do práce, byla už tam nová vedoucí. K mé smůle mě propustili kvůli mým činnostem a dlouhodobým nemocem.

...plachá jak stáda kůsen...

Od té doby jsem na úřadu práce a hledám si novou práci. Šve dluhy si pořád splácím a brzy už je budu mít splácené. Bydlím u svého přítele. Každý den brzy ráno vstanu, uvařím, uklidím a hledám si práci.

...jen těm co nedýchají...

Tedy už vím, že život není jen o zářavě a že mnohdy není jednoduchý. Taky jsem, že byla chyba pokusit se vzít si život. Na světě jsou i horší věci a lidé, kteří se mají rádi a mají život o mnoho šťastnější než já.

...prý osud vyjeví se.

Mám teď novou představu svého života. Chyběla bych co nejdluže začít pracovat, abych si mohla zaplatit své zbývající dluhy. Asi za 3 až 4 roky bych chtěla začít plánovat rodinu. Miluji děti a už se moc těším, až budu mít své vlastní. Nikdy nedopustím, aby mé dítě potkalo to, co mě. Budu dělat vše, proto, abych se o svou rodinu dokázala postarat za každou cenu. Nechci říkat, že jsem se v DD měla špatně, ale pro dítě je přece nejlepší, když má rodinu a ta se o něj stará. Nedokážu si představit, že by mi vzali dítě a já nevěděla, jak roste. Jeho první den ve škole, první známky a poznámky už je vše kolem. Takže si představuji svůj budoucí život tak snad už mě nic zlého nepotká a přijdu jen ty dobré věci.

Všechno nás rozděljuje...

A vám, co odcházíte z DD, bych chtěla poradit: Neutrácejte zbytečně na alkoholu a nové věci, ty si budete moc pořídit časem. Najděte si dobrou práci, bydlíte a hledáte se mít krásně a spokojeně.

...jen láska možná spojí

A vy, co jste pořád v DD, važte si těch hodných let a strádání, co máte kolem sebe. Takových hodných lidí na světě moc není. Tety a strýdové z DD Dubova! Děkuji, že jste mě tak dobře vychovávali, moc si vás vážím a mám vás všechny moc moc ráda...

Vlasta Petrová

Zvládnou to? Jak všechno dopadne...?

Začala bych úplně od svého příchodu do dětského domova, ale věřte, to bych mohla napsat knihu. Tak zažnu chvíli, kdy mi bylo 18 a věděla jsem, co mě čeká.

Když mi táhlo na 18, nebyla jsem úplně připravena odejít z DD a začít si svůj vlastní život, to určitě NE. Navíc mám vysoké cíle, a mezi ně patřila i maturita. Řekla jsem si – proč ne? Zkusit to můžu, za to nic nedám, ale v hloubi duše jsem se modlila, abych se někam vůbec dostala. Hlásila jsem se na střední technickou do Opavy, na dvouletou nástavbu, obor Podnikání. Štěstí stafo přimělo. Dostala jsem se. Byla jsem nešťastnější člověk na světě. Takže jsem svůj odchod z domova vlastně oddálila, i když jsem moc dobře věděla, že mě to stejně nemine. Věděla jsem, že to bude za dlouho, takže mám dost času se po psychologické stránce připravit.

Jak čas plynul na nástavbě, pomalu mi docházelo že to nějak nezvládám. Připadalo mi, jako bych měla spoustu učení a neměla vůbec čas. Opak je pravdou, byla jsem líná otevřít si sešit a začít se učit. A tak jsem si řekla – vědám to! Ano, skončila jsem. I když já se nikdy jen tak bez boje nevzdávám, když vím, že na to mám! Byla jsem rozhodnuta školu ukončit a odejít tím pádem z DD. Což bylo pro mě nepřípustitelné. Říkala jsem si: „Co mě cíle?“ Vyčnížit list přeci už v dnešní době není „nic“, aspoň pro mě. Nechtěla jsem to takhle skončit, takhle ne, říkala jsem si!

V té době jsem poznala nejúžasnějšího člověka na celém světě. Je to můj stálý přítel Marek. Je to člověk, který má srdce na tom správném místě. Velkou zásluhu mají jeho rodiče, že ho takhle vychovali. Měli jsme oba snad velkou kliku, že jsme se poznali a tak to započítalo, chodíme spolu už skoro dva roky.

Po půl roce ve škole jsem zjistila, že mi škola nejde. Jak už jsem zmínila, byla jsem rozhodnuta odejít, ale něco hodně silného mě tam drželo. Bylo můj přítel, v té době už jsem znala jeho rodiče a ti mi také rozmlouvali odchod ze školy. Nejen jeho rodiče, ale i paní vychovatelky, kamarádky. Když už ses tam dostala, proč to nedodělat?

Místo tebe tam mohl být někdo, kdo měl opravdu zájem. Tohle jsem měla na talíř pořádek. Musím říct – něco to do sebe mělo. Zamyslela jsem se nad sebou a řekla si: „Když už jsem se sem dostala, tak já to udělám.“ Nezastavil jsem to, maturitu mám vlastně taky díky jim. Za prvé mě tam držel přítel, navíc v DD mám své dva mladší sourozence a nejen to, našel se tam člověk, co mi skoro nahradil mámu. Rodiče se nedají nahradit, to je fakt, ale ona je a bude.

Maturitní zkoušku jsem složila 7. července. Nemohla jsem tomu uvěřit. Ale věděla jsem, že mi to můj přítel bude připomínat pořád a nejen on, ale i jeho rodiče a skoro máma. Navíc jsem ji to vlastně i sklbila, že já to pro ni a díky její náklonnosti pro ni udělám, že to dokážu. Maturitu mám vlastně taky díky nim. Dokopali mě k tomu.

Domov jsem opustila 27. července, když jsem podepsala smlouvu o nástupu do práce. Jaký to je pocit, když odcházíte z DD, co se Vám honí hlavou? Třeba že: „Nový domov, jak to vše zvládnu, budu na vše sama, nebudu tam nikoho znát, kde seženu práci, kde si mám vyřídit věc, které za nás dělaly vychovatelky...“ Abych řekla pravdu, bojím se toho dodnes, i když bydlím u svého přítele. Vlastně mě ušetřili takových nepopsatelných smíšených pocitů. Nezavídím vám to. Abych to nějak ukončila, tak je tu strašně dlouhé děkování.

Děkuji všem za vše, co nejen pro mě dělají. Hlavně svému příteli bych chtěla poděkovat. Velké děkuji také patří panu řediteli Jaromírovi Burdovi a paní Libuši Doubravové za velkou pomoc po psychologické stránce, paní Jarce Orlické, která se nás ujal, když jsme poprvé přijeli do DD která tu s námi bohužel nemůže být, paní Dagmar Lazecské za druhou skoro mámu a spoustu dalších, a také velké děkuji paní paní kuchařce Jitce Dubové... Děkuji všem za krásných 11 let strávených v Dětském domově v Radkově – Dubové.

Veronika Jursová

Michal Lyr alias Sergej Karpov (vyrůstal v DD Příbor a DD Olomouc):

Den, kdy už není třeba říkat „dyk...”

Jak jen začít? Všem těm, co teď čtou tyhle řádky, to připadne jako běžná věc, že se na jednou ocitneš někde, kde nikoho neznáš, kde máš hned spoustu kamarádů a taky takové bráčky a xégy po dobu, než se ti to spraví doma, tví rodiče si tě budou chtít vzít zpátky domů a znovu ti vytvoří domov, jaký mají i druhé děti a tví kamarádi, které potkávaš za branou útavu.

Někdy to ale nejde, a ty musíš zůstat za branou a vytvořit si svůj nový svět. Svět dítěte v pastáku, domově, diagnostické... Já jsem měl podobný osud. Do domova jsem přišel, když mi bylo 11 let. Od mámy jsem byl vzáhlén spoustu kilometrů, a ona neměla zas tak moc peněz, aby za mnou jezdila každý týden. A navíc tehdejší režim DD Příbor, do kterého jsem byl „převelen“, tak moc myslel na děti a na jejich utpení, že jim jako dárek dovolil jednu návštěvu jejich rodičů měsíčně. No prostě nádhers.

Ale když jsem dlouho čekal na tu návštěvu, která byla vždy koncem měsíce, měl jsem spoustu času na to věnovat se věcem, které mi máma díky naší finanční situaci dít nemohla. Byly to třeba vikendové akce Správné pětky, kde jsem potkal Flika, který vám teď dělá tenthle časopis, ale taky to byly kroužky jako flétna, počítače, fotbal...

No prostě všechno, na co jsem si vzpomněl. Tedy pokud to možnosti dovozovaly, a odpovídalo tomu i mé chování v domově.

Když jsem přišel ze školy...

Jedno jsem ale věděl určitě. Když jsem přišel ze školy, věděl jsem, že tety kuchařky udělaly oběd. Někdy to bylo nad lidský možnosti sníst a požit, jako v každé „školní jídelně“, ale měl jsem teplé jídlo. Nemusel jsem jíst nejím, oblečení, práci, nechávat si peníze na hoší časy. Tohle ty všechno v tom našem provizorním domově máte. Naučil jsem se tam spoustu věcí, které mi pomohly se v tom životě pohybovat. A netápat v něm.

Zkus se tak zamyslet. Např. za měsíc mi bude 18. Užříš už mám hotový, a já budu muset odejít. Co teď? Mám na to ze dne na den začít se chovat jako dospělý? Čelit všemu tomu jako každý jiný člověk. Odpustit si slova ve větech jako je „Dyk co děláš? More,“ a podobné fráze, na které nejsou ti normální lidé co žijí za tou branou zvědaví.

Rohlík nebo Startky?

Učitě nikdy na to nebudeš sám, s odchodem ti vychovatelé pomůžou a nenechají tě jenom tak odejít a neřeknou tak a hój, když půjdeš kolem, tak se stav. Myslím si, že kdybychom se všeli my všichni dnes dospěli, co v takovém útavu byli, dali bychom si za pravdu, že tehde v tom domově bylo dobře, i když někdy to nebylo zrovna nejlehčí. Ale nebylo to tak těžké, jako váhít. Mám si koupit ze poslední peníze knabičku startek nebo radši jidlo. Vy co jste ještě v domově, třeba se teď zamýšlíte nad tím co píš, ale vím, že pak otočíte stránku a zapomenete. Ale přál bych si, aby jste si vzpomněli častěji, že jednou ten den přijde, kdy už to bude jen na věs, a ne na strejdovi a tetě.

Jsem rád, že jsem byl v domově, protože mě domov hodně naučil a dal mi do života. Víe, co jsem si odnesl, dál používám v každodenním životě, a vím, že ten základ se dostává jenom jednou a to v letech jako je teď vám. Držim vám paelo!

Michal Lyr alias Sergej Karpov

DD CUP – O pohár české fotbalové reprezentace:

Tým z Pyšel fotbalovým mistrem republiky

Fotbalová část DD CUPu je dlouhodobě nejoblíbenější částí této šestidílné soutěže. Může za to hlavně fotbal. Zájem je neskutečný a před organizátory stojí otázka, kolik je fotbalový díl schopen „pojmout“ účastníků. Zatím se prakticky může zapojit kterýkoli domov, neboť pro velkou účast se každý rok konají kvalifikační turnaje. Letošního ročníku se zúčastnilo bezmála 55 dětských domovů.

Pražské kvalifikace na Slávii a Spartě přišel osobně „zkontrolovat“ samotný manažer fotbalové reprezentace Vladimír Šmicer – bývalý slávistický kapitán tím potěšil všechny zdejší fotbalisty. A Šmicer nezklamal ani červnové národní finále na stadionu FK Dukla Praha, kam přišel coby patron turnaje „O pohár české fotbalové reprezentace“.

Hrdý Potštejn na 2. místě

Do Prahy přijeli vskutku ti nejlepší fotbalisté. Velmi nadějně se představil tým ve šlávčických dresích z DD Unhošť, jehož hráči postoupili z pražské kvalifikace v Edeně velmi suverénně. Unhošťský kapitán Dominik Tichý se podle mnohých řadil mezi nejlepší útočníky na turnaji. Avynikaly další týmy jako třeba Jemnice nebo Dolní Počernice.

Jemnice, která měla jediná ve svém týmu i holky, si poměrně rychle získala respekt ostatních.

Finálový zápas mezi Potštejnem a pyšelskými fotbalisty byl zdánlivě s velkým napětím. V průběhu hry došlo k několika zvrátům, kdy nebylo dlouho poznameno, kdo se stane na konci vítězem. Tým z Pyšle se však nezapřel a vyhrál v pořadí za sebou druhý díl DD CUPU. Předtím pyšelské bodovali na Memoriálu Lucie Hanušové. Jsem strašně šťastný, že jsme vyhráli. Je až neskutečné, jak se nám to povedlo. Chci bych všem svým spoluhráčům za jejich výkon moc poděkovat," vykládal šéf týmu Václav Kobes. Patron Vláda Šmilcer prozradil, že fandí spíše tým slabším. „Mám to prostě ve zvyku, když vidím někoho oslabeného, tak mu hned fandím, a v této pozici byl bohužel Potštejn ve žlutě-černých dresích," vyprávěl svůj názor Šmilcer.

Jak to nejlip šlo a získali pro Potštejn stříbro," komentoval konečné umístění útočník Karel Valášek.

O třetí místo se „poprali“ družstva z Králův a Jemnice. Tady už jemničtí nestačili velkým klukům z DDŠ Králův a skončili na krásném čtvrtém místě. Na stupni vítězů tak historicky stáli i dětský domov ze školou.

Celostátního finále se zúčastnilo 16 týmů, tedy skoro třetina všech zapojených domovů z celé republiky. Účastníci se mohli těšit na ubytování v luxusním campu v Dolních Počernicích a dva dny nabitě fotbalovými zápasy.

„Potštejn má na turnaji pán z fotbalového svazu, kterého zaujalo, jak děti fotbal em žijí a jak berou sportovní hru. Zároveň je moc pěkné, když vám o hlavu větš kluk, než jsem já, přijde poděkovat, že se mu fotbalový turnaj líbil. To jsem měl opravdu příjemný pocit," neskrýval radost Martin Lněnička, šéf DD CUPU a ředitel DD Dolní Počernice.

Delegát z fotbalového svazu nadšen

Pokládá bude pyšelská série výher pokračovat i na dalších letech, tak bychom zanedlouho mohli znát absolutního vítěze DD CUPU. Do konce stále zbývají dva díly, a jak už minulost ukázala, nemusí být ještě nic jasně. Nemáme být pro zklamání, druhé místo je velký úspěch pro celý náš domov. Hráli jsme,

dd cup

Pozvánka na EURO 2012 v Praze

Hlavní cenu turnaje, vstupenky na kvalifikační zápas české fotbalové reprezentace na EURO 2012 ČR – Skotsko (odehraje se v říjnu v Praze), získal Dětský domov Pyšely, který turnaj vyhrál před druhým Potštejnem a třetím DDŠ Králupy.

Speciální cenu Česká spořitelna, účast v letní Fotbalové škole reprezentačního brankáře Petra Čecha, již je Česká spořitelna partnerem, získal brankář z Pyšel Martin Bláha. Právě Martin Bláha byl „objevem“ turnaje. Tento dvanáctiletý fotbalista měl ve finálovém zápase téměř rozhodující roli a velmi dopomohl svému týmu k vykouzenému vítězství. Nejlepším střelcem celého finále se stal Jaroslav Šimeček, opět hráč z pyšelského výběru. Pyšelští kluci dokonce obdivuhodně porazili i takové týmy z velkých měst, které třeba podporují tamní fotbalové kluby a nabízí jim nestranně lepší podmínky.

„Do Prahy přijeli kluci, které fotbal baví, a myslím si, že fotbalový turnaj DD ČUŠP je svým způsobem pro ně i darek. Hodnotné ceny máme pro každého. A pak velkým lákadlem byl určitě Vláda Šmeicer a další fotbaloví reprezentanti,“ přibližuje atmosféru Michaela Bártů ze spolupořádajícího občanského sdružení 1. Sportovní.

Miloš Nguyen

zprávař Zámečku v Dolních Počernicích

Výsledky fotbalového turnaje:

1. Pyšely
2. Pošejtn
3. Králupy
4. Jemnice
5. Dlázkovice
6. Sedlec
7. Opava
8. Plzeň
9. Dolní Počernice
10. Ústí nad Labem (Severní Terasa)
11. Chomutov
12. Lipová u Šluknova
13. Unhošť
14. Klánovice
15. Mikulov
16. Tachlov

Poděkování patří těmto společnostem:

ČESKÁ SPOŘITELNA, ČMFS, Junior Football, Crocodile, České dráhy, Puma, Dorty domů, Bwin, Klan a fotbalovým klubům: FK Dukla Praha, AC Sparta Praha, SK Slavia Praha, SK Dynamo České Budějovice, FC Viktoria Plzeň, 1. FC Brno, SK Sigma Olomouc, FC Baník Ostrava, FK Teplice a FK Baumit Jablonec a mediálními partnerům: GRAND PRINC, Pro Football, Zámeček, Seznam.cz a Metropol TV

Závod formulí z hlavní tribuny Brněnského okruhu

Jednoho krásného rána pro nás do DD Dagmar přijel pan Kout a řekl: „Děcha, jedeme na Grand Prix.“ Rozdělili jsme se na skupinky, nasedli do připravených aut a vyrazili na autodrom.

Tom už čekal pan Křenek, který nás odvezl na hlavní tribunu brněnského závodního okruhu. Odtud jsme mohli sledovat všechny závody. Nás ale nejvíce zajímal závod formulí, kde startoval syn pana Kouta Adám. Vířili jsme mu fandili a drželi palce, ale měl nakonec smůlu. Už ve druhém kole ho vyřadil z trati jiný závodník a tím pro něho závod skončil. Moc nás to mrzelo, ale nedalo se nic dělat.

Skákací hrad, auta a trenažér

Kromě sledování závodů jsme také soutěžili. Dostali jsme kartičky závodníků a našim úkolem bylo vyhledat je a požádat o podpis. Kromě toho byly v areálu připraveny atrakce jako skákací hrad, jezdeckí autička a zajímavé trenažéry závodních aut. Celý den ubíhl velmi rychle a nám bylo líto, že se musíme rozloučit. Děkuje se.

Roman Š.

Šťastný výlet Býchoráků do Českého ráje:

Nešel proud, výlet propršel a zvrtila jsem si kotník

Jak jsme fasovali pláštěnky

Až v půlce května nešel v Býchorách elektrický proud, a proto jsme se vypravili do Prachovských skal v Českém ráji. To abychom zahlnali nudu. Když autobus dorazil k Prachovským skalám, vyfasovali jsme pláštěnky, protože hravně pršelo.

Pak už jsme se vydali navštívit do skal s panem učitelem Dalečkým, který vedl naši skupinu. Čeká cesty jsme šli po vyznačené cestě. Najednou jsme však z cesty uhnuli a šli po vyhlášené stezce lesem. Já jsem přitom špatně šlapla na kořen stromu a zvrtila jsem si nohu, kterou jsem měla nadíváno v sádce. A tak jsem musela jít opatrně a hlavně pomalu. Přitom mi pomáhal pan učitel Svoboda. Nezabývalo nic jiného, než pokračovat v cestě za ostatními.

Šťastný návrat k autobusu...

Úzkou stezkou jsme se dostali mezi skalami a už stoupali po schodech nahoru, a pak zase dolů, a zase nahoru, mezi některými skalami byly jen malé průchody a jak přišlo, tak po schodech tele-

ly proudy vody. No ale zvládli jsme to a vystoupili na vyhlídku, která byla na skále, kde už na nás čekal pan učitel s ostatními dětmi a učiteli. Na vyhlídce jsme se rozdělili na dvě skupiny. Ta odvětvější se vydala na další vyhlídky ve skalách a druhá skupina, kde jsem byla i já, šla zpět k autobusu vyznačenou stezkou. Počasí nám tedy nepříšelo. Pršelo a déšť byl stále nepřijemnější. Dostli jsme k autobusu a počkali na ostatní. Při zpáteční cestě jsme se zastavili na teplý čaj a potom odjeli rovnou do Býchor. Mocny se mi výlet líbil a chtěla bych si ho zopakovat.

Mirka Želichovská (15)

Franta Šimčík z Lipové: Hvězdou za jediný den!

Na severu Čech se slaví, a to pořád. V Dětském domově Lipová u Šluknova zažívají ohromnou radost. Na soutěži „Česko Slovensko má talent“ postoupil František Šimčík. Do semifinále, které se uskutečnilo 5. srpna 2010, hvězdná porota vybírala z šesti tisíc účastníků castingu pouhých tři starky. Uspal také úžasný František Šimčík, který před publikem a televizními diváky vynikal v moderních tancích včetně stylu Michaela Jacksona a také break dance. Jimžto Franta Šimčík se v poslední době věnuje hlavně v severních Čechách, kde o Fandovi a Dětském domově v Lipové napírala významná regionální média.

Frantu podpořil plný autobus kamarádů...

„Franta má skutečné talent. Neuvěřitelný úspěch pro něj i pro náš domov. Celou dobu jsme ho podporovali a budeme podporovat,“ šibí ředitel DD Lipová Leoš Moravec. Do Prahy začátkem srpna vyrazil plný autobus dětí a zaměstnanců domova, a to díky sponzorovi, který celé náklady uhradil. Soutěž „Česko Slovensko má talent“ odisťarovala na televizní obrazovce 29. srpna 2010, tedy více než před měsícem. V porotě zasedají např. Lucie Bítls nebo Jan Kraus z dřívějšího pořadu „Uvolněte se, prosím“. Redaktoři Zámečku drží Fandovi všechny palce! Více na www.ddlip.cz

(red)

zprávy z domovů

Vyjdou nám společné plány?

Minule jsem se vám svěřila, jaký se mi splnil můj sen. Navštívila jsem kamarádku Šimču z DD Ústí nad Labem. Sořily jsme se a rozhodly toho naplánovaly. Ale že spolu strávíme prázdninový pobyt v tanečním táboře v Kunčicích, na to jsem vůbec napomyslela.

S takovým nápadem přišla paní Fedteliš z DD Ústí – Severní Terase. Měla jsem velkou radost a se mnou i moje tety. Na tábor jsem si připlatila a vyrazila. Byla jsem moc zvědavá, jak spolu budem vycházet.

Avíte, že to vyšlo? Zažily jsme spolu hodně legrace, zapoportovaly jsme si a byla dobrá parta. A musím pochválit bezvadnou organizaci tábora. Teď už jsme doma a pořád jen telefonujeme a telefonujeme, vzpomínáme, co jsme všechno spolu prožily. Já už se moc těším, protože Šimče bude 18 let a poprvé přijede zannou knám do domova v Horním Slavkově.

Andy Hakelová

Prckové z Lipníku

Velký úspěch slavily děti z DD v Lipníku nad Bečvou se svým vystoupením v rámci soutěže Nejmladší koncert. Adélka (3), Pavel (5), Moníka (6), Mairo a Petra (7) se stali nejmladšími účastníky. S programem Tanec věčích medvídků uspěli malou nejprve v regionálním kole v Přerově a poté také na kolínské celostátní přehlídce.

teta Mláda Kudrnová

Jeli jsme do Čebína...

Byly tam kofotče a auta a stánky. Pod májou tancovali českou a moravskou besedu. Vyfotili jsme se s lidma v krojích. A dostali jsme i kofáčky, byly moc dobré. Vylezli jsme na rozhlednu, krásný výhled na okolí tam byl. Večer nás doma bořely nohy...

Robin (12) a Martin (13)

Z Hodonína vlakem do Království železnic

Patřili jsme mezi vybrané děti, které jely za odměnu na celodenní výlet do hlavního města. Využili jsme akce „Děti na výlet do Prahy“, nabízené Čadými dráhami. Ty oslovily náhřetá pražská muzea, kde nám poskytlí oproti jízdence levnější vstupné. Takže naplánovaný program byl hodně bohatý.

Naším prvním zastavením se stala Jindřichův Vůd, odkud se nám naskýl krásný výhled do okolí. Nejvíce času jsme ale strávili v Království železnic, které představuje spoustu miniaturních modelů nádraží. Nádění byli nejen kluci.

Prohlídka historické Části Prahy nás až tolik nebavila, ale zase jsme na vlastní oči mohli spatřit památky, o nichž se učíme ve škole. Nejvíce všichni zaujal Karlův most a také Pražský hrad, kde jsme se vyfotili s hradní stráží.

Čas v Praze velmi rychle utíká. Ani jsme se nenadáli a vraceli se plní dojmy a zážitky domů do Hodonína.

Soňa a Patrik Menšíkovi

Africká divočina po česku: Safari ve Dvoře Králové

Nadace OZ připravila na konci května letošního roku pro děti z DD Dagmar další krásný výhondový pobyt. Přemístili jsme se do východních Čech a našim cílem se stal Dvůr Králové nad Labem se svojí proslulou zoologickou zahradou. Výhond se neš ve znamení dobrodružné výpravy divočinou, a právě proto jednotlivá družstva dostala název podle divokých zvířat.

Tygrí mládě „králem zahrady“

Býl to tým slonů, širák, zeber či plameňáky. V tomto duchu probíhala i většina her a aktivit v nedalekém kempu šváts Kateřina. Největší pozornost jednoznačně kladli až půlnocní tygr, který tady působí jako ochránce a hlídá kempu. Kromě něj vak zde byla i další zvířátka jako opilky, lamy, velbloudi a zcela volně se pohybovali pávi.

li a zašli. A za to patří velký dík nadaci OZ a všem dobrovolníkům, kteří se o nás během setkání starali. Moc děkujeme.

Martin Rožňovec

Prohlídka nočním safari

Nejnapínavější to ale bylo v sobotu, kdy nás čekala samostatná prohlídka ZO v Dvoře Králové a následně večerní projížďka speciálním vyhlídkovým autobusem přes celé safari.

V neděli nás dle zvlášť soustředěného navštívo námitá počasí a děti, který ale nemohl spláchnout vše krásně, co jsme za ty dva dny vidě-

Pátý Načeradský duatlon:

Těžké souboje i přátelská setkání

Ve čtvrtek 13. května se odehrál už pátý ročník soutěže na nášho děťáta Načeradský duatlon. Zúčastnilo se pět dětských domovů, vedle Prahy (Masarykova) také Jihlava, Šindlův Dvůr, Sedlec a samozřejmě my, děti z DDŠ Načeradec. Nechyběli naši vychovatelé a pan ředitel.

Soutěžilo se v běhu a jízdě na kole. Klani v duatlonu doplnili přátelský fotbalík. Ostatní děti z DDŠ Načeradec, které nezavázaly, odešly na výlet na zámek Konopitz.

Duatlonu jsme si podle mě užili všichni, děti i dospělí. Jízda na kole byla opravdu těžká, ale jednoduchý nebyl ani běh. Dalo se to však zvládnout. Já jsem si nejvíce užil fotbalík s kamarády z jiných dětských. Vychovatelé se zase setkali s dětmi, které třeba dva roky neviděli, protože jsou třeba v jiných domovech. Bylo to opravdu dojemné a zrovna já jsem potkal kamaráda z minulého roku Tomáše Toráče. Ten závodil za Sedlec Píseč, ale vítěz byl jen jeden a tím se staly Šindlův Dvůr.

Gratuluji a těšíme se zase na další ročník Načeradského duatlonu se všemi účastníky z dětských domovů, jako přijeli letos. Mnozí se těšíme, až si zase zavážeme a o pěkné ceny a uvidíme staré i nové kamarády.

Jaroslav Forejt

Potápěči v akci, cela předběžného zadržení, taekwon-do a kamarádka Kristýna

Je čtvrtek 27. května a my se přesouváme policejním autobusem do Nymburku, kde strávíme celý den. V Poříčním oddělení Labs nás vítá tishová mluvčí Zuzana Tuzarová se svými hology. Začíná náš „Den s Policií ČR“.

Nejdříve se profesionální potápěči předvedli se svou výstrojí. A mezi námi se našel dobrovolník David, který se do potápěčského vybavení oblékl. Potápěči se dokonce předvedli v akci a my zjistili, že opravdu není těžké najít něco ve vodě, která je kalná. Před obědem nás přelapala ještě projížďka člunem říční políže. Jízdu si užily téměř všechny děti, jen Eliška se bála. Bylo to velké dobrodružství!

zavítali a vždy přijeli s nějakým prima programem (sport, muzikování, hry...), vzniklo přátelství. Jáme stále v kontaktu, v době internetu téměř pořád. Kristýna všem dětem, které žijí nacerzeniny, přiváze vždy nějaký dáreček. Celý den v Nymburce s námi Kristýna, která se spolu s Verouk Malou věnuje charitativní činnosti už delší dobu, absolvovala také.

Hanka Pilátová (15)

Hurá do cely!

Plukovník František Kuneš, který celou akci v Nymburce zorganizoval, nás svým záverečným výkladem o práci policistů zaujal natolik, že se nám pak líbilo i v cele předběžného zadržení.

Rychlá auta a taekwon-do

Kobodu bylo magatřís s bramborovou kaší. Mňam! Po obědě přišla vlna zmrzka. Další bod programu se odehrával na hřišti. sledovali jsme přehlídkou cvičených psů, pyrotechniky v akci, kriminality snímající oběti, protitěžkooodceň a hasiče. Měhli jsme si důkladně prohlédnout rychlý policejní Passé z Dálničního oddělení Poříčany a motoriky z Doprnivního inspektorátu ÚO Nymburk. Vše bylo hodně zajímavé a moc si nám to líbilo. Jako poděkování jsme si i my připravili malý program, pak jsme sledovali ukádku taekwon-do.

Kamarádka jak má být

Celý den se nám moc líbilo – děkujeme všem! Mezi těmi, kdo přispěli nejen finančně, ale i svým časem, otevřeností a vřelostí, je také pta. Kristýna Záhováová. Známe ji už delší dobu. Mezi námi a Kristýnou s jejími kamarády, kteří do našeho DD několikrát

Kempování v Jalubí a přistání v mraveništi

Čelání na lební prázehiny jme si v domovů zpestřili cyklistickým výletem a stanováním v Jalubí. Romanův výhled začal už v pátek hráček po návratu ze školy.

Zpáteční cestu jsme si zkrátili přerásem. V půlce cesty jsme si dopřáli zaitávku na vračinu. A „nejchytřejší“ Michal Daniš si sedl přímo do mraveniště a vůbec o tom nevěděl. Když jsme mu to oznámili, vyletěl jako rachajtle. Při vařením grilování masa v Jalubí došlo čas na hru „Jizerky“ a fotbálek.

Ráno jsme ušli dle táboráka a vyrazili na oběd do Uherického Hradčítě. Po obědě nás čekal krátký rozechod ve městě a návrat domů. Víkendový výlet se nám moc líbil a proto doufáme, že příští roli pojedeme znovu.

Petr Šnád (13)

Bylo fajn, že nepřišlo, a tak jsme mohli hned vyrazit. Cestu do Jalubí jsme zvládli s jednou malou přestávkou. Měd po příjezdu všichni stáli v řadě a připravovali opálení špekáčků. Po večeři si šli dle unaveni po cestě lehnout, vytvářeli z nás hráli fotbal a hru „Brainův Kuku“.

V sobotu ráno jsme se skautovali, posnídali, nachevřali vračinu a vyrazili na Ranč Rovná, vzdálený asi 11 km od naší zahrady. Cestou jsme viděli v ohradě ovce, kozy, krávy a žilská prasata. Po obědě na ranči se menší děti projely na koni a nakrmily ovce.

Jak jsme jeli na turnaj „s Monikou Bagárovou“

V sobotu 12. června se konal první fotbalový turnaj v sérii SIMOST ligy. Už týden předem se mě, jako nového strýce, hačď ptal: „Jedeš tahy na Bagárovou?“ A já jsem jet měl, proto jsem se začal těšit.

Od samotného rána bylo jasné, že nás čeká první den. Cesta z Mikulova do Hodonína proběhla bez problémů a za hodinu jsme už mířili do DD Hodonín, abychom získali informace, kterých se nám zatím došlo pomáhat.

Ve stupňujícím se vedru začal turnaj. Nás, výpravu z Mikulova, zařadili do skupiny s dětmi z dětských domovů z Hodonína, Znojma a slovenského Holice. Zápas ve skupině jsme zvládli na jedničku a postupovali dále.

V průběhu turnaje se však projevovaly organizační nedostatky. Bylo málo míst k sezení, málo občerstvení. A především hlavní faktorem pořadatele, učitel Moniky Bagárové, bylo už od počátku vymalované stěny: „Monika už něco má v Brně, snad přijede, ale možná ne...“ Nepříjemná a pro všechny to bylo velké zklamání.

Turnaj však přinesl i něco pěkného. Setkání s kamarády a známými z dětských domovů i dobrý pocit z fotbalu, který všechny

spjoval. Do finále jsme se sice nedostali, přesto jsme si domů vezli trofej za 3. místo. Předtím jen, není důležité vyhrát, ale zúčastnit se a užít si pohodový den s kamarády.

(Děkujeme i kamarádům ze školy, kteří nás podpořili, a personálu DD v Hodoníně.)

Strýc Filip a děti z DD Mikulov

zprávy z domovů

Prázdniny v Duchcově:

Poprvé u moře, tábor s hasiči i vodáky, tanečky s Hankou a Sněhurka

Naše letošní putování začalo již v červnu v Chorvatsku ve městě Makarska. Byli jsme ubytováni v pavilónech hotelového komplexu Rivijera. Náš domov byl u moře poprvé. Věchní jsme se moc těšili.

I zručnost, fantazii a důvtip. Vítězství nás všech bylo opravdu sladké. Koupání, hry a zábava vyletěly do okolí a Město nás provázelo celým čtrnáctidenním pobytem.

Cena nováčka od Hanky Kynychové

Začátkem měsíce srpna některá děvčata vyrazila první do Zlíně na soustředění projektu „Hejbejte se a zpijejte s Hankou a Novou“. Pět dní s dětmi z jiných dětských domovů trénovaly aerobik v doprovodu Hanky Kynychové, ta nás dětský domov navštívila v červnu osobně. Děvčata si úspěšně přivezla cenu nováčka i sympatie a celkem skončila na 9. místě. Už se moc těšíme na další soustředění klání v aerobiku, hip hopu a mnoha dalších disciplínách.

Vodáci si užili přivalové deště

Starší děti si uživaly vodácký tábor „Čepice“ ve Mšeně u Mělníka. Tam poznaly vodácký život a spání v přírodě. Bylo to pro všechny něco nového a neznámého. Od dobré národy je neodradily ani přivalové deště. Přivezly si natrénované svaly, plno vzpomínek i nových kamarádů.

Každý trpaslík měl úkol, i Sněhurka

To ale ještě zdaleka nebyl konec zážitků. Ostatní děti odjely do hotelu „Amica“ v Hájí u Loučvně pod Klínovcem. Zde nás čekal krásný výhled na Klínovec, kam jsme se i několikrát vydali. Zdeňák z nás dostal přelky až do Jáchymova. Odměnou nám byla zprávečná jízda na lanovce. Celým pobytem nás provázela Sněhurka a sedm trpaslíků. Každý den nás čekal úkol od jednoho z nich. Dále se nám líbily vycházky do okolí, především do lesů, kde nás lákaly houby, borůvky a maliny.

Prázdniny utekly jako voda a my jsme konečně všichni doma v dětském domově plní zážitků a vzpomínek na léto.

Velmi nás překvapila velká nabídka jídel, skvělá obsluha i příjemné ubytování. Děti plně využili sportoviště v areálu hotelového komplexu. Úspěch zejména u mladších dětí měly animační programy. Úžasné bylo koupání v moři. Pro všechny naše děti byl pobyt u moře velkým zážitkem. Děkujeme Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové za zajištění.

5 hasičů v Račím hradě

V červenci se chlapci, kteří pracují v kroužku Hasičů, vydali na letní hasičský tábor „Račí hrad“ do Jesenice u Rakovníka. Kromě celotáborové hry podnikli výlety do Píseňského ZOO a Dinoparku, prohlédli si město Píseň, prozkoumali hrad Křivoklát a navštívili stanici HZS Píseňského kraje. Tím nejúčelnějším ale bylo, že získali mnoho kamarádů.

Další naše prázdninové zastavení bylo v Písech. V tamějších lesích jsme bojovali i s draky. Naše zápolení nevyžadovalo pouze sílu, ale

Dětský koutek se proměnil v Obelixovu zemi, Honzíkovu cestu i krtečkův svět

V druhém červeném týdnu vyjely děti z DD Uherský Ostroh do Všeruby, aby se podílely na malování dětského houbku. Přijeli také hamarádci z Dětského domova Liptál a žáci ze ZŠ Služovice.

Přivítala nás paní Čapková, ředitelka DD. V místní hotelu jsme měli malovat různé pohádkové bytosti. Rozdělili jsme se do dvou skupin, ta naše nejdivně probírala horolezecké centrum. Všichni se pokoušeli zvládnout akrobatické úkoly na věžích. Vypadalo to hrůzostrašně, ale každý si nakonec úspěšně vyzkoušel vše.

Přišel čas na malování „naší“ stěny v dětském koutku. Dvě hodiny jsme kreslili stromy, slunce, Obelixe, krtečka a obrázky z knížky Honzíkova cesta. Zajímaly nás i další výtvy. Zatímco my jsme malovali vše dohromady, děti z ZŠ Služovice kreslily krtečkův svět a Dětský domov Liptál podvodní svět. Po práci se šli někteří projít na koni, další dali přednost procházce po okolí. Ještě jsme zvládli zvučení a její domů. Byla to parádní akce!

Petr Šmíd (13)

Do Vídně žlutým autobusem za památkami...

Ke konci června jsme navštívili hlavní město Rakouska Vídeň. Tento výlet nám umožnil majitel firmy Student Agency pan Radim Jančura. Ráno pro nás přijel žlutý autobus, který byl neuvěřitelně pohodlný a vybavený tak, že jsme si připadali jako na palubě luxusního letadla.

Cesta v něm uběhla rychle a byla velmi příjemná. Abychom se ve Vídni „neztarčili“, jela s námi zkušená průvodkyně. Byla to úžasná starší paní, která nám již během cesty neustále popisovala náplň našeho výletu. Její vyprávění bylo velice zajímavé a hodně nám přiblížilo jednotlivé cíle naší výpravy.

...i do vyhlášené vídeňské cukrárny

Ve Vídni jsme projeli kolem známého zábavního centra Prater, kterému dominuje obří Ruské kolo, přešli jsme řeku Dunaj a zamířili na barokní zámek Schönbrunn. Zde jsme obdivovali nejen samotný zámek, ale hlavně jeho zahrady. Potom jsme se vydali do centra Vídně, kde jsme si prohlédli různé historické památky a prošli se ulicemi města.

S radostí jsme pak uvítali posezení a občerstvení v jedné z mnoha tamních cukráren.

Petra (15)

V domově hořelo, tak jsme malovali u hasičů

U nás v domově hořelo!!!...jako ne doopravdy, ale probíhal tu nácvik hasičského poplachu a my všichni jsme byli jeho součástí a bylo to víc než dobrodružné.

Po zvolání hrůzostrašného „HOŘÍ!!!“ rychleji z nás stačili utéct ven a my, co jsme to nestihli, jsme museli být evakuováni hasičskou plošinou a šebítkem. Všem nám byla poskytnuta kvalifikovaná první pomoc a všichni jsme to ve zdraví přežili.

Za odměnu jsme hasičům oplátili návštěvu a tradičně jim pomohli vylepšit pracovní prostředí našimi malůvkami na jejich pověstné zdi na hasičské. Pod nánozy barev červené, modré, žluté, černé i zelené začaly vznikat veselé obrázky s hasičskou tematikou. Nezapomněli jsme zvýraznit jejich nouzové číslo 150 a taky omrknout všechna jejich auta i zajímavé pracovní nástroje. Byl to moc fajn den, ale to je po boku našich hasičských kamarádů vždycky.

Denisa Mikulová (18)

Na kolečkových bruslích pro Krtečka

Přítelkyně nás alce Tesca „Běh pro život“. Startovní jsem zaplatil z kapesního. Dostali jsme trička a pořádkové číslo a těšili se, až budeme běžet 4 kilometry. Vybrané peníze ze startovního půjdou na Nadaci Krteček, tak jsme chtěli pomoci. Já to zkusím na kolečkových bruslích.

Jožka Horváth (14)

Zachránili jsme sýkorky

My, ochránci přírody – Zdena, Marie, Ivan a naše teta Eva, jsme po jedné noční bouři objevili na zahradě pod spadlou lípou budku, ve které ještě pípaly malinké sýkorky...

Báli jsme se, že už je nezachráníme. Málem jsme se rozplakali. Teta Eva zavolala našim kamarádům z Českého svazu ochránců přírody a chtěla poradit, co s tím. Pak nám řekla, že budku musíme sundat z padlého stromu a pověřit ji jinam. Přivolali jsme na pomoc naše velké kluky Richarda a Kubu, aby nám pomohli. Později jsme ptáči budku z okna pozorovali a záhlédli, že se rodíček k sýkorkám vrátili. Byli jsme hrodi šťastní, že se nám podáníto ptáčata zachránili!!!

Marie Křoková

V Jedovnicích je to supr, pochvaluje si Diana

Jíme v kempu Olšovec. Máme tady bazén i rybník. Chatky jsou moc pěkné. Nejvíce nás baví plavání. V bazénu je voda ledová, ale my jsme otužilí. Hrajeme všelijaké hry, kluci hlavně fotbal, prostě pohoda. Krásná je tady moc pěkná. Nejhorší bylo, když nám bouřka a víchřice vzaly elektriku. Naše tety jsou hodné a my si toho vážíme. Ony to sice neví, ale to je jedno. Je to tu supr.

Diana Pařilová (12)

zprávy z domovů

„Most přes minulost“ nás připravuje na odchod z domova

Osamělí děti z našeho domova ve Vizovicích absolvovaly od dubna do června letošního roku šest víkendových pobytů, na kterých se ládci a holky školili v rámci projektu nazvaného „Most přes minulost“. Tuto akci zorganizoval Vzdělávací a poradenský institut Profima ze Zlína.

Hledání zaměstnání a partnerské vztahy

Během tří měsíců jsme se školili šestkrát. Strádvě jsme trávili víkendy v hotelu Adamantino v Luhačovicích a na chatě Valaška ve Chvalčově. Dvakrát za námi přijela skupina dětí z DD v Prostějově a z DD v Hranicích, které se projektu „Most přes minulost“ zúčastnily ve druhé skupině. Projekt se zabýval těmito tématy:

– hledání zaměstnání
– hledání partnerské vztahy
– hledání bydlení
– hledání přátel
– hledání práce
– hledání partnera
– hledání rodiny
– hledání domova

Škola hrou

Všechna školení byla organizována zábavnou formou. Školili jsme se prostřednictvím her a zajímavých skupinových úkolů. Vydouřili jsme si řadu zajímavých aktivit. Mnozí se mi líbily hry v basénu a výrobba sadrovaných masek. Byly to velmi příjemné víkendy se slovy: fajn, fajn, fajn.

Více o projektu se dočtete na stránkách www.profima.cz

Štefan Josefčík (19)

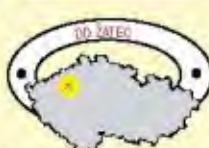
Dětský den na Vyšehradě

Na začátku června nás a několik dalších domovů z celé republiky pozvali na Dětský den na Vyšehrad, který se konal v rámci festivalu Vyšehraní 2010.

Po uvítání pořadatelé jsme šli na prohlídku Vyšehradu. Nejdříve jsme se podívali na místo, odkud skákal Marýnir se Šemíkem do Vítkavy, pak jsme obdivovali sochy v parku, na hřbitově jsme hledali hroby známých osobností, které zde odpočívají, například Antonína Dvořáka nebo Karla Čapka. Největším zážitkem byla návštěva kasemat – podzemních chodeb pod Vyšehradem, které sloužily jako útočiště vojáků. Byla tam hrozná zima a vlhko. Na konci chodby byla nádherná klenutá místnost, kde právě probíhala výstava šlá.

Odpoledne jsme viděli moc pěkné divadelní představení Křikotiské pohádky. Soutěže byly fajn, nejvíce děti bavilo hledat bombony v kupě mouky, házení míčků do plechovek, trefování se tužkou do sklenice. Kluci byli nadšení, když jim dobrovolníci ukázali, jak správně zacházet s bičem. Během odpoledne se naučili zonglovat s kruhy a míčky. Milou samozřejmostí byly sladké odměny a sladké občerstvení. Den vyvrcholil pěveckou soutěží na latní scéně. Dětem se vůbec nechtělo jít domů.

Byl to nádherný den, plný sluníčka, soutěží a písniček. Děkuje všem pořadatelům i dobrovolníkům, kteří se o nás starali.

K. Jandová

Jak na Střekově pomáháme druhým

Děti z Dětského domova na Střekově nemají jistotu na sebe. Pomáháme handicapovaným lidem, třetím rokem jsme v úzkém kontaktu s klientkami Domova pro osoby se zdravotním postižením (DOZP) Hlířany.

Cihly a cihličky

Několik našich větších dětí se na začátku června zapojilo do akce „Cihla“, pořádané Občanským sdružením JURT. Děti se učily oslovovat ostatní spoluobčany pro dobrou věc a nabízet jim výrobky tohoto sdružení. Cihly a cihličky vyrobili právě handicapovaní lidé, kterým výteček patří. Bude použit na pomoc při bydlení a hledání práce.

Rozdáváme radost v Hlířanech

Do DOZP Hlířany jezdí obyvatelé našeho DO na Střekově již třetím rokem na Zahradní slavnost. Prozdějí klientky pořádané soutěže, vyrábíme dírečky, hrajeme jim divadlo.

Letos bylo naše setkání velice krásné, počali se nám povedli, s klientkami jsme přili více do osobního styku. Užili jsme se jim natouchat, pomáhat při chůzi, při jídle... Zahradní slavnost nám opět prosvítla, že je náhoda, kdo potřebuje i nás.

Tato akce se nedala uskutečnit bez finančního přispění Magistrátu města Ústí nad Labem a našeho OS přátel Dětského domova Ústí nad Labem - Střekov.

Domča (12)

Pomáhali jsme při závodech psů

V sobotu před prázdninami jsme se zúčastnili kynologické soutěže. V Pohorších u Otrokovic závodili psi v různých disciplínách, například v poslušnosti nebo v obraně.

Nebýli to jen tak obyčejní psi, byli dušební. Na soutěži se objevily různé rasy, nejčastěji německí ovčáci a vřáci. My děti jsme pomáhali, uklízeli i umývali nádobu.

Soutěž vystřídala tombola s velmi hodnotnými cenami, jako třeba rádio, horkosrdelná trouba... Výtešek z tomboly, a bylo to celkem dost peněz, nám organizátorům věnovali. Po tombole přišlo vyhlášení výsledků soutěže, na kterou se jelo něco kolem třiceti psů z celé republiky. Provádí se dvě pokusy právem získali hodnotné dárky.

Akce byla super, protože jsme se pobavili a mohli náhodu s něčím pomoci.

Anička (15)

Chorvatská anketa

Část srpna jsme prožili v Chorvatsku. Jednoho dne v odpoledním klidu při malování harmonů jsme my – redaktoři z Uharšého Ostrohu – využili redaktoršské šance a rozhodli jsme se udělat rozhovory s dalšími členy 1. bytu. Když jsme řekli děčkám, že to bude nejspíš v Záměchu, byli překvapení a říkali, že se těší, až to uvidí. Věříme, že názory a plány našich kamarádek budou zajímavé i pro další čtenáře.

Anketní otázky:

1. Jak jsi trávila prázdniny před odjezdem na dovolenou do Chorvatska?
2. Vyhovují ti dva měsíce prázdnin? Prodloužila by jsi je nebo naopak zkrátila?
3. Čekají tě ve škole nějaké nové věci či změny po prázdninách?
4. Co plánuješ na poslední 2 týdny prázdnin?

Lucie Lexová (19):

Dospělé prázdniny. Práce a pak dovolená

1. Celé prázdniny jsem prožila pracovně. Každý den jsem vstávala do práce a něco jiného, co bych dělala, si nevzpomínám.
2. Určitě bych je skrátila, ale zase během školního roku bych udělala více prázdnin. Mylím, že 2 měsíce je dlouho, jeden by v pohodě stačil.
3. Po prázdninách půjdu do druhého ročníku, který je pro mě maturitní. Budu se moc mást abych to dokázala.
4. Po Chorvatsku se zase vrátím do práce – takže si připadám trochu dospělá, že celé prázdniny pracuji a teď mám dovolenou.

Monika Němečková (18):

Co bych pro peníze neudělala...

1. Do teď se mi na to vzpomíná. Bylo to náročná brigáda, neboť jsem musela každý den jezdit na kole do práce. Moc mi to nebylo, ale myslím jsem přitom na peníze a hned to šlo „jak na běhícím pásu“.
2. Tak spokojená rozhodně nejsem – prázdniny bych prodloužila na 3 měsíce.
3. Tento rok na mě čekají závěrečné zkoušky a dokonce i takni závěrečné zkoušky, což znamená, že učitelé nebudou vědět, co tam bude za otázky.
4. Po Chorvatsku jedu k mamce, kde se budu válet a konečně si užiji prázdnin.

Miroslav Lukáš (16):

Všechno je jednou poprvé...

1. Nejdříve jsem byl chvíli v DD Bojkovice, kde to bylo super. Potom pro mě začalo každodenní vstávání ve 4 hodiny do práce – do OTMY. Byla to pro mě velká zkušenost, neboť jsem to měl jako první brigádu v životě.
2. Samozřejmě bych si přál jen prázdniny, ale jsem anifaný i se školou.
3. Z deváté třídy nastupuji do přívalu na obor mechanik-obráběč CNC strojů. Už teď se znám s partou spolužáků a doufám, že to půjde podle mých představ.
4. Opět se vrátím do mých pracovních dnů, abych vydělal nějakou korunu. Už teď vím, že si budu pořizovat nový mobil.

Miroslava Buťáková (12):

I když mám obavy, musím je překonat

1. Nejdříve jsem jela na anglický jazykový tábor. Potom jsem jela k rodičům do Vídkova.
2. Tak určitě bych je prodloužila, protože prázdniny jsou mnohem lepší než škola. O půl měsíce by to stačilo.
3. Budu nastupovat na druhý stupeň ZŠ. Všichni říkají, že to bude těžké, ale těším se na to. Sice mám velké obavy, ale vím že to zvládnu.
4. Ještě se těším, jak pojedou domů k rodičům a pak už se těším do školy.

Sportovní i přátelské setkání rodinných skupin Oselce a Bílovice

Naše RS Oselce patří pod Dětský domov Nepomuk. Na jaře jsme se rozhodli pozvat na návštěvu děti a strejdu Karla z rodinné skupiny Bílovice. Přijeli poslední dubnovou nedělí.

papírových kartonech. To se vytrhli na obdélníky velikosti asi 20x30 cm, dva kusy pro každého hráče. Soutěžící se postaví do řady a na povel „Start!“ si rukami dávají pod nohy kartony. Šlapat se přitom smí jen na papíry. Nejrychlejší získá nejvíce bodů. Zhrsta to také, je to pěkná legrace. Po poslední soutěži sečetl strejda Karel body a vyhlásil vítěze – družstvo Oselec.

Na konci odpoledne nastal čas pálení čarodějnic a opékání buřtů. Bylo to pěkné odpoledne, které v nás zanechalo mnoho příjemných zážitků.

**Lucka Soukupová
rodinná skupina Oselec**

Odpoledne plná zábava jsme začali připravovat už o den dříve. Martineček uřídil velikou větev břázy, děvčata ji odobřila. Naparádrou májku pomohl Martineček postavit Zdeněk přítel naší Kačky. Pak se děvčata pěkně vyřádila a čarodějnic. Martineček mezitím sehnal dřívko na oheň. Počasí a opatřil zásek, aby se pagoda nesesouvala. Do středu ohniště zapichl čarodějnic.

V neděli přijeli děti se strejdou Karlem, příští kamarádi z Oselce a sportovní odpoledne mohlo začít. Rozdělili jsme se na dvě družstva, jedno hájilo Oselce a druhé Bílovice. Soutěžilo se ve stolním tenise, šachovní přetřihadlo nebo v oblíbené chůzi po

Mezinárodní tábor v Hamru: Jak šly tety na popravu

Letošní roh se honal již 14. ročník letního tábora v Hamru na Jezeře. Zúčastnili se ho domovy z Frýdlantu, České Lípy, Prahy, Slovansha, Polska a Maďarska. A tety 15 hluků a holech z dětského domova v Žatci.

Tábor byl zaměřený na sport. A protože bylo krásné, všichni si užívaly zdejší jezera, kde probíhala i jedna ze soutěžních disciplín – souboj lodíček.

Soutěžní program byl tábořský, noční stezka odvahy a tradiční výlet na Děvín, tentokrát v historickém a vtipném duchu. Strávil hradu v dobových kostýmech totiž zajali všechny vychovatelky a přivedli je na „popravu“. Podle objevených indicií pak všichni hledali hradní poklad.

Máme radost, že právě naše děti vybojovaly mnoho předních míst. A že se tady naučily spoustu důležitých věcí, například respektovat daná pravidla. napsala Zámečku teta Lucie Širůčková z DD Žatec.

(red)

Pepa zabodoval na mistrovství, uspěje v životě?

Je mu osmnáct let, v našem domově žije už dlouho. Měl tady i dva sourozence. Andrea a Lukáš byli volcí a odešli, Pepa zůstal.

Od třinácti let se věnuje atletice, často trénuje. Čím je starší, tím je úspěšnější. Jeho vůle znamená odhodlání a přemáhání sama sebe, jde do všeho naplno, i když se mu zrovna nechce. Pokud nevyhraje, stejně se většinou umístí dobře. Nedávno vybojoval třetí místo na Mistrovství České republiky v lehké atletice. V běhu na 3 000 metrů přes překážky dosáhl neuvěřitelný čas 9:58 min.

Teď všichni víme, že jeho úsilí stojí za to. Pepíkovi fandíme, držme a pěti při sportu a přejeme mu správný krok do samostatného života. Vyučil se a pracuje jako tiskač, z domova odešel na konci srpna a dostal městský byt. Ať se daří, Pepol!

Anna Marčíková (15)

Aby si nás nespletli s prasetem...

*Poté, co jsme na začátku srpna přijeli z tábora Zámčuhu, jsme dalšího dne zamířili na jiný tábor...
Dopolední nervozita zmizela s nasednutím do auta a odjezdem z Býchor. Nastalo těšení!*

V Kutné Hoře jsme byli coby dup. Dali jsme si obědek ve fastfoodu, k tomu zmrzku a vyfotili se u rodného domu Josefa Kajetána Tyla. Také jsme si koupili nejmenší masku zvěře (Kdau nův nos) a po nákupu potravin jsme s malým zpožděním dorazili na místo.

Myšlivěcká chata, člověk by se bál, aby si ho nespletli s prasetem. Nová Lhota, kousek za ní Olšany. Aťe pozor!!! Není to ani ta proslulá moravská vídka Bolka Polívky, ani ty pražské Olšany – hřbitovní.

„Zapomenutý kartáček“

Po půl hodince jsme si rozdělili nádherné pokojíky, které jsme si dozdobili podle svého. Zahráli jsme si na herce a dostali roli na castingu. Bylo to fajn. Náš výkon se jmenoval „Zapomniš jsem si kartáček na zuby!“. Po chvíli jsme si uvařili výbornou večeři (Niky K. a Lukáš P.). Večer jsme se vykoupli a zahráli si frisbee (házení plastovým talířem).

A to už zaevonil zvonec a tomuto dnu byl konec. Zalehli jsme do hajan a spali jako malé děti. Byli jsme zvědaví, co se nám bude zdát...!!!

Lukáš Pěkný a Nikola Klímová

Budoucnost pro Samuela

Sofia a Kamil jsou téměř ještě děti. Už ale čekají narození svého prvního syna. Bude se jmenovat Samuel a oba mu chtějí zajistit dětství, o jakém si oni mohli nechat jen zdát. Mají ale obavy ze situací, které je čekají. Pomocnou rukou jim může být projekt Budoucnost pro Samuela.

Toto je vymyšlený příběh – podobá se ale těm, které v domovech prožíváte vy. Proto ve dvanácti domovech Ústeckého, Libereckého a Karlovarského kraje začal projekt, který podpořilo ministerstvo školství v rámci Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost. To vše pod patronát DD Chomutov. Peníze daroval Český státní rozpočet a Evropský sociální fond.

A o co vlastně jde? Jednotlivé domovy zařídily celkem 17 bytů, do kterých se z každého DD přestěhovaly šestnáctileté a starší děti. „Projekt se snaží připravit mladé lidi z dětských domovů na samostatný život. K tomu využívá vzdělávací setkání, zaměřená na všechny oblasti skutečného života a především možnost samostatného bydlení. Nezapomínáme ani na vzdělávání pracovníků dětských domovů, aby dětem mohly dávat ty nejlepší rady.“ vysvětlila manažerka projektu Iva Bosáková.

Projekt editoval na jaře a potrvá dva roky. Záměrek vám bude přinášet zkušenosti a zážitky dětí, které si spolu se Samueltem připravují vlastní budoucnost.

KOBY aneb komunitní bydlení Jak se dětem žije v novém bytě?

Podle našeho názoru se máme na KOBY lépe než děti v dětských domovech. Proč? To je jednoduché, máme tady větší volnost než oni. Můžeme se lépe připravit na budoucí život. V bytě si každý zařizuje své povinnosti a každý už si nevíme rady, máme tady vychovatele, který nám může pomoci, ale ten vždy jen poradí další krok a pak už zase musíme pokračovat sami. Je to taková, nuže další cesta a pomoc překonávat překážky života. Většina z nás je za tyto byty vděčná. Za všechny moc děkují.

Jsou to už skoro 4 měsíce, co jsme se přestěhovali do bytu v Jirkově, kde se učíme běžnému životu a náterům. Například se učíme vařit, nakupovat výhodně, pést a žehlit své věci, hospodřit se svým penězi, kterými platíme nájem a své stavební spoření, abychom měli lepší startovní pozici než měli na š rodě nebo předchůdci. A proto také víme, že jednoduše dříve budeme odcházet z dětského domova, tak budeme do života připraveni jak má být a nikdy nedopustíme a byt na š děti skončit v dětském domově jako my.

Na Samuela jsem spokojená, protože je tu byt oddělený od DD, a není nás tu tolik věkových oddělených. Jsme tu věkově stejní a jsem za to ráda.

Od Sofie jsem oddělen z DD na Samuela, na kterém postupně zvykám. Myslím si, že je lepší byt na Samuelovi, protože je nás tam méně než v domově a také se na učíme více do života. Jsem spokojená s tím, že máme stejnou věkovou kategorii, že tu větší volnost a výhoda ve výběru jídla.

Připravila Martina Kloučková a redakce

Které domovy jsou zapojeny do projektu?

DD Chomutov
DD Vysoká Pec
DD Lipová
DD Žatec
DD Štětkov
DD Karlovy Vary a Ostrov
DD Horní Slavkov
DD Frydlant v Čechách
DD Jablonné v Podještědí
DD Krompach
DD Česká Lípa
DD Dubá-Dešná

evropský
sociální
fond ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO
ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽE
A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

zprávy z domovů

Sámovka vždy podá pomocnou ruku...

Jak asi všichni víme, odchod z DD musí být pro každého těžká přehážka.

Nikdo noví, co se může stát za dvořmi DD, po odchodu.

Jsem mezi nejstaršími děckama a mám kolem lidí, kteří mají kam jít, ale také lidí, kteří ne. Vychovatelé nám často vykládají o možnostech po odchodu z DD. Určitě jste už slyšeli nebo četli v Zámečku něco o Centru Sámovka.

Jíme z malého města a Sámovka je od nás přes 330 kilometrů. I přesto jsme se do Prahy vydali, abychom si mohli vše prohlédnout na vlastní oči a zjistit, že i tam je šance, která někomu může změnit pohled na svět, nebo na budoucí život.

Po dlouhé cestě jsme dorazili do Prahy, která je pro nás spíše velký labyrint. S problémy jsme našli Sámovku, kde už na nás čekal ředitel zařízení, který nás přivítal a pozval dále, do prostorů, které už pomohly mnoha dětem. Na poměrně „tiskovce“ jsme se dozvěděli spoustu informací, které kopírovaly to samé, jakoby nám to říkaly tety v DD. Zatím mám 4 základní roly před odchodem z DD a zde je můj celkový dojem a to, co jsem si odnesl v paměti z návštěvy Sámovky.

Co mi přinesla návštěva Sámovky?

Hned na začátku bych zmínil, že se pro mě stala velkou inspirací do budoucího života. Návštěva byla také velkým rozlícením, a to hlavně v tom, že to nebylo jen povídání u nás v bytě, ale mohli jsme si to prohlédnout a inspirovat se na vlastní oči. Také zazněly informace, které jsme si třeba v DD neřekli. Jsem rád, že jsem tamhle centrum mohl vidět už s dostatečným předstihem před odchodem z DD, protože mám čas si to rozmyslet a neřešit vše na

poslední chvíli, jako nejstarší členové naší skupiny. Myslím, že to pro mnohde z nás může být velká inspirace a možnost i šance do budoucího života. Myslím si, že bych si musel v celku těžce zvyknout na skoro samostatný život, ale tak to bude a určitě to někoho z nás nemine. Hlavní asi je, že na mě Sámovka působila dobrým dojmem a dala mě jistotu a inspiraci, co dál po odchodu z DD. Každopádně jsem rád, že jsem mohl tohle centrum navštívit, neboť bych ani nevěděl, že to takhle může fungovat a mnohde i někomu změnit život.

Lukáš Kotlář (14)

Jak to chodí ve vězení?

Do domova v Žatci zavítali na konci června pracovníci věznice Nové Sídlo. Vyprávěli jim, jak to chodí ve věznici (kam se snad nedostanou) a připravili si přednášku o drogách. „Děti si také ověřily své znalosti v oblasti jednotlivých drog. Zopakovaly si je jejich třídění, druhy a škodlivé účinky na lidský organismus.“ napírala Zámečku teta Lucie Širůčková.

(red)

Pohádkový den dětí ve Znojmě: Tety jako čarodějnice

Letos nás naše tety připravily volice mluve přetvářily při oslavě dne dětí. Tento den slavíme každý rok, ale letos byl tento den dost dobrý.

Tety se totiž převlékly za pohádkové bytosti, takže na naši zahradě poletovala čarodějnice s vírou, vodnils se kamarádil s Karlíčkou a všechny měl na pověť šalek s medvědem. Než vypukly všechny soutěže, tak jsme se od našeho kamaráda dozvěděli něco o šifrovaném a vykouzili jsme si i šifrovanou zbraň.

Nechyběly ani různé tančovičky, kde jsme my děti ukazovali svoji šikovnost. Nejlepší si byla chůze na chůdách a házení špeků na balonky vodou. Za splnění všech úkolů jsme dostali sladkost.

Celá odpoledne byla ukončena posezením u ohně, kde jsme si opětli špekáčky. Byl to super prožitý den a tetám za něj mocooo děkujeme.

Staňa Němečková (12)

V Ostravě a v Beskydech o tom, co nás v životě čeká

Ostravská univerzita organizovala pro děti ze severomoravských dětských domovů kurz „Můj nový život“, který nás přivítal na vstup do samostatného života. Tedy přednášky a besedy, které se týkaly života po ukončení ústavní výchovy a přípravě odchodu do samostatného života.

Ale se z našeho domova zúčastnili: Kristýna F., Martina V., Denisa G., Ládá T. a Patrik T.

Ostrava: Hotel Maria

Kurz měl dvě části. První byla třídní a proběhla v Ostravě, kde jsme byli ubytováni v hotelu Maria. Abskvovali jsme přednášku o různých typech zvláštností, především však na drogách. Poté následovala beseda s městskou policií, na které nám posílali ukádky na téma kouření, loupež, zloděnictví, alkohol... Zúčastnili jsme se také důstojného předání na Okresním soudě v Ostravě, které bylo dojemné. Konečně nejzajímavější bylo hospodaření s penězi a zajištění domácnosti.

Poslední den jsme vytyčili přednášku z Úřadu práce o tom, co dělat, když nedáváš brigádu, zaměstnání, a na koho se obrátit, když máme tukový problém. Kurz ukončila beseda s pracovníkem Vozeků vlnění v Ostravě, kterému jsme mohli klást nejrůznější otázky týkající se života odsouzených a mščen.

Beskydy: Hotel Mešt

Druhá část byla také třídní a uskutečnila se v krásném hotelu Mešt v Beskyd v Horní Bečvě, kde jsme byli ubytováni v hotelu Mešt. Dostali jsme tam už v pátek večer. Po příjezdu jsme se ubytovali, pověsili si trachy a poslechli si pe hotelu.

V sobotu po výborné snídani začala první přednáška se sociální pracovníci a psychologem o tom, jak „nezakopávat“ v tom našem budoucnosti životě a jak se vyhnout příkrmům, které nám nás dítají. Odpoledne za námi přijel také psycholog, který nás formou různých her učil například to, jak poznávat lidi, abychom taky jen tak nikomu „neukládali na špek“, protože se potvůrky spousta podvodníků a různých lidí, kteří nás vypadají, že to s námi myslí dobře, ale opak je pravdou. Po něm následovala ještě jedna přednáška o sociálních dovednostech a také beseda.

V neděli ráno začalo další vedování o specifických poměrech učení, po něm tvořili činnost hry s legem, kde se nám chodíme projíždět na je končící a nám osobní formou, když jsme měli poslati vešměné místo. Mešim řeli, že i když se toho naše skupinka trochu bála, švěle se nám to podařilo. Po vydatném obědě kurz skončil přednáškou věnovanou pohovorům do zaměstnání. Během ní jsme si povídali, jaké otázky by mohli mít a měli mít zaměstnatel a jaké uchová do zaměstnání, jak sevédnout na pohovor oběci a pak jsme si samotné pohovory navzdučili.

Skvělé ubytování, stravování i kampaň

Po celou dobu bylo pro nás zajištěno skvělé ubytování, stravování

včetně dopoledních i odpoledních snímků a hlavně večer jsme si vyplnili příjemným kupařím v hotelovém bazénu, hraním bříšťů, šipkami a sledováním televize ne pokud přímo z postele.

Všem zúčastněným se to velice líbilo a věřím, že si z tohoto kurzu do života odnese ne jen samé potřebné a užitečné rady. To, co nám uvnitř nebo jsme si nepamatovali, můžeme v budoucnu opět najít v učebních materiálech, které jsme na kurzu od lektorů dostali.

Na závěr bychom chtěli za Dětský domov Opava moc a moc poděkovat všem lidem, kteří se na této náročné akci podíleli a kteří nám chtějí našim vzpomínkám do života přispět.

Martina V.

Více informací a fotky na

<http://projekty.osu.cz/domovy/www>

OPATROVATEL DĚTÍ A MLÁDEŽE

Mlá Evropská info

ji dostala podřídit instituce. Máš nás všechny spojuvat a tak to dítíš. A pak se mi zdá, že nás chceš tak rozdělovat.

Posud ome:

Abyste mohli získat a pak vyčítat peníze, které poskytnete na nějaký projekt, musí (kromě mnoha dalších věcí) taky zjistit, aby se o něm napsalo v novinách. Třeba v Žižněku. Chceš tedy mít ná „evropská logo“, což je jasné, to chce každá firma. Ale chceli jsme – článek na této stránce by totiž měl rovněž zčásti úplně jinak, než začíná, končíme takto:

V rámci projektu CZ.1.07/1.2.10/11.0006 „Příprava dětí a mládeže žijících na území samostatného žitva“ pořádá Opatrovatel dětí a mládeže v Ostravě jímé bytí pozvání v březnu 2010, abychom se zúčastnili zvláštního kurzu „Můj nový život“.

A skončil má věnovat Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

Což by znamenalo, že si článek nikdo nepřečte, protože má čtenář by se přes první větu vůbec nedostal.

Nicméně – obě věty tedy zřejmě, tak snad nebudeš dělat pracovníkům z Ostravské univerzity, kteří nás připravili. Žádné problémy. (Protože tuhle knihu nepatří ani, ale redakce.) A pro své čtenáře, kteří tohle nařízení vymysleli, máme nápad: Nestálo by přitě na post, že tento býv projekt podporila EU a že je prostě švěle?

Poznámka žefredaktora:

Mlá Martina z Opavy, děkuji za Tvůj článek, napala jsi ho moc hezky (Konečně náleža z Opavy).

Tahle kniha rozhodně nepatří k Tvému článku, ale k akci, o které píšeš. Zdá se mi totiž, jako by si náleža lidé švěle seděli na vedení.

Na jímé místě Žižněku si můžete přečíst o projektu Budoucnost pro Samelu, který má podobný cíl – připravit nás do života. A ta rovnou tak trochu smetavým životem v bytech mimo Dů. Tohle má cenu. Ale jezdit z hotelu do hotelu a z přednášky na přednášku? Mnohde z nich byly určité zajímavé a užitečné, ale proč to muselo stát skoro tři miliony korun? Když vy i přednášci dobře víte, že věština z vás, když budete odcházet s domova, bude mít s promínáním „holou prdel“.

redakce

Flak

zpráva z domovů

Krušné kopce v Krušných horách

Na konci prázdnin jsme vyjeli na sportovní soustředění do Českého Jiřetína. Vzáli jsme hola, stopky a dresy. Když jsme tam dorazili, vybalili si a navozer ili obhlédnout terén a přitom sbírali houby.

Druhý den nás čekal běh, po obědě cyklovýlet po Krušných horách. Krušno nám bylo, když jsme další den ráno vstávali. Silný déšť a vítr, leli jsme tedy do šatů Světý Martina. Tam jsme se dozvěděli, jak se dříve kutalo. Za 16 hodin perná práce se horníci dostali dále jen o dva a půl cm! Večer nám zpřijemnilo opékání vuřtů.

Polední den náráno čekala jízda na kole do vrchu. Kopec to byl dlouhý a strmý. Měl 5 kilometrů a přes 15 procent převýšení. Ale dali jsme to! Těšte se na nás na Železném chovanci...

2. rodinná skupina

Knoflíkiáda v Zámečku (u Lanškrouna)

O prázdninách jsme se zapojili do charitativního projektu pořádaného Novým zámhem u Lanškrouna, kterému se nůhdy taky říká Zámeček. Cílem bylo pomoci handicapovaným dětem. Děti měly za úkol navléci co nejdelší řetěz z knoflíků větších než dvoukoruna a dopravit jej právě na Nový zámek.

Tady byly návleky zmařeny, knoflíky na nich spočítány a vyhlášení celkoví vítězové. Všechny návleky se pak spojily do jediné dlouhé hady, který zástupci agentury Dobrý den z Pelhřimova zmařili a započli do České knihny turistik a rekordů. Po napínavém boji, kdy se rozhodovalo opravdu až poslední den, obzdivil nás do-

mov nádherné druhé místo.

V doprovodném programu se dražily osobní věci známých osobností, kteří se rozhodly akce také podpořit. Příjemným zážitkem bylo vystoupení zpěváka Alho Amírlho, mažaretka a obrovský úspěch měl Klauz Bublin, který předvedl bublinovou show.

Užil se nám nejen program, ale hlavně to, že jsme mohli pomáhat dobré věci. Řádi bychom v tom pokračovali.

Děti a tety z dětského domova v Poličce

Čekání na hvězdu z Novy

Čekání na pana Vořáha bylo nekonečné. Mysleli jsme, že by mohl dojet tak kolem třetí hodiny. Měli jsme pro něj připravený program, chtěli jsme ho vzít na procházku a uházet mu naše malé městočko nebo si s ním zahrát nějaké sportovní hry. Ale on nic.

Nakonec dojel až o půl deváté, kdy jsme už byli všichni obsoupaní a chystali se ke spánku. I když trávku ne-
ltování, ale i přesto jsme ho pustili domů. Prošel si celý dům a šel za námi do T. RS. Nachystali jsme mu malé pohostění, zahráli si hru a dobře se bavili. Byla sranda, ale už jsme byli všichni docela unaveni, tak jsme si udělali pár fotek, rozloučili jsme se, poděkovali za návštěvu a šli spát.

Monika Němečková
Foto: Pavel Lukáš

Markéta zašprajcovaná v „pekle“

Takhle jednou v sobotu jsme se rozhodli s paní vychovatelkou udělat si výlet. Šly jsme opíkat buřty do Bolkova pekla, to je obnité v rybníka se skafami. Přišly jsme na místo. Holky i paní vychovatelka se rozběhly do lesa pro nějaká to dříví na oheň. Já jsem šla kladky uohnit.

Jako první se vstřily Markéta i Verča. Verča měla v batochu fotku paní vychovatelky a Markéta dostala užasný nápad – pázo- vat na stromě. Nejprve vlezla na malý stromek, ale poté ji padl do oka krapet „větší stromek“, který byl roztřen do plamene V. Markéta se do něj na první pohled zaměřovala a rozhodla se pá- zovat právě n něm. To se jí ovšem italo osudně.

Než stihla Verča zněžknout spoušť, Markéta byla zasek- nutá. Počkala jí noha a zašprajcovala se v oblasti kolene a lýtky. Napřed jsme z toho měly velkou srandu, ale když Markéta začala blednout a hysterič, smích nás přestal. Jedna z nás ji podpírala volně visící nohu, druhá začek a Lucka, která se mezitím vztáhla, tlačila koleno ven. Ver- ča se na nás podívala a najednou dostala výbuch smíchu, protože ji přišlo komické, jak tñ holky dostávají ji Marké- tu ze stromu.

Počily jsme ji až 15 minut a pak jsme začaly horečně přemýš- let, jak Marketu vyprat. Časla se rozklácela. Já na ni začala vr- čet, že ji dostanu ven, i kdybych ji tu nohu měla zlomit. Ona na mě začala zavjet, že nã, že má svou nohu ráda.

V tom se jak vtr přihnala s chro- stem paní vychovatelka a s ho- zou v očích zji- ťila, že Marké- ta visí na stromě a vltví kolem ní bñháme jako do- morodci kolem ohnã. Přidala se k nám. Každá z nã dostala por- val, co máme dlat. Markéta jich dostala nej- více. Bñc Chudák Markéta, už zbñšala, ta nã- klínová noha se jí tñsala a samým rozrušením ji utápala (a!) dza. Možná to byla nuda, ale to už ani ona neví.

Verča dostala „užasný“ nápad. Chtěla vstít nožk, kterým se na- krajovaly buřty a který měl čtyřicentimetrovou čepel, a začít vy- dlabávat a ošepkát strom. Paní vychovatelka měla zase nápad volat hasiče. Ani jedno se nedžlo. Chvilku jsme Marketu je- ště počily neupínat ven, ale pak najednou lup-hop a hop-lup a Markéta byla venku. Všem se ulevilo. Konečně jsme rozdíl- ly ohnã a opékli bñkãkãy. No, mltí jsme hasiči den a jeden zã- žák navíc...

Bára Eislerová (17)

PECKA CUP 2010

Dětšý domov Vysoká Pec a Chomutovská liga malého fotbalu uspořádali první ročník turnaje ve fotbale (v malé hoptaně) Pecka Cup 2010. Turnaj se odhrál 6. až 11. v Multisportovním sportovním areálu Duha v Chomutově a zúčastnilo se jej sedm dětských domovů a výběr Pecka Cupu. Mužstva byla rozdělena do dvou skupin po čtyřech týmech a všechna mužstva postu- povala do K. O. stñtnímu turnaje. Současne s fotbalovým turnajem se na hřtíhlo prokřikový volejbal odhrálí turnaj v přezho- vaně.

Už v základních skupinách se odehrãlo i hodně zajímavé a bojovných utkání někdy s překvapivým kon- cem. Sympatický výkon podalo domácí mužstvo Pe- cky, když v jeho obnité jako v jediném týmu nastou- plã dñvãta a vedla si mezi kluky dobře.

V prvním semifinále se utkali Žitce a Chomutov a lépe se dařilo hráčům Chomutov, kteří vstřili sou- peři prohru ze základní skupiny a postoupili do fi- nãle turnaje. O druhém finalistovi se rozhodovalo mezi Dlabkovicemi a Tachovem a favorit turnaje z Dlabko- vic nevyšlãl a postoupil do finãle, když si branky štñle převážnã a v neduhã pñlo zãpasu.

O třetí místo se zhrãvaly jen pokutovã kopã a v nñm mltí lepší mužstvu hráči Žitce a obadili třetí místo, na Tachov zbyla „bronzovã medaile“. Ve finãle turna- je se utkali Dlabkovicã a Chomutov a oba dva týmy předvltíhli pohodlnã a bovlitní výkon a dñklãm se zã- pas rozhodnã musel libit. Lepším týmem byly Dlabko- vice, které svého soupeře přehltily a stali se zãstouže- nã vítězem prvního ročníku Pecka Cupu 2010. Nej- lepším střelcem turnaje se stal s 15 brankami Patrik.

Čonka s vítězného týmu Dlabkovic, nejlepšího bra- nãlema byl vyhlãšen Tomã Gebert ze Žitce. Na tu- raji se vãk ukázala spousta šikovných hráčů, kteří by se rozhodnã nestarãli a nã v náleze fotbalovã soutěži.

V turnaji v přezhozaně se nãgle dařilo DD Cho- mutov, který porazil ve finãle Vyběr Pecka Cupu. Třetí místo obadil domácí DD Vysokã Pec a čtvrtã DD Duchov.

Celkové pořadí:	
1.	DD Dlabkovicã
2.	DD Chomutov
3.	DD Žitce
4.	DD Tachov
5.	DD Maršov
6.	DD Duchov
7.	DD Vysokã Pec
8.	Vyběr Pecka Cupu

Partneři turnaje:
Ing. Vojtěch Chlábí, Všeobecnã sportovní areál Duha, Don Alena – Lezení ELENA s.r.o., Chomutov, Auto Hráby – Citibank Vysokã Pec, Miroslav Štepl, Petr Wojtowicz – Kaspáři Vysokã Pec, Miroslav Schmid – Grafická studio MŠR Duha, Duha Duha.

Celostãtnã vltava – Petr Havasãel Vysokã Pec, Jan Červý – Sport Black Litvínov. Prvníjem zãnãkã sežltã Severozãlã,ã. Mediãlãkã partneři byli Rãtã Blãnk, týlovãk Nãtãp a Chomutovský Deník.

DD CUP na pláži

dd cup

Beach přehazovaná: Vyhrály Pyšely, pokolikáté už?

dd
cup

Je to až neuvěřitelné, jakoby pyšelská žižďa výher nebrala konce... Na předposledním díle DD CUPu – beach přehazované – opět pyšelští hráči zvítězili. Do Prahy vpůlce zářil příjezd týmy z 27 dětských domovů, které se utkaly na sedmi volejbalových hřištích v areálu Bea klubu Ládví. Souboj to byl od začátku až do konce velmi napínavý.

Mezi nejlepšími hráči na turnaji se představili kluci a holky z Ústí nad Labem – Severní Terasy, kteří skončili na 2. místě a děti z Dřazovic, jiné připadlo místo třetí. Další brněňští bojovníci hráči pocházeli z Jemnice, Klánovic, Nové Vsi u Chotěboře a mnohých dalších. Nikomu však neschýběl soutěžní duch a zájem na sobě dále pracovat.

Dětský domov Pyšely tentokrát do turnaje nevstupoval jako výrazný favorit, o to větším překvapením nakonec bylo, jak odhodlaně pyšelští vyhráli. Hlavním tahounem týmu byl oblíbenec Vlády Šmídera z předchozího turnaje ve fotbale Jaroslav Šimeček, kterému se dostalo uznání od celé řady účastníků – jak dětí, tak vychovatelů.

Zlatý hatrick Pyšelská

Pyšely triumfovaly na třetím díle DD CUPu v řadě. Předtím se jim podařilo oústnat porazit na Memoriálu Lucie Hanušové, fotbalové části a teď nově na beach přehazované. „Zlatý hatrick“, jak

poznamenal krájo Danek Foldyna, dlouholetý trenér a vychovatel v Pyšelicích. Měl tím na mysli, že při „hatricku“ zejména v ledním hokeji nebo fotbale dochází k třem vítězstvím za sebou, a to se právě pyšelskému domovu nyní povedlo.

Některé účastníci DD CUPu kroutili nad tím vším hlavou, nikterak však ze zájmu. Nemohou uvěřit, podobně jako autor tohoto článku, jak ke třem výhrám mohli dojít. To se nepočítá ani Mamiou Šlankou, který získal putovní pohár dce čtyř lety po sobě, nikdy však nevyhrál tři jednotlivé části za sebou. Je na samotných domovech, aby konečně šlo po čtvrtém díle DD CUPu podrobili důkladné analýze a pokusily se na příjnové cyklistice výsledek ještě zvrátit.

Michal Novotný: Odpískal jsem si to

Beach přehazovaná probíhala v jednom dni, přičemž všichni účastníci měli možnost bydlet v pohodlném klánovickém kempu. Na utkání se přišel podívat i garant tohoto dílu Michal Novotný, reprezentant a nejlepší český snowboardceový slavník za posledních několik let. Michal na konečném vyhlášení předával všem zúčastněným hodnotné ceny a diplomy. Jsem rád, že mě organizátoři DD CUPu pozvali na tenthle zajímavý turnaj. Bylo vidět, že to děti berou a že mají chuť v životě něčeho dosáhnout. Také jsem si „odpískal“ několik zápasů mezi jednotlivými domovy“ zamlil i úsměvem známý sportovec.

Host z britské ambasády

Účastníci DD CUPu ocenili odpolední grilování s Michalem Novotným a majitelem zdejšího občerstvení, Michal dal grilovaným klobáskám a výborným vepřovým steakům tu „správnou šťávu“. Nikdo samozřejmě nemohl odolát.

„Ráda bych poděkovala všem, kteří přijeli k nám na DD CUP. Už léta můžeme pozorovat, jak moc mají naše turnaje smysl a že to děti prostě baví. Děčka potřebují občas „vypadnout“ a odreagovat se a DD CUP je ten správný relax. Největší radost mám z výkonů dětí a také z toho, že jíní mají radost z nás,“ uvedla pro Zámeček Hana Jaderlíková, šéfká DD CUPu a zástupkyně ředitelů DD Dolní Počernice.

Na šampionátu vyhlášení se přišel osobně podívat a předávat ceny zástupce z britského velvyslanectví Nigel Bellingham. Právě vyjednávání s britskou ambasádou by mohlo do budoucna zaručit, že se Britové budou podílet na financování některých dílů v rámci DD CUPu.

Miloš Nguyen
zpravodaj Zámečku v Dolních Počernicích

Partneři:

Beachklub Ládví, Crocodile, České dráhy, Cukrárna Lucie, KLAN, Britské velvyslanectví v Praze, Grand Princ

www.ddcup.cz

Výsledky turnaje:

1. Pytlé
2. Ústí nad Labem (Severní Terasa)
3. Dřážkovice
4. Nepomuk
5. Česká Kamenice
6. Vysoká Pec
7. Pardubice
8. Mlázovice
9. Píseň
10. Jemnice
11. Nová Ves u Chotěboře
12. Hora Svato Kateřiny
13. Ledce
14. Česká Lipa
15. Písek
16. Dolní Lánov
17. Dolní Počernice
18. Čeladná
19. Maltkov
20. Horní Slavkov
21. Katperské Hory
22. Tachov
23. Sedlec
24. Nymburk
25. Býčhory
26. Jeseník
27. Krompach

Nový „trenér“ z Klánovic:

Začneme trénovat s malými a jednou DD CUP vyhrajdeme!

Do Dětského domova v Klánovicích přišel teprve na podzim loňského roku. Kolegové a věštní účastníci ho mohou potkávat na turnajích DD CUPU. Seznámte se s Janem Hrabalem, vychovatelem DD Klánovice a nyní již pravidelným účastníkem DD CUPU...

Potýkáte se také s „nedostatkem“ dětí?

Pravidla jsou taková, že děti nad 18 let už nemohou soutěžit. Občas se nám taky stává, že na každý turnaj jede někdo jiný. Je to tím, že každý má svou specializaci. Někteří umí líp fotbal, někdo si radši zahrává stolní tenis a jiným se líbí atletika. Ale zachováme si takové to zdravé jádro, kdy nás malá skupinka dětí reprezentuje všude.

Jak vnímají klánovičtí hráči DD CUP?

Určitě dobře, protože je to za něco jiného, než na co byli dotud zvyklí. Ty akce DD CUPU jsou vícedení, což těm turnajům dává úplně jiný rozměr. Děcka z těch zápasů mají radost a mě to těší.

DD CUP je valice promyšlený turnaj.

Co možnost sportovního vyžití v Klánovicích?

U nás je více kluků, kteří hrají fotbal za Klánovice. Je taky stolní tenista, co hraje závodně. Máme zadarmo vstup do radlického bazénu kousek od Smíchova. Jinak v areálu domova je tenisový kurt, víceúčelová hřiště a stolní tenis.

Troufáš si na putovní pohár DD CUPU?

Jako trenér a středa v jedné osobě určitě! Ale jinak je to větší záležitost. Pravda taky je, že ty všestrannější děti státnou a za chvíli třeba odejdou z domova. Je potřeba začít s malými dětmi hodně pracovat a postupně je připravovat na všechny turnaje, abychom do budoucna mohli uhrát lepší umístění.

Co pro tebe znamená Dětský domov CUP?

S DD CUPem jsem se seznámil v loňském roce, kdy jsem nastoupil do domova v Klánovicích a od té doby pravidelně jezdím s dětmi na turnaje. Je to super soutěž zajímavá svým podáním a širokým záběrem. Nepoznal jsem dosud nic lepšího, co by děti v tak hojném počtu mohlo bavit.

Proč se Klánovice zapojují?

Můj předchůdce středa Aleš začal jezdit na DD CUP a já to po něm převzal. Turnaj má pro děti umýt a byla by velká škoda v něm nepočítat. To v každém případě!

Kdy domov poprvé výrazně uspěl?

Bylo to letos v lednu na stolním tenise v Praze. Tam jsme s domovem poprvé soutěžili o medaili a skončili jen kousek od stupně vítězů. Měl jsem úžasný pocit z atmosféry a hlavně z výkonu našich dětí. Díky nim Klánovice skončili na šestém místě.

Na prvním turnaji a už takový úspěch...

Předtím se nám to nikdy nepodařilo. Tady se hlavně hraje fotbal. Kluci jsou fotbalově nadanější, kteří fotbal hrají rádi. Takže s míčem umíme uspět, ale to bylo do nedávna tak všechno.

Ptal se Miloš Nguyen

O Janu Hrabalovi (39):

v Praze

Á

v 6

procházky se psem

dd cup

Rádi věnujeme energii těm, **kteří žijí pohybem**

Proto jsme podpořili **přes pět tisíc projektů**, díky kterým si všichni můžeme užívat více pohybu. Děti na Oranžových hřištích, rodiny na cyklostezkách, amatérští a handicapovaní sportovci, ať jsou kdekoli.

Jste s vámi.

NADACE ČEZ

Osmnáct

Franta Berger (18)
DD Olomouc

Nejdou vrátit zpátky
ty dny, kdy sis jen hrál.
Přelý jsou dět skvěle hrát;
dny, kdy ve škole ses smál.

Základka je už dávno minulostí.
Dny, kdy v kavci sis sedával.
Konec dnů, ve kterých pukal sis zlostí
nad úkoly a na školou si nadával.

V pubertě vystříl sis ráhy a zahodil svatobřez.
Nejen Tví rodiče zažili s Tebou pako.
Kde je ten den, kdy poprvé sis halil tvář?
Sám se divíš, jak to všechno rychle uteklo.

Brána do světa a dospělých
dnešním dnem se Ti otevírá.
Už jsi jeden z těch vyspělých.
Rys dítěte v tobě umírá.

Už nejsi dítě, už nejsi ani mladistvý.
Konec dětských lásek a radostí.
Teď je nejvyšší čas ztratit panictví.
založit radost a šit s hrdostí.

Velká párty, kamarádů dost.
Svou radost nájevo dej.
Zapiš si své přání a štěstí.
Happy Birthday! Happy Birthday!

Šikana

Sandra Schrutková (10)
DD Dagmar Brno

Ále jsem kamarádka,
jmenovala se Ivana,
přezdívala se jinou školu,
petkala ji šikana.

Všech halika to byla,
slabší jednu však měla,
všechno totiž odhývala,
i když sama nechýla.

Viděla jsem Ivanu,
jak tajně brečí
a tuhle tak šikana,
co pozná se stěží.

„Všechno je v pohodě,“
říkala Ivana,
tím mi jen stvrdila,
že je ta šikana.

Via mě přímě optám
azval se jen vzlyk,
s křičící tyrání
stal se denní zvyk.

Hodně práce dala mi
přesvědčít Ivanu,
druhý den pak ve škole
rešil tu šikana.

Ivanu už netrápí
nepřijemné tyrání,
mnoha nových kamarádů
k němu ji dohání.

Chci tě

Květa Síváková (16)
DD Předklášteří

Myslel na Tebe dnem i nocí,
máš mě upoutanou ve své moci.
Myslel na Tebe víc a víc,
miluji Tě čím dál víc.

Když se usmíješ,
strašně Ti to sluší.
A mé srdce láskou buší,
když se dívám do Tvých očí.
slzy mi kapou do náruží

Vidávám Tvůj obraz každý den,
je to jako krásný sen.
Chci slyšet Tvůj hlas
a hladit Tvůj vlas.

Chybí mi Tvá něžná ústa
bez Tebe je má noc pustá.
A ják jsem Tvé city ke mně?
Když jsi daleko ode mě?

Patřím k Tobě a Ty ke mně.
Zdálka vím, že jsi jenom pro mě!!!

Prosba...

Petra (15)
DD Dagmar Brno

Slzy po tvářích stékají,
mé oči smutně koukají,
mé rty tě teptají ta dvě slova,
slovka snadná - miluji tě.

Občas si říkávám,
že andělé snadně to mají
a aspoň si nestěžují.
Mé srdce je smutné, utržené a bolí,
málokdy však ví
kdo v něm je!

Někdy přemýšlím,
jest limě má rád
a jest li má smysl se pořád ptát!
Tak proč do očí mi neukneš -
miluji tě?

Tak proč musím se tě ptát?
I když to vím,
ráda to slyším a nic víc
už vědět nemusím.
V každém ráčku domů tě mám,
snad jen proto
se už s tebou nehádám.
Až zase do náruče mě uchopíš,
teprve pak mou prosbu a přání
vyslyšíš.

S tebou...

Petra (15)
DD Dagmar Brno

Jenom s tebou svět je tak krásnej,
miluju tě a jsem nejvíc šťastnej.
Jenom s tebou jsou krásné dny,
jenom s tebou nemám špatné sny.
Jenom s tebou vím, kdo jsem!
Jenom díky tobě vím, kdo co chci!!
Jenom když jsem s tebou, nepláču
a mé oči si díky tomu nesypláču!
Miluju tě moc a nechci už
tu přiloupat bezmoci!
Chci tě tedy mít, cítit tě a vědět,
že už nikdy nebudu bez tebe
své sny prázdne mít!!

Láskou ztrápená

Sandra Schrutková (10)
DD Dagmar Brno

Každý den na chodbě
vidám tvou duši
sním jenom a tobě
koukám, jak ti to sluší.

Ty má ale nevnímáš
něvů, co se sluší
jsi jako když vlníš
srdce má buší.

Chtěla bych na chvíli
být po tvém boku
jsi vzdálen na mili
podám ti ruku?

Jsem taky vzdálená
je mi z toho líbe
jsem láskou ztrápená
jen kvůli tobě.

Domov

Sandra Schrutková (10)
DD Dagmar Brno

Vždy krásnější než dřív
domov jakýkoliv může být.
Když teplo domova zazáří,
a čím krásnějším může člověk snít?

Když domů přicházím a stímová se,
v zádech cítím hlad večera.
Zase převinám dveře a stává se
že domov mě přitáhne docela.

Když noc všechny kouty zahalí
a zmocní se mého pokojíku,
co víc bych měla říct - patojí,
jen dobrou noc. všichni moji přátelé.

básničky

Fotosoutěž Zámečku

fotosoutěž

Dáš si? (DD Náměšť nad Oslavou)

Bratrská rada (Jakub Římek, DD Česká Kamenice)

Letošní fotosoutěž vyhlásil Zámeček u příležitosti Nejmilějšího koncertu, který proběhl v květnu v Kolíně. Nejlepší fotky tam viděli všechny děti, hosté galavečera a teď i vy, členů Zámečku. Z více než 200ky obrázků vybrala porota 19 fotek, ze kterých je těžké určit přesné pořadí. Všechny jsou opravdu úžasné.

První místo je přesto jasné – **nejlepším fotografem je Jakub Římek (17) z DD Země dětí v České Kamenici**. Obě jeho výtvo-ry vidíte na této stránce. Gratulujeme!

Co se týče hodnocení domovů, tady vyhrál jednoznačně **DD Náměšť nad Oslavou**. Také proto zjistíte, že nejvíce fotek na dalších stránkách je právě z tohoto domova.

Hlasujte v Galerii na www.zamecek.net!

Nadšení (Jakub Římek, DD Česká Kamenice)

Dlouhá noc (DD Náměšť nad Oslavou)

Smích? Přejde... (DD Třnov)

Vyjde to? (DD Náměšť nad Oslavou)

Kutilové (DD Náměšť nad Oslavou)

Náš tým (DD Uherský Ostroh)

Zásoby na zimu (DD Uherský Ostroh)

Co s tebou? (DDŠ Liběchov)

Karambol (DDŠ Liběchov)

Na Jarmarky pro Terezku (DD Velké Hraletice)

Hlavně že jsme v restauraci (DD Horní Čermná)

Budem chytří jako sova (DD Horní Čermná)

Jsme bílí i černí, ale hlavně zlatí! (DD Tišnov)

Tááák! (DD Náměšť nad Oslavou)

Než se zima zeptá (DD Náměšť nad Oslavou)

Kluci v akci I (DD Náměšť nad Oslavou)

Kluci v akci II (DD Náměšť nad Oslavou)

UNIKÁTNÍ TANEČNÍ SHOW DĚTÍ Z DĚTSKÝCH DOMOVŮ 13. LISTOPADU 2010

AEROBIK

HIP HOP

ORIENTÁLNÍ TANCE

MUZIKÁL DĚTI RÁJE

VYVRCHOLENÍ 3. ROČNÍKU CHARITATIVNÍHO PROJEKTU

NOVA

HEJBEJTE SE a zpívejte
s HANKOU s NOVOU

VYSTOUPÍ VÍCE NEŽ 400 DĚTÍ Z CELÉ ČR.
PŘIJÍDETE PODPOŘIT PROFESIONÁLNÍ
TANEČNÍ VÝKONY DĚTÍ Z DĚTSKÝCH
DOMOVŮ SVÝM POTLESEM!

Těšit se můžete na Hanku Kynychovou,
tváře TV Nova Karla Voříška, Markétu Flalovou,
Kristinu Kloubkovou, Pavla Svobodu, Mirka
Vaňuru, Pavlína Dankovou, Martina Holce,
Michala Jančaříka, Jiřího Babicu a další.

zaspívají: Jan Bendig

Míša Nosková

Děti ráje

Vlasta Horváth

Madalena Joao

a další

13. listopadu 2010
Kongresové centrum Praha
Společenský sál

startujeme v 9:00 hodin
SUPER FINÁLE odpoledne
více na www.ddvpohybu.cz

vstupné: 100 Kč
výtěžek ze vstupného získá
absolutní vítěz 3. ročníku

Děkujeme partnerům, díky kterým
můžeme projekt realizovat!

generální partner

hlavní mediální partneři

hlavní partneři

partneři

mediální partneři

DD v pohybu

N E Č E K E J

T E A Ź N E B U

D E T E M O C I

P R E Č I S T T E N T O Ř Á D E K

Myslete na zadní vrátka!

Penzijní fond
Progres

Penzijní fond
Stabilita

Chcete získat bonus 500 Kč? Uzavřete smlouvu o penzijním připojištění s ČSOB penzijním fondem v termínu od 1. září do 30. listopadu 2010. Více informací na telefonu 224 116 655 a na všech pobočkách ČSOB, finančních centrech Poštovní spořitelny, u obchodních zástupců ČMSS, na všech pracovištích České pošty a obchodních místech ČSOB Pojišťovny.

Soutěž o nejvzácnější sportovní dětský domov spoluřídají už sedm let Dětský domov Dolní Počernice (držitel Zlaté věže Zámčaku – Domov roku 2008) a 1. Sportovní občanské sdružení.

DDCUP má šest samostatných divů, kde děti závodí v jednotlivých sportovních disciplínách a zároveň sbírají body do celkového hodnocení. V turnajích se setkávají závodníci ve věku od šesti do osmnácti let a během sedmi let existence DDCUPu se do soutěže zapojilo více než šedesát dětských domovů z celé republiky. Absolutně nejúspěšnější domov převeze vždy na konci roku obří putovní pohár.

Mediační partneři:

Seznam.cz, eFootball.cz, ProFootball, Vydavatelství GrandPřinc, Zámeček.

Více informací www.ddcup.cz

Radi nám profici

Akte jsou většinou víkendové a pro závodníky zdarma. Financování projektu a jednotlivých závodů probíhá díky sponzorům a dárcům a také za pomoci mnoha dobrovolníků, pořadatelů a kamarádů DD CUPu. Při pořádání závodů se snažíme o profesionální přístup, a proto turnaj ve stolním tenise řídí Pražský svaz stolního tenisu, atletické závody pořádáme za podpory atletů z Dukly Praha a fotbalový turnaj ve spolupráci s Českomoravským fotbalovým svazem. Turnaj v beachpřehazované se hraje pod patronátem našeho snowboardcrossového reprezentanta Michala Novotného a cyklistické závody spolupřádá Městské police Praha.

Jednotlivé části DDCUPu v průběhu roku:

Leden – Turnaj ve stolním tenise družstev
Květen – Atletický závod-běžecký trojboj Memoriál Lucie Haňušové
Květen/červen – Fotbalový turnaj
Září – Beachpřehazovaná
Říjen – Cyklistický závod Prevence proti nehodám
Únor – Slavnostní vyhlášení výsledků DDCUP

Významní partneři celoročního turnaje:

Česká sportovní, České dráhy, CMF5, Crocodile, Cukrárna Lucie, Czech Football Team, Darty Domu, Darty Imant, EA Sport, Fortuna, Gold Stella, Hyundai, Junior Football, KLAN, KOR-VI, MMMP, Nadace Teresy Maxové, Nike, Puma, Replay, Stea a mnozí další.

Přehled vítězů:

2004: Dolní Lánov
2005: Horní Slavkov
2006: Horní Slavkov
2007: Horní Slavkov
2008: Horní Slavkov
2009: Dolní Lánov
2010: Pyšely

Historie komixů v Zámečku

Číslo 1 Skreči

Komixy provokují Zámeček už od jeho prvního čísla – v něm tehdejší čtenáři rozevřeli láh a škvele. Ale jak víte, protačily se stejními jmény vysocepříjímky v seriálu Simpsonovi. A tu byl původní Producentům z USA je totiž nabídko, že podnikne kresby z jakéhosi seriálu Zámeček začínají být čtenáři nejvíce oblíbené. A tak na z Ameriky přichází s námi hrdiný přeměňující. Čtenáři jsme za to milión dolarů, ani ale přišli s velkou nabídkou. Obohodili jsme se, že Zámeček se nikdy nemění v žádné epizody z měsíce Springfield. A když to náhodou přijde, že něco se vezme do parady Bart, je náhodou slavný, zároveň je to ale pro něj většinou přehrávka.

Cibule z Kebabu

Proti jiným druhům nových hrdinů už neprotlačoval nikdo, jen Helmutův pes, který se takto jmenuje Cibule. Ale postupně si vyvíjel a když vidi nové číslo Zámečku, tak už nebyl ale Cibule radostí a těší se na nové příběhy svého jezdce. Tak jako verze z vrací tak pro redakci šlo o udržování předmětu agentura STEM, 99% čtenářů si pamně přívě Zámeček právě na hranice komiksu.

zámečkovské komixy

№ 13 PŘÍHODY IČIHO & SKREČIHO NUDA

Illustration by HELMUT
Written by Ondra Polák

Jak všichni víte bylo vysvědčení. No a Iči a Skreči dopadli hodně blbě. Takže kdo jste čekal nějakou legrační příhodu, máte smůlu! Protože tady v redakci nikomu do smíchu není.

redakce

No. 21 • Příhody Cibule & Kebule • Co bude dnes dobrého • kreslí Helmut

KEBULE, MÁLEM JSEM
ZAPOMNĚLA, ŽE VOLALI ZE
ZÁMEČKU, JESTLI PRY
NEMÁŠ NA VÁNOCE
PŮL DNE ČAS...

A PROČ Ž
CO ZASE CHTEJŠ Ž

PRY ZÁMEČEK STAVÍ
PRO DĚTSKÁ BETLÉM
A CHYBÍ ŠIM OSEL.

Hledá se...

Ježkovy voči!

OJBULE A KEBULE DOSTALI
CHUT NA NĚJSAKE EXOTICKÉ
JÍDLA A TAK ZAŠLI DO
ČÍNSKÉ RESTAURACE

DOBRY ČEVER, CO VY DAT
K JIDLU Ž DNEŠKA MÁME
ŠPICA RIZOTO ZE PSÍM
TLAPEK, ŠNEČÍ OSPALKY NA
MEDU NEBO KNEDLO KRÝSA ZELD

JEŽKOVY OČI, CO JE
TO ZA ŽIVNOU RESTAURACI

JEŽKOVY VOČI Ž ŠPICA
VOLBA, ZA CHVÍLI PŘINESU

CIBULE, PROŠTĚM
NEVÍŠY KOLIK JE HODIN ?

BUDE PŮL PÁTÝ.

TO JE DIVNÝ, PTÁM SE
NA TO LIDI CELEJ DEN
A POKAŽDÝ DOSTANU
SINOU ODPOVĚĚ...

KEBULE, TY
JESI FAKT
BLBEJ.

TO NENÍ PRAVDA!
BYL JSEM NA TĚCH
TESTECH, KDE MI
ZJIŠŤOVALI TO IQ
A DOPADLO TO DOBRĚ,
VÝSLEDEK JE NEGATIVNÍ

CIBULE S KEBULÍ SE VYDALI POUŠTĚT DRÁKY...

Drakiáda

Negativní

zámečkovské komixy

Velká narozeninová soutěž

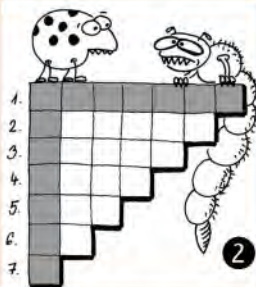
LUŠČENKY

1. Osmisměrka

VTIP: Velitel vede vývojik: "Vojáci, teď se budete plazit po rovné zemi!", zaveli. "Ale Země je kulatá," ozve se odkudsi zpoza nastoupených vojáků. "Kdo to řekl?" zařve velitel. "Kopernik," znovu se kdosi ozve.

Velitel se postaví do pozoru a zaveli: "Kopernik..." (dále tajenka)

Legenda: JINAM, JISTOTA, KAHAN, KAPELA, KARATE, KOLEKCE, KOLMOST, KOLOBĚŽKA, KOMINÍK, LADĚNÍ, LOPOTA, LOUKA, MALÍČEK, MOHAMED, NANUK, OKOUN, OSTNY, OSTRUHA, PASEKA, PATRO, PERPETUM MOBILE, PÍSEK, POKRAČOVAT, POPEL, POSTIH, PRSTEN, PUDLÍK, RADIM, RUKA, SOBOTA, ULITA, ÚTROBY, VOLNO, ŽABIČKA

2. Roháček

LEGENDA

1. Tajenka
2. Obyvatel Opavy
3. Pohyb na hadbu
4. Obilnina
5. Psi podání tlapy
6. Patnácté písmeno abecedy
7. Značka derivace

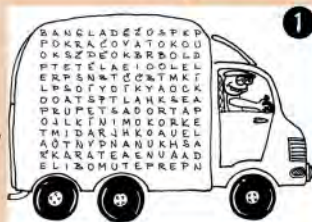
Luščovky se už v Zámečku nějakou dobu neobjevují, ale patří k jeho historii. Proto jsme vybrali některé úkoly ze starších čísel, abyste si trochu procvičili mozkové závitky.

Jednotlivé tajenky (nemusí být všechny) nám můžete poslat do redakce na adresu:

Zámeček, Střední 6, 736 01 Havířov.

Nezapomeňte na své jméno, věk a domov – pět vylosovaných luštitelů odměníme exkluzivním narozeninovým balíčkem, ve kterém najdete historická čísla Zámečku a hezké odměny!

NEWSOCRAT

LEGENDA:

1. Sváteční den, 2. Japonská trišeň, 3. Spojovací hmota (obecně), 4. Surovina ze které se něco vyrábí, 5. Velkolepé dílo, 6. Nejedovatý had, 7. Aparát, 8. Čas mezi obědem a večeří, 9. Oceán, 10. Školní potřeba, 11. Plošná výbušina, 12. Příloha k jídlu, 13. Velká námořní loď, 14. Část dřevěné stropní konstrukce, 15. Bitva, 16. Kdo někoho vychovává, 17. Závodník ve sjezdu, 18. Malý maják, 19. Odvádění

3. Meandrovka

VTIP: "Paní, ale k té kuchyňské soupravě patří i tento váleček," povídá prodáváč kupující ženě. (dále tajemka)

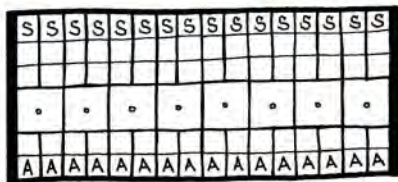
JAK NA TO: Odpověď kupující se dozví z tajemky, která je umístěna v označených řádcích.

4. Doplnovačka

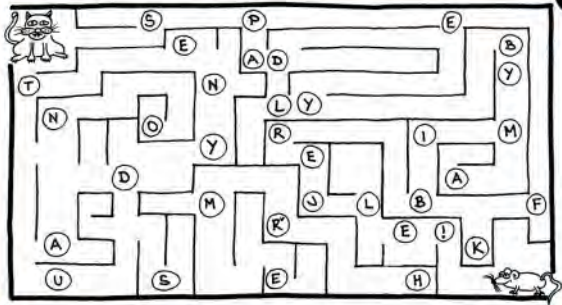
VTIP: Spěchající Kečule zastaví taxikáře ve staršímu autě a ptá se: "Co byste chtěl za to, když mně dovezete na nádraží za deset minut?" (dále tajemka)

JAK NA TO: Překvapivou odpověď taxikáře se dozví z tajemky umístěné ve dvojřádkových políčkách. Do těchto dvojřádkových políček patří vždy jen jedno společné písmeno pro dva sloupce.

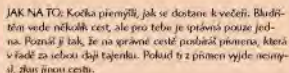
LEGENDA:

1. Starohlav (domáček), 2. Solníčka (lidově), 3. Osmiocenost, 4. Zpěvný ptáček, 5. Stokoruna, 6. Protestní zastavení práce, 7. Signální zařízení, 8. Řecká bohyně měsíce, 9. Rozsáhlá travnatá plocha, 10. Dlouhý kněžský šat, 11. Šev (lekařský), 12. Japonská trišeň, 13. Evropařka, 14. Drobné umění (m.č.), 15. Den v týdnu, 16. Srodek (knížně)

8. Bludiště

VTP: Psychiatri vylučuje pacienta a pita se ho: "Co by se sta-
lo, kdybych vám ušil jedno ucho?" "Nevídel bych," říká pa-
cient. Psychiatri si vše pečlivě zapíše a pokračuje: "A co by se
stalo, kdybych vám ušil druhé ucho?" "Nevídel bych," od-
poví pacient. "Jak to?" podotýká se psychiatri. (odpověď pa-
cienta najdeš v balení)

9

9. Odstředivka

LEGENDA: Doplně do tabulky dává podle daného pořadí.
Každé má začátek ve středu u písmene M.

1. Muž na módním mólu
2. Říká slova
3. Telefon bez drátu
4. Mlýn (hovoreč)
5. Netrefil se
6. Blbkající světlo
7. Jaké je maso na sekanou?
8. Čipak stareho
9. Malá motonka
10. Mužské jméno
11. Krasný produkt (hovoreč)
12. Mužské jméno

10. Doplnovačka

VTIP: Vždy proč není před vidět? Protože to by přece nebylo
zádrž... (dále tajemka)

LEGENDA:

Zľavá doprava:

- Vyvřenína v krajině
- Část rostliny (pod zemí)
- Železné chrady v ZOO
- Pokrývka hlavy zloděje
- Člověk, který kuje železo
- Pavouci v moři
- Člověk, který kupuje
- Svátost dárána miminěm
- Nádobna na zalévání
- Perost pod nosem (mňž)

Kamarád Zámečku i nadaných kluků a holek z DD

Nadace Educa manželů Renáty a Petra Kellnerových již osmým rokem pomáhá žhokým a nadaným dštem, které nemají to štěstí, aby je rodiče mohli finančně podporovat ve studiu.

Pro děti a mladé lidi, kteří chtějí jít za svým cílem, rozvíjet své nadání a vystudovat dobrou školu, má připravené především dva projekty – jedním je osmileté holejší gymnázium OPEN GATE v Babicích nedaleko Prahy a druhý se jmenuje UNIVERZITY.

OPEN GATE – výborný začátek pro další studium

Areál osmiletého holejšího gymnázia OPEN GATE je v Babicích nedaleko Prahy. Do přírody sem přicházejí studovat žáci po skončení páté třídy základní školy. Pro děti, jejichž rodiče jim nemohou finančně přispívat na studium, je zde Nadace Educa. Ty, které prokážou své nadání a vůli jít za svým cílem a úspěšně složit zkoušky na gymnázium OPEN GATE, mohou požádat Nadaci Educa o finanční příspěvek na studium. Od roku 2005 získalo plnou úhradu školného již 19 žáků z dětských domovů, 4 z Fondu ohrožených dětí a 8 z pěstounských rodin. Ve školním roce 2010/2011 na gymnázium studuje celkem 134 studentů, z nichž téměř tři čtvrtiny mají od Nadace Educa úplné nebo částečné zaplacení školné.

V Open Gate vyučují češtinu i anglicky hovořící učitelé s velkými zkušenostmi, kteří vedou žáky k samostatnosti, všeobecnému rozhledu i osobnímu rozvoji dle jejich individuálních schopností. Open Gate je také jedinou českou školou, jejíž studenti mohou složit českou i mezinárodní maturitu (tzv. International Baccalaureate IB). Úspěšně zvládnutí mezinárodní maturita otevírá dveře k přijetí na prestižní zahraniční univerzity.

Finále hry časopisu Zámeček

S časopisem Zámeček spolupracuje Nadace Educa již šest let. Dává peníze na vydávání časopisu, ale pomáhá i jinak. V závěru loňského roku půjčila celý areál OPEN GATE v Babicích 80 finalistům celoroční hry časopisu Zámeček „Cibule & Kubule na cestě kolem světa“. Děti z dětských domovů si užily víkend plný her, zábavy i sportu. Mohly používat sportovnítka, plavecký bazén nebo si zajezdit na koních. Děti z dětských domovů, které jsou studenty OPEN GATE, jim byly průvodci areálem a pomáhaly

i organizaci soutěží i ostatních akcí. Každý z finalistů si odvezl ocenění za svoji celoroční práci.

Projekt UNIVERZITY: finanční příspěvek na další studium

Maturitou pro nadané studenty většinou studium nekončí. Aby mohli pokračovat dále na zahraničních nebo českých univerzitách, zařadila do svého programu Nadace Educa rovněž projekt Univerzity a poskytuje finanční příspěvky i po dobu dalšího studia nebo například na jazykové vzdělávání či na přípravu kurzů před začátkem univerzitního studia.

Informace, které je třeba doložit k žádosti o finanční příspěvek na studium na zahraniční nebo české univerzitě jsou k dispozici na internetových stránkách www.nadace-educa.cz. Jsou tam rovněž formuláře žádosti o finanční příspěvek pro žáky holejšího gymnázia OPEN GATE, řada dalších praktických informací i zážitky a zkušenosti studentů.

Na Nadaci Educa přejí celé redakci časopisu Zámeček i jeho čtenářům hodně štěstí a sílu do další práce. Těšíme se, že budeme moci i v budoucnu uspořádat podobnou akci, jako bylo finále celoroční hry.

Hana Halfarová
ředitelka Nadace Educa

www.nadace-educa.cz
www.opengate.cz

Ze života Open Gate Septima

A je tu zase nový školní rok! Na osmiletém gymnáziu v Babicích u Prahy nastalo mnoho změn. Odešlo pár studentů i učitelů, nahradili je lidé noví, loňské ohtvány vystřídali čerství primáni... Největší změnou je ovšem ZÁKLADNÍ ŠKOLA, která se stala součástí našeho areálu a již letos přivítala šestnáct hlu-

Příprava na IB maturitu

Mám pocit, že ty předhíny utíkají každým rokem stále rychleji, což mě docela mrzí. Na Open Gate začínám již svůj šestý, a zároveň předposlední, rok. A bude to deset velice náročných měsíců.

Už koncem minulého ročníku jsem si zvolil předměty, ze kterých budu v Oktávě maturovat. Jelikož ještě nejsem přesně rozhodnutý, co chci v budoucnu dělat, vybral jsem si šest předmětů, které mi jdou a baví mě. Výjimkou je matematika, která je mou noční můrou, ale maturitovat se z ní musí. Naštěstí existují tři stupně obtížnosti a já si samozřejmě vzal ten nejtěžší.

Strach

Když nám učitel rozděl rozvrhy hodin a já viděl ten svůj, zvyšl se mi tlak a klesl optimismus. Cože??? V pondělí škola bě do 18:00, ve středu do 17:40 a čtvrteční hodiny zakončím v 16:50... Utený s pátkem to trochu zadržují, obzvlášť ten pátek, kdy se můžu dlele vyspat, protože mám školu až od čtvrt na jedenáct a jen tři předměty, z toho jeden nepovinný.

Začaly mi připadat myšlenky, zda bych to neměl vzdát a místo IB dělat obyčejnou českou maturitu nebo Open Gate úplně opustit. Bojím se toho, že to nezvládnu a že nebudu stíhat. Nakonec jsem si řekl, že zkusit se má všechno; když to nepůjde, tak se v pololetí rozhodnu, co dál.

Single room

Jelikož je mi už osmnáct let a na Open Gate patříme ke starším mazákům, vyřadil jsem od vychovatele klíč k vlastnímu pokojí, což mě velice potěšilo. Tyto chlapecké pokoje pro jednotlivce se nacházejí na druhé koleji v podkroví a vznikly za účelem toho, aby starší studenti měli více soukromí a hlavně klid pro přípravu na dlouhý dopřítel. Ve svém hnízdečku jsem se zabydlel a je mi tu fajn.

Všechno nejlepší, milý Zámečku !!!

O životě na osmiletém gymnáziu Open Gate, ale nejenom o něm, vám zase příště napíšu. Zámečku přeji vše nej a do další stovky plno dobých článků, nádherných básniček a zajímavých fotek.

HAPPY BIRTHDAY!!!

Franta Berger (18)

Septima

Open Gate S. DD Olomouc

Nadační fond manželů Lívie a Václava Klausových

Milí mladí přátelé,

hrdně a laskavě vám za námi a nový školní rok se spoustou zajímavých poznatků a nových kamarádů před námi. U příležitosti vydání 100. čísla časopisu Záměrek, kterému upřímně blahopřeje celý náš nadační fond, bych ráda připomněla, že tak jako dříve i nyní je tedy Nadační fond manželů Lívie a Václava Klausových se svými projekty, které mnoha z Vás v minulosti pomohly a nadále pomáhají.

Startovní: Statistika na bonusy

První se teď obračím k těm z vás, kteří jste zájemci do II. cyklu našeho projektu Startovní do života. Během měsíce září Nadační fond manželů Lívie a Václava Klausových opět vyplácí motivační bonusy, které navrhli vaši opatrovníci, a to až do výše 1.500 Kč. Předpokládám, že to s vámi konzultovali, takže víte, koho osobně se to týká.

Jen pro vaši představu, pro letošní rok opatrovníci navrhli 287 motivačních bonusů v celkové výši 341.880 Kč, tj. průměrná částka navrhovaného motivačního bonusu činí 1191 Kč. Což si myslím, že je velmi pěkné. A doufám, že i dost motivující pro ty z vás, kteří jste na ně nedošli. Máme tu nový školní rok a s ním i další možnost ukázat, že si nějakou tu kačku navíc zasloužíte.

Věřím, že jste do školního řádu vykoučili správnou nohavu. Držím palce.

Petra Hochmanová

Startovní do života

Měsíční itážní patří projekt Startovní do života, který byl zahájen již v roce 2004. V současné době je ve druhém pětiletém cyklu a účastní se ho děti z dětských domovů v celé České republice. Snažíme se tak vyrovnávat jistý handicap všech těchto dětí tím, co podle našeho názoru budou při svém vstupu do samostatného života potřebovat nejvíce: vzdělání a jazykové vybavení. Ohlas a zkušenosti, které za řadu let s více než dvěma a třemi dětmi zapojenými do Startovního máma, ukazují, že vychází předpoklad je správný.

Řidičské průkazy

Projektem Řidičské průkazy umožňujeme dětem z dětských domovů a ze sociálně slabých rodin získat, po absolvování příslušného výcviku a zkoušky, řidičský průkaz skupiny B, který zlepší jejich šanci najít si práci. Řidičský průkaz je možné získat buď na letním intenzivním kurzu, nebo v místě bydliště díky příspěvku nadačního fondu na úhradu ceny výcviku a zkoušky.

Jazykové kurzy

Láty prověřený je i projekt Jazykové kurzy, který začal v roce 2004. Projekt je určen dětem z dětských domovů, zprávných a sociálně slabých rodin. Rudenský a studený především středních škol ve věku od 16 let mají možnost zúčastnit se dvoutýdenních nebo čtyřtýdenních kurzů angličtiny, němčiny, francouzštiny, španělštiny či italštiny na jazykové škole v zahraničí. Prohloubí si tak nejen své jazykové znalosti, ale i schopnosti orientovat se v novém prostředí.

Stipendia

Rok 2004 byl rokem, ve kterém byl odstartován rovněž nadační projekt Stipendia. Nadační fond poskytuje stipendium především sociálně slabým a zdravotně handicapovaným studentům, občanům České republiky ve věku do 26 let. Stipendium slouží k podpoře studia na tuzemských a zahraničních školách všech typů a zaměření.

O dalších projektech nadačního fondu se můžete dočíst na webových stránkách nadace www.nadacefondliviausovych.cz.

V novém školním roce přejeme všem členům Záměrek hodně úspěchů ve studiu i v osobním životě.

Hana Benešová

Prázdniny v (auto)škole

Po roce tedy máme opět zprávu ze zakončení řidičského kurzu, který nadační fond již šesti letem pořádá v krásném prostředí lipenského jezera. Ve spolupráci s ÚAMK a dověřenými lektory z českobudějovické automobilky se v letech II účastníků letošního kurzu během 16-ti dnů připravovalo na základní pravidla řízeního provozu, řízení automobilu a samozřejmě závěrečných zkoušek, které účastníci skládali poslední zprávně pondělí v čerých budějovících.

Trošku nám zapracovali nervy, zkušenostní komitěti byli jako vždy velmi přísní a tak se ne všem podařilo na první pokus úspěš. O to více gratulujeme těm, kteří zkoušky úspěšně zvládli a už brzy budou držet řidičského oprávnění. Těm, kterým to napoprvé nevyšlo, držíme palce na druhý pokus.

NFMK

Nadační fond
manželů Lívie a Václava Klausových

Informační středisko Mikuláš

Usilujeme o to, aby co nejvíc dětí mohlo žít v rodině.

Naše projekty se zaměřují na děti vyrůstající mimo biologickou rodinu a na náhradní rodiny.

Mỗi byte

Ve školním roce 2010/2011 jsme pro vás připravili několik zajímavých projektů. Prvním z nich, který jistě znáte z časopisu Záměšek a na webu www.mujbyt.org je projekt Můj byt, aneb dokážu se o sebe postarat po odchodu z dětského domova nebo z náhradní rodiny?

již pět let nabízíme infidezi žijící mimo biologickou rodinu možnost nahlédnout očima vrstevníků do blízké budoucnosti. Do doby osmatřicetivní a hledání bydlení. Vedle životního příběhu dopisovatelů projektu naleznete na webu www.ujby.org i v Zámecku měřící růžku o ceny. Od září máme novou dopisovatelku Lucsku z dětského domova v Dřážkovicích, takže se můžete těšit na její zkratky.

Cestou k sobě

V loňském školním roce jsme poprvé pořídili kurz cestou k sobě, který pro velký úspěch budeme opakovat i v dalším roce.

Centou k sobě je
základový vývoj
pro vás a pro děti
z pěstounské péče,
ve kterém se nau-
díte více důvěřovat
sobě i ostatním.
Nevědění prošly
využijete v praxi
a stanete se tak hrd-
iny vlastního ži-
vota.

Správná žance

Na příští rok pro vás máme připravený úplně nový kurz s názvem **Špravná žance**. Ten umožní, aby se vám lépe daňilo při vstupu do života. Formou her se naučíte, jak si najít vhodně zaměstnání, vydělat peníze a přimět je, aby pracovaly pro vás.

Najdete nás na webových stránkách:

www.mikulasops.cz
www.mujsbyr.org
www.forumnr.cz

Index

[illegible]

nadace a organizace / inzerce

Duhový svět plný příležitostí

Duha Zámoček, která vydává tento časopis, patří do velké organizace, shládající se z několika tisíců členů. Jmenuje se Duha – sdružení dětí a mládeže pro volný čas přírodu a recesi. V Duze jsou zapojeny desítky „dužin“ – oddílů, klubů a skupinek klubů a holek z celé České republiky.

Přemýšlíte někdy, milé holky a milí kluci, kdo všechno kromě vás dostane Zámeček do rukou? Kdo taky čte vaše super články o tom, co žijete, co se učíte, jak si volíte, bojujete, těnujete, aerobic, koho dojmou vaše básničky, jak se trápíte s úkoly a na koho vzpomínáte?

Jasně, že Zámeček čtou děcka z jiných domovů, která třeba znáte z Nejznalšího koncertu, že se jim inspirují tety a strejdové a taky paní ředitelka nebo paní ředitel pozorně sledují, co a jak se zrovna o „jejich“ domově píše.

Zámeček čtení i my v Duze – například prezidentka Marta, která sdružení vede, ekonomka Hanika, která se každý měsíc rozhlídí, že zase neví, co může čekat, protože chybí horoskop pro Paniny, a taky já Jana, která vám píše.

Představte si, teď představovat si to neumíte, protože to tak je, že Zámeček s vašimi příspěvky putuje i na Ministerstvo školství, kde si ho čtou lidé z Odboru pro mládež. To o čem píšete, se dostává slušně daleko od vašich domovů a celkově to vytváří hodně pestrý obrázek, jak se máte a jak žijete. Čtěte jsem vás požádám, ať píšete dál, bavíte (duhové) a opravdové o vašich životech, protože existuje dost lidí, které zajímáte. Chápu, že pro vás osobně je asi důležitější, jestli vás na fotce pozná ten pěkný Pěta, a co je vám po nějaké ženské v kanceláři, ale chci poprosit, ať pokračujete. To co Filk před sto lety začal (to už je skoro jak před sto lety, že?), byl úžasný nápad, jedinečný v České republice, a kdo ví, jestli ne na světě. Taký Filka za vedení Zámečku paní ministryně letos na jaře ocenila medailí ministerstva školství.

Dětská redakce je vaše redakce a je parádní, že v časopise jsou vaše vynálezy a váš bláznivý těmata. A vaše těmata dokážou ovlivňovat dospěléky, kteří o nich čtou a vy osobně tím pomáháte měnit atmosféru ve společnosti. Tak ať se vám daří.

A spolu s celou Duhou gratuluji ke kulatému jubileu!!!

Jana Šoupalová
vedoucí Ústřední kanceláře Duhy
soupalova@duha.cz

- www.duha.cz -

Trochu jinak aneb Duhové projekty

Duha pro veřejnost, tedy pro mladé lidi, kteří nejsou členy sdružení, nabízí v programu Trochujinak tři projekty rozvoje dobrovolnictví a zahraničních zkušeností. Pokud byste potřebovali podrobnější detaily, podívejte se na web www.trochujinak.cz nebo napíšte. Nyní základní údaje:

Workcamps

Workcamps jsou akce, na které se sjede skupina nadšených mladých lidí z různých zemí a pomáhá organizátorovi workcampu při nějakém zajímavém veřejném prospěšném projektu. Třeba ve Finsku se pomáhalo při pořádání Etnofestivalu, na Islandu se pracovalo v tradiční vikingské vesnici, dobrovolníci v Itálii pomáhali s aktivitaми pro znevýhodněné lidi, v Turecku byl workcamp zaměřen na podporu výzkumu žek, v Arménii se upravovala botanická zahrada, v Portugalsku workcamp pořádalo regionální kulturní centrum a ve Španělsku dobrovolníci pomohli připravit volnočasovou zábavu a hry pro opuštěné děti. Workcamps se konají v téměř všech ze zemí světa, trvají zpravidla 2 týdny, sjede se na ně skupina 5-20 dobrovolníků z různých zemí a společně pracují, bydlí, užívají si a poznávají.

Duha organizuje také **workcamps v ČR**. Jsou otevřené pro české dobrovolníky **od 16 let**. Workcamps v ČR se v žádných zási-

ních ohledech neliší od těch zahraničních. Náklady na ně jsou však nižší a český účastník má příležitost představit zahraničním dobrovolníkům svou zemi a kulturu. Často se stává, že se tak o ni (i sám o sobě) dozví zajímavé věci... Pro nabídku českých workcampů se podívejte na naše stránky www.trochujinak.cz.

Podmínkou účasti na **zahraničních workcamps** je motivace podílet se na projektu, věk nad 18 let (pro workcamps v ČR věk

Múzy dětem:

Na cestách za dětmi z domovů, na dračích lodích i nanečisto

Gratulujeme ZÁMEČKU k výročí a ho všemu, co při vydání svých 100 čísel dokázal. Gratulace se týhá v první řadě zhladatelů Sobolových a Poláhových, ale také všech malých a mladých redaktorů, kteří se starají o náplň jednotlivých čísel a o to, aby byl obsah pro všechny čtenáře zajímavý.

Doufám, že i po trochu zajímavé budou i informace o MÚZÁCH DĚTEM, které se pomalu blíží k podobnému jubileu a které bychom Vám v tomto čísle rádi chtěli po čase představit.

Veliká část vás čtenářů nás zná z našich návštěv v dětských domovech, nebo z různých projektů, jichž se účastníte, nebo se na ně chystáte. Přesto nabídneme pár informací o nás pro ty, kteří se s námi ještě nasekali.

Hojné novinky jsou ve všech našich činnostech:

Múziké návštev DD

Návštev domovů, na které jedeme od roku 2003, jsme naplňovali rozšířili o minulé recesistickou sportovní disciplínu WOODKOPF (souboj s prkýny na hlavě), kterou nám zprostředkoval náš patron Ivan Trojan a propagovali i u nás do domovů ji snímí jezdí návštěvní uznávání „kubuláků“ a Unie Woodkopfu. Více o woodkopfu stejně jako o dalších novinkách najdete na www.muzydetem.cz.

Na podzim navštívíme nejen s woodkopfovými prkýny, ale i s řadou atrakčních múziků, bubnů, žonglováků a dalších nástrojů DD Útomeřice, Blažkovic, Žatec, Senožaty, Počátek, Plzeň, Děstnou a Benetou. Obec s námi vyjede pojezdový fotoatlet s Ondřejem Neflem a Ljibou Kravovou. Kromě toho se chystáme do psychiatrické léčebny v Opatovci, kde se někdy ocitnou i někteří klienti dětských domovů.

me ke spolupráci i další DD. Ono totiž vůbec není špatné dělat hezké šperky, které dělají radost nejrozumnějším lidem, včetně zmíněných osobností a navíc se práci dostát spravedlivou finanční odměnou. Tak nám děte palce a tuhle ládi snad nabídneme i vám.

Život nanečisto

Značně se vyvíjí i náš nejstarší projekt Život nanečisto. V něm už se postupně připravovalo na samostatný život na 300 dětí z cca 50 DD. Z původního jednoho zážitku „nadusáního“ kurzu se projekt vyvíjel v tříletý cyklus náročných kurzů, na jehož konci dostávají absolventi jistě „výuční list“. Letos ke třem základním kurzům přibude ještě čtvrtý, výběrový, který dále zdokonalí přípravu těch, kdo projeví zájem a prokážou potřebné schopnosti. V rámci projektu navíc pořádáme kurzy pro vaše „střeje“ a „tety“, kteří se v nich dozvídají a už spoustu potřebných znalostí o vás klientech i o tom, jak bez zbytečných potíží řešit nejrůznější složité situace a konflikty.

Dračí lodě

Před prázdninami navíc proběhl už 4. ročník akce Na dračích lodích k létu. To je akce, při níž jsou hlavní atrakcí základy smíšených posádek z dětských domovů na dračích lodích, na nichž jim pomáhají muzici včetně nejrozumnějších známých osobností. Zároveň ovšem probíhají ukádky a dílny žonglování, kouzlení, woodkopfu a náš bodypainter Bob Hochman kreslí ve svých zážitcích a barvami tvoří a končeti účastníků. Tentokrát se akce účastnilo 53 dětí z osmi DD z celé ČR. Na další ročník, který připravujeme opět na červen příštího roku, vás srdečně zveme!

Korálky dětem

Nejvíce novinek doznal náš projekt Korálky dětem. Zdrojnámobil jsme počet zapojených DD z pěti na deset, k patronce Míše Maurerové přibývaly knože

projektu Klára Vytisková z kapely Tokio a pro projekt stejně podstatná koordinátorka a telezorka Dan Fajtová (jannudari.cz), která posunuje výrobky malých šperkařů na novou kvalitativní úroveň. Pokud se nám podaří získat k současněmu STORMu další jiné partnery a sponzory, pozve-

Vrbička

Pokud vás něco zaujalo, nebo máte nějaké připomínky, které by nám mohly pomoci naše aktivity zlepšit, napište nám prosím do rubriky VRBIČKA, kterou najdete jako všechny další informace na www.muzydetem.cz.

Karel Navrátil

Občanské sdružení Můzy dětem realizuje od jara 2003 vikendové výjezdy za dětmi do DD, kterých se učební umělci nejrozumnějších zaměřením. Formou hravých dělen zapojují děti do různých uměleckých akcí, které odhalují a podporují jejich talent a vlohy. V rámci ČR Můzy spolupracují s více než 50 DD, DČS a DČU ze 13 krajů České republiky včetně Prahy.

V posledních 4 letech je hlavní činností našeho o.s. pomoc dospívajícím ze zařízení náhradní výchovy při přípravě na samostatný život. Největším takto zaměřeným projektem je ŽIVOT NANEČÍSTO, ale podobný význam má i projekt KORÁLYK DĚTEM, v jehož rámci vyrábějí děti z DD bžuterie, která jim zajišťuje po prodeji přes internet adekvátní odměnu. Na medializaci problémů dětí ze zařízení náhradní výchovy a jejich integraci jsou zaměřené tzv. doprovodné akce, kde se v rámci nejrozumnějších her a soutěží děti seznamují s projektem ŽIVN i spolu navzájem a kde se o těchto aktivitách dozvídá široká veřejnost.

V současné době probíhá také vývoj PC hry ROCK STAR – ŽIVOT NANEČÍSTO, která bude atraktivní a dobrodružnou formou učít děti nejrozumnější pro samostatný život potřebným zásadám a dovednostem.

www.muzydetem.cz

- inzerce -

nadace a organizace

Desert Essence

přírodou pro přírodu

BIO KOSMETIKA Z USA

podlejte se na zlepšování životního prostředí používáním přírodních produktů

s přírodními složkami v BIO kvalitě

NEOBSAHUJE:

- PARABENY
- UMĚLÁ BARVIVA
- SILIKONY
- UMĚLÁ AROMATA
- SODIUM-LAURYL/LAURETH SULFÁTY
- FTALÁTY
- EDTA
- GLYKOLY
- ANI JINÉ ROPNÉ SLOŽKY

www.DesertEssence.cz

Letní dům

www.letnidum.cz

Malujeme pro radost

Letní dům nabízí dětem z dětského domova v Plsku, Krompachu, Klánovicích a nově také z dětského domova v Unhošti místo, kde mohou hovořit o všem, co je těší i trápí. Někdy se o důležitých věcech těžko hovoří, proto je zkusíme malovat. Malujeme vzpomínky a představy, malujeme, když něco zažijeme nebo jen tak pro radost. Malovat nikoho neučíme, není důležité, jestli je obrázek krásný.

Nedávno jsme malovali na hdubu. Jak se dětem malovalo?

Mně se pracovalo dobře, skoro jsem byla umazaná celá, malovala jsem rukama, nohama, oblékáním, kolenoma a míchala jsem tam všechny možný barvy...

Kačka, 8

Maloval jsem štětcem, barvami, rukou i kolenem a pončočkama...

Jiřka, 8

Malujeme a děláme spoustu dalších věcí o víkendech a prázdninách na chalupě v Jizerských horách. Společně se staráme o dům, společně si varíme.

Večer se všichni setkáváme v chýčce, bavíme se, zpíváme, kde si povídáme o tom, co se během dne událo, o tom co se nám líbilo a nelíbilo. V chýčce si také čteme, posloucháme hudbu nebo odpočíváme.

Á Á

Klára, Víťa, Tomáš a dobrovolníci

Tréninkový byt v Praze

Mladí lidé starší 14 let z dětského domova v Plsku, Krompachu, Klánovicích a Unhošti mohou jet s Letním domem do tréninkového bytu v Praze. Učíte se v něm, jak se vyznat ve městě a v jízdních řádech, jak hledat bydlení a práci, jak vyjít s penězi nebo jak se postarat o domácnost. Mluvíme také o tom, čeho se kdo obává, s čím si neví rady... čas je i na povídání, hry a zábavu.

Pobyty v tréninkovém bytě děláme proto, aby se mladým lidem po odchodu z dětského domova dávalo co nejlíp. Postavit se v 18-19 letech na vlastní nohy není jen tak, i když toho už spousta znáte a umíte.

„Učíme se třeba, jak si založit účet, jak se vyplňuje formulář, živnostník, vyzkoušeli jsme i pracovní pohovor.“ (Eva, 18)

Ptáme se mladých lidí, kteří už brány dětského domova opustili, co jim dělalo největší starost, když se postavili na vlastní nohy. Často nám vypráví, že těžké bylo vyjít s penězi; že si nebyli jisti, jak se chovat mezi kolegy v práci; nebo třeba nevěděli, jak naležet na nevýhodnou smlouvu nebo půjčku. A tak se těmhle všem věcem a mnoha dalším na pobytech věnujeme.

Vedle pobytů v bytě mladým lidem od 17 let nabízíme také pravidelné doprovázení. Společně s pracovníkem Letního domu mohou přemýšlet o budoucnosti a plánech po odchodu z dětského domova (o zaměstnání, bydlení, rodině a tak podobně). Pracovník Letního domu může mladým lidem pomoci potřebné věci zařídit (např. bydlení, lékaře), nabízí učení se novým věcem (třeba jak se vyznat v novém městě, jak uvařit základní jídla) a může je na důležité věci doprovázet (třeba na pohovor), být jim oporou.

Jana, Robert a Tomáš

Děti z uvedených domovů pravidelně navštěvujeme, pořádáme pro ně Andělkou slavnost, akci Drací ve Skalách a výstavy obrazů. Více se dočtete na našem webu: www.letnidum.cz

Děkujeme všem zapojeným dobrovolníkům. Děkujeme za finanční podporu soukromým a firemním dárcům, MPSV, MHMP, MŠMT, Nadaci Terezy Maxové dětem, Nadaci Dobré dílo sester sv. Karla Boromejského, Nadaci OKD, Diplomatic Spouses Association a Nadaci Arbor vitae.

Letní dům je
...granda ... užitečný ... přátelský

V Letním domě se
...stávám vinnavějším
...učím být sám sebou
...můžu svéřit se vším a
oni mi pomůžou

V Letním domě se cítím
...spokojeně ...bezpečně ...pohodově
...přátelsky ... uvolněně

(řekly děti o Letním domě, 2008)

Léto s Cecilkou

Kluci a holky z DD Písek, Staňkov, Zvíkov, Humpolec a Žichovec prožili tábor se Švagrem

Bylo nebylo, začátkem jednoho léta se v jedné chaloupce v Hřiběci sešlo 36 dětí nejen z dětských domovů v Písku, Staňkově, Zvíkově, Humpolci a Žichovci, aby s pomocí Švagr-stryců a tat zachránily malou Cecilku. Tu ve své továrně na pohádky, Pohádkárně s.s.č.o., věznil zlý požíráč pohádek Krypín, který jí vyhrožoval sežráním, pokud mu nedá dost pohádek k jídlu. Cecilce však docházely nápady, proto uvítala tu pestrou směsicí dětí s otevřenou náručí.

A děti se pod vedením Cecilčiny přítel Bylo Nebylo, Zazvonil Zvoncem a skupinou dobrých pohádkových postav skutečně musely ohánět. Rozdělily se do tvárních skupin s tajuplnými názvy „Bílí mrazi“, „Žabáci“, „Nie, dobrý, no“ a „Dneska domů nepojedeme“.

Krypín chtěl stále víc...

Krypín se dlouho nespokojil jen s prostým vyprávěním, chtěl stále víc. Něžnou dobu pomáhalo divadlo plné nejen originálních nápadů, ale také kouzelných rekvizit a krásných kulís. Kouzelné předměty znal Krypín obzvláště rád, i proto jich děti musely vytvořit skutečně spousty (čarovné prsteny, kobližky z slny, potřísnené korále nebo mydla pejska a kočičky). Ale jeho hlad stále rostl, proto se před ním i samy děti musely bránit pomocí kouzelných dvojníků, které si vyrobily. A to se ještě během skutečně horkých dnů, které na Východě toho léta panovaly, musely chránit také před slunečním žerem, k čemuž jim naštěstí pomohly blízké rybníky. Cesta k nim však byla mnohdy tak náročná, že jen odhodlání pomocí Cecilce dodávalo dětem i vedoucím sílu k vynášení dalších a dalších pohádek.

...až utekl za Devatero hor

Ve snaze Kypína přeznat a přemoci vzali malí hrdinové nakonec do rukou foťák a náhledně i kameru. Ani

skvělé pohádkové filmy o Kypínovi a Cecilce, jak se potkali, ale nedokázaly zabít Kypínův apetit natrvalo. A tak musela přijít leť, kterou Kypín naštěstí nedokázal prokuknout. Mladí zachránci vyrobili desítky dvojnic Cecilky, o kterých Kypínovi namlouvali, že znají více pohádek než Cecilka sama. Když požíráč pohádek zjistil svůj omyl, bylo už pozdě, Cecilka byla v bezpečí mezi svými malými ochránci a Kypínovi nezbylo, než utéct za Devatero hor a řek.

Pohádkárna však nezůstala opuštěná. Cecilka ji, i s pomocí pohádek, které ji děti na rozloučenou nechaly, znovu rozjela, a pohádky z ní se brzy zase rozletí do celého světa.

A ani „zazvonil zvoncem...“ tomu tentokrát neudělal konec.

Tato akce je součástí celoročního projektu „Last Minute jediné u ŠVAGRtouri!“, který je financován z darů veřejné sbírky společného dlouhodobého projektu České televize a Nadace rozvoje občanské společnosti s názvem POMOCTE DĚTEM! Na financování tohoto projektu se podílí i Město Písek. Děkuje!!!!

Švagr Písek

www.svagr.net

nadace a organizace

spolu dětem
obecná prospěšná organizace

Spolu dětem o.p.s.

Činnost obecně prospěšné společnosti Spolu dětem, která je realizována pomocí nízkocekových projektů, je zaměřena především na podporu a vzdělávání dětí a mladých lidí žijících v dětských domovech a pěstounských rodinách. Spolu dětem o.p.s. byla založena v roce 2006 a její počátky jsou úzce spojeny s Nadací Terezy Maxové. Projektovým týmem čerpá z náhodilaleté zkušenosti s cílovou skupinou. Většina realizovaných projektů je vzdělávací povahy (výlety, workshopy), ale namá za cíl suplovat formál-

spolu dětem

Co děláme

5 } - " - x - - 0
- - } - - } - - 0

Naše projekty

Dejme šanci dětem

(www.sance.cz)

Internetový projekt podporuje vzdělání, talent a budoucí profesi dětí z dětských domovů a pěstounských rodin. Děti mohou přispět jakoukoliv finanční částkou na individuální přání dítěte v projektu.

Každé přání může mít hodnotu až 10 000,- Kč. Nejčastějším přáním v projektu bývají pomůcky do školy, jazykové a jiné vzdělávací kurzy, hudební nástroje, kroužky volnočasových aktivit apod.

Aktuálně

Máš i ty své přání? Prostuduj si pravidla projektu na www.sance.cz, vyplň přihlášku a s požadovanými obrázky nám ji pošli. Pak už jen buduj, jak se tvé přání plní.

Adopce.com

(www.adopce.com)

Informační projekt o náhradní rodinné péči. Společně s odborníky poskytuje veřejnosti potřebné informace prostřednictvím webového portálu, brožurky a telefonické infolinky.

Aktuálně

V současné době připravujeme nové webové stránky projektu a informační brožurku.

Jarmarky pro šikovné ručičky

Vzdělávací a výtvarný projekt, který hravou formou předává dětem znalosti ze světa podnikání. Jeho součástí jsou jarmarky pro veřejnost, na kterých dětské domovy prodávají své výrobky.

Aktuálně

Do letošního, již 7. ročníku je zapojeno 25 domovů. Během předchozích 6. ročníků bylo do projektu postupně zapojeno 317 domovů, které celkem prodaly přes 61.000 kusů výrobků za neuvěřitelných 1,8 mil Kč.

Postav se na vlastní nohy a Už vím jak

Vzdělávací projekty zaměřené na mladé lidi odcházející z ústavní péče. Účastníci projektu se mohou pomoci interaktivních školních metod a nácvikem praktických dovedností seznámit s tématy rodinných vztahů, práce, financí a bydlení.

Do obou projektů je zapojeno na 90 mladých lidí ze 17 dětských domovů.

Postav se na vlastní nohy

Dětské domovy: Čeladná, Píseň, Kašperské Hory, Zichovské Podhradí, Ostrava – Hrabov, Ostrava – Slezská

Už vím jak

Dětské domovy: Česká Kamenice, Dubá – Dětina, Frýdlant, Holice, Chomutov, Krápná Lupa, Krompach, Litoměřice, Ústí nad Labem – Severní Terasa, Ústí nad Labem – Střelkov a Vysoká Pec.

Aktuálně

Na závěr letošního roku nás čekají v „Postav se na vlastní nohy“ i v „Už vím jak“ ještě závěrečná slavnostní setkání plná zajímavých a zábavných aktivit. Nic bližšího vám zatím prozrazovat nebudeme. Nechte se překvapit.

VYHLAŠUJEME VÝTVARNOU SOUTĚŽ SE SPOLEČNOSTÍ BILLA

Vyhlašujeme výtvarnou soutěž s našimi partnery společností BILLA. Obrázky budou použity na tvorbu pohlednic, které BILLA zdarma ke konci roku daruje svým zákazníkům.

Takto jsou vaše nejhezčí obrázky z krásného ročního soutěže.

Ceny pro 5 vítězných obrázků

Čistý domov obdrží finanční příspěvek 5000,- Kč na výherní potřeby. Autor obrázků školstvíloves v hodnotě 500,- Kč.

Co udělat proto, abyste vyhráli?

Namalujte veselý, barevný obrádek s tematikou zimních radovinek, české Vánoce (nelze dělat prosím Santa Clause), Silvestr, Štědrý den, obrázky kaprů, ježůků či dalších symbolů konce roku. Pozor obrázky nesobkresťujte, nekopírujte!

Formát obrázků

A4 (název obrádku, s popisem na zadní straně křesťanské jméno, věk a adresa domova).

Formy spracování

Kresba výrazně – pastelkou, fixem, vodovkou, temperou, kolář. Nápadům se meze nekladou!

Uzávěrka

Dobře zabaleno a označené obrázky zašlete do 20. 10. 2010 na naši adresu. Obálku označte heslem „Výtvarná soutěž“.

Naše kontaktní údaje
Spolu dětem o.p.s.
Křižíkova 70/67
186 00 Praha 8

spolu dětem
dávám prostor štěstí

Edie? Co to vlastně je?

Slavěl úspěch – bronzovou Cenu věvody z Edinburghu převzali na jaře Kamil z VÚ v Kutné Hoře, Petr z DDŠ Šínělový Dvory a Pavel z Milanem z DDŠ Těřlicko.

Získat takovou cenu přitom není vůbec jednoduchá – musíte si zvolit nějaký úkol a pracovat na něm tak dlouho, až se vám podaří ho splnit. Může to být cíl v oblasti sportu nebo třeba pomoci jiným lidem. A pak je třeba zvládnout náročnou expedit. Více o programu, do kterého se můžete zapojit taky váš domov, najdete v následujících rozhovorech i na internetové stránce www.edie.cz.

Milan: Rád pomáhám ostatním, ale dělám to pro sebe

Milan je jeden ze žveřice kluků, kterým nedávno předala britská velvyslanice Šian MacLeod diplom za úspěšně absolvování programu Učení pro život. Ale – jak nám Milan z DDŠ Těřlicko vyprávěl, nejde o žádnou nudnou školní „Našel jsem si nová kamarády a kamarádky. Začl jsem hodně trandý a spoustu nezapomenutelných zážitků. Prošel jsem, co bych ze normálních okolností nikdy nepoznal. Můžu vám jen poradit... polovinu vám někdo bude nabízet tuto šanci,berte ji a uvidíte sami, že nebudete litovat.“ Vyzkoušejte všem Milan (na obrázku z vysokohorské túry v Černém hluku uprostřed).

Milane, jak ses vlastně do programu zapojil?

Poprvé jsem se s Ediem setkal v DDŠ Těřlicko. Došel jsem nabídku a tu jsem přijal.

Milane, co tě přimělo k tomu, abys vystoupil do Edieho?

Došel jsem u nás v DDŠ Těřlicko nabídku a tu jsem přijal. Rozhodl jsem se zkoušet udělat něco ze svého života. Nechtěl jsem se nudit a tohle mě připadalo jako dobrý nápad. Protože jsem chtěl vyzkoušet něco nového.

Pomáháte lidem, užite se novým věcem, chodíte po horách... co z toho tě nejvíce baví a proč?

Baví mě pomáhat lidem, protože ne všichni si dokážou pomoci sami a pak ty hory. Protože si tak testuji co vydržím a čím víc toho vydržím, tím víc se mi to líbí.

Co pro tebe vlastně EDIE znamená?

Šance, možnost se někam dostat. Díky Ediemu jsem poznal kus světa, kam bych se nejprve nikdy v životě nepodalil, ale to pro mě obrovská příležitost poznávat nové věci, lidi, krajiny...

Dostal jsi diplom od britské velvyslanice přímo v Praze na ambasádě. Jaký to byl pocit? Co to pro tebe znamenalo?

Býl to úžasný zážitek setkat se s někým, který ve světě něco znamená. Byla to pro mě velká čest a moc si toho cením.

V programu si toho hodně došl. Spousta lidí si toho všimla a ví o svých úspěších. Či uznání je pro tebe nejcennější?

No hlavně to dělám sám pro sebe. Mám z toho fajn pocit, že jsem něčeho došl, ale vadím si lidi, kteří ten program pro nás dělají, připravují velkou akce a vše s námi probírají. Díky nim jsem toho všeho došl. A za to bych jim chtěl poděkovat.

Čeho by sis chtěl v Ediem ještě dosáhnout?

Chtěl bych samozřejmě dosáhnout na ten nejvyšší stříbrný stupeň.

Když se řekne program EDIE, jakých pět slovtů napadne?

Legrace, pomoc, zážitek, výdrž, charakter.

Máš za sebou poměrně náročnou expedit na stříbrný stupeň, která se konala v Černé Hoře. Jaký nejsilnější zážitek sis od z této cesty přivezl?

Když jsme šli v padesátiometru zupčovním vedru 8 kilometrů k horákmu jezeru, kde jsme se měli vykoupat. Když jsme tam došli, zjistil jsem, že jezero je vychlé – myslím jsem si, že praskne. To byla velká zkušenost.

Co bys chtěl vyzvat lidi, kteří v programu už jsou a plní ho a těm co v něm ještě nejsou?

Tak těm co tam už jsou, bych chtěl říct ať vydrží a pokračují až na vrchol a těm co tam nejsou ať se přihlásí a dají dosáhnout toho, co si možná myslí, že nikdy nedokážou.

Připravil David Horák

Kamil: Pokračuj, poperu se o stříbro

Rád bych se s Vámi podělil se svým dojmy o působení v Programu EDIE. Přihlásil jsem se proto, abych získal něco nového a také abych poznal nové lidi. Program Edie je o tom, že pomáháte lidem ve svém okolí a zároveň rozvíjíte své schopnosti. To vše přitom děláte dobrovolně, ze své vlastní vůle. Někdy si třeba řekne, že to nemá cenu, ale já si myslím, že má. Lidé by si totiž měli pomáhat!

Po získání bronzového diplomu jsem zjistil, že mají sáhu ocení i britská velvyslanice, která mě osobně předávala. Už samotá návštěva britské ambasády byla velkým zážitkem. Normálně se tam totiž vůbec nedostanete.

A co děláte konkrétně? Sportuji, v hudebním kroužku bubnuji a v útulku pomáhám s péčí o opitné psy. Přináš mi to blíž kontakt s přírodou a také zábavu. Rozhodl jsem se v těchto činnostech i nadále pokračovat a polovinu se získat stříbrný a v budoucnu možná i zlatý diplom.

Tento program doporučuji všem, kteří nevědí, co s volným časem a nudí se u televize. Vyráďte ven a užitě si také trochu zábavy!

Vš Kamil

Téma: Radost

Soutěž v malování

Technické požadavky

- Maximální velikost práce – A3
- Každý účastník soutěže se může zúčastnit pouze s jedním obrázkem
- Každý obrázek je nutné označit jménem autora, jeho věkem a jménem a adresou Dětského Domova

Práce zasílejte do Nadace

pod heslem **ING soutěž**

Nadace Terezy Maxové dětem

Budova ING

Pižetná 5

150 00 Praha 5

Kategorie

- Do 12 let
- Do 18 let

Peny

1. místo – 10 000 Kč pro celý dětský domov vítěze na využití sportovních a volnočasových aktivit

2. místo – 5 000 Kč pro celý dětský domov vítěze na využití sportovních a volnočasových aktivit

3. místo – 2 500 Kč pro celý dětský domov vítěze na využití sportovních a volnočasových aktivit

Termíny

- Uzávěrka prací **31. října 2010**
- Zveřejnění výherců do **23. prosince 2010**

O výhercích budou rozhodovat zaměstnanci ING Commercial Banking a Nadace Terezy Maxové dětem – formou hlasování

Nadace Terezy Maxové dětem

Soustředění

„Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou“ rozhybalo Posázaví

Hotel Hláška se letos v létě stal na měsíc jedním velkým tanečním parketem. A že to nebyl jen tak ledajaký měsíc, víme všichni. V útrobách hotelu zněl neustálejším tónem hip hop, dance, popové písničky a vůbec všechny hudební žánry, na které si jenom vzpomeneš. Všichni děti pilně cvičily své taneční choreografie v kategoriích hip hop, aerobik, orientální tance a muzikál Děti Ráje na finálové hlásk sportovního charitativního projektu „Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou“. Ale co hlavně, joťže se stažily odreagovat a zažít spoustu hezkých zážitků, které si odnášely do svých domovů. Celý tento počín má na svých bedrech známá cvičitelka a autorka projektu Hanča Kynychová.

Již s příjezdem dětí se začaly zaplňovat jednotlivé místnosti hotelu, které se postupně oblékaly pohyby. Některé z dětí, které se účastnily loňských ročníků, nemusely dlouho bít – ve zleničkách aresá byly jako doma. Ti, kteří přišli na taneční soustředění poprvé, se základem orientovali a nedocházelo k výhradám, co se bude ve Zlenicích odehrávat. A dělo se toho opravdu hodně.

Profesionální tanečníci aerobiku, hip hopu, muzikálu a břítního tance základem uvedli dětské kroky k prvním souhrnům, důkoho se nečekalo a už se šlo na „jeznamovačku“. Ta vyplnila večerní program, když každý dětský domov představitel svým originálním způsobem své město. Díky výpravnému a zájmovému způsobu představení jednotlivých domovů, byla za nedlouho ze všech dětí jedna obrovská taneční parta.

Růžová zahrada, Ulice a Děti ráje

Ponyk a nadšení vzbudil příjezd známých osobností TV Nova. Snad nejvíce aplaus a výkřiky všichni zájemcové vzbudil záchranář z Ordinance v růžové zahradě **Petr Vágnér**. Kdo by také nevyužil příležitosti a nezadal v hárání na koř na nedávkém basketbalovém hřišti? **Alešem Lehým** ze Snidené z Novou, nebo nezkuší změřit síly ve střelbě hokejkou na branku z usměvavou Šárkou Ullrichovou z Ulice?

Samozejmě, že všechny čtyři běhy byly věnovány hlavně náročným setům, ale zábava musí být. Proto když pozvání přijali hosté **Miša Nosková**, která je patronkou kategorie muzikál, **Bořek Slezáček** a **František Dytoun** z muzikálu Děti Ráje, celý hotel byl na nohou a aplaudoval.

Každý večer bylo o zábavu postaráno. Každý den nebyl podobný tomu předchozímu. Jednou se děti mohly pokřít smíchů u „nováckých scének“, které si samy připravily, podruhé se zase zaměřily na hlavního v tábořské zábavní morseovku.

Kromě zábavy hlavně „práce“

Co se říká náročný jednotlivých soutěžních kategorií, tak všechny sety jsou náročně provedeny. Nápaditost, originalita a v neposlední řadě perfektní provedení v podání dětí dokazuje, že pravidelná setkávání s dětmi přináší své ovoce na všechny strany. Letošním hitem letního soustředění byl jednoznačně muzikál. Muzikál Děti Ráje se stal partnerem našeho soustředění pro letošní rok. Miša Nosková se postarala o kvalitní výuku zpěvu. Choreografka Petra Panovníčková se svým týmem tanečnic předala dětem cenné zkušenosti profesionálních tanečniců a choreografů. Tréninky pod jejím vedením byly „drsné“, ale světe div se – velmi oblíbené.

Co tomu říká Hanča Kynychová?

„Jsem nadšená. Nové zapojení domovů shvěle zapadá. Již tradičně zapojené domovy se stále zlepšují a zlepšují ve svých výkonech. Na soustředění se ške celé dny trvá trénování, ale pohoda atmosféra dodává všem sílu a energii.“ Zhodnotila úspěšné soustředění předsedkyně občanského sdružení **Dětské domovy v pohybu**. „Mám velký dík patřící také celému týmu lektorů – Tereze, Igorovi, Martinovi, Kačce, Míše, Petře a jejím býmu tanečnicům za práci, kterou odvedli a odvádí.“ dodává autorka projektu a lektorka kategorie aerobik v jedné osobě **Hanka Kynychová**.

Bohužel každý den také jednou končí, stejně jako skončilo soustředění sportovního charitativního projektu „**Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou**“, který pořádá občanské sdružení Hančy Kynychové Dětské domovy v pohybu za velké podpory TV Nova. Po natalském loučení, rozdělení zařazených diplomů a výměně telefonních čísel se všichni odebrali do svých domovů, aby se mohli pilně připravovat na podzimní soustředění... uskuteční finálové závody. V nich již nepůjde jenom o blýu o první příčky, ale také o utužení přátelství, které vzniklo právě během soustředění ve Zlenicích.

David Kroužel, Kateřina Fingalová
OD v pohybu

Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou jde

do finále

Pro každého znamení první tři podzimní měsíce neščetné množství aktivit.

V případě našeho „hejbachi“ týmu mají naše aktivity společnou hlavní věc – občanské sdružení Dětské domovy v pohybu, za kterým si stoprocentně můžeme představit tvář Hanky Kynychové, která je předsedkyní právě tohoto sdružení.

Přednímy skončily, začal nový školní rok, což pro děti zapojené v projektu „**Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou**“ znamená jenom usazení do školních lavic, ale také zahájení intenzivních nácviků jazzu a aerobiku, hip hopu, muzikálu a běžných tanců. Nejen, že děti musí téměř každý den trénovat ve svých domovech se svými tetami, ale také je čeká ještě jedno setkání se svými lektory z týmu DD v pohybu, jež mají touhu dobrou náctku už za sebou.

Dva zářijové a dva říjnové víkendy jsou totiž věnovány novince letošního roku – třídenímu podzimnímu soustředění, kde děti se svými lektory věnují zdokonalení, doladování a pilování seřaz a dalších nezbytností jako je výraz, drap, celkový dojem a spousta dalších.

Děti zapojené do kategorie Muzikál si zkouší zpěv i porty – jedna z tělocvičen hotelu Hlávka se proměnila v malé divadelní jeviště a děti si pod vedením profesionálů z muzikálu **Děti Ráje** zkouší své muzikálové bule ve stylu Michala Davida. Na finálových závodech tak budou znít hlavy Michala Davida v podání dětí, nikoliv na playback, jako tomu bylo v loňském roce. Diváci se tak mají na co těšit, protože doprovodné choreografie muzikálu **Děti Ráje** také šloji za to.

„Zatím máme za sebou první dva nácviky a musím říct, že děti i tety se letos opravdu snažily. Výkony dětí, ale i samozřejmě i tety v rolích trenérů, se opravdu začínají rovnat výkonům profesionálních tanečniců,“ raduje se **Hanka Kynychová**, autorka projektu „**Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou**“. „Jsem ráda, že se nám v letošním roce podařilo zrealizovat myšlenku, kterou jsem vložila v hlavní už celý loňský rok – podzimní soustředění. Můžeme tak dětem předat více zkušeností a i vzájemné přátelství

vztahy mezi dětmi, tetami a naším týmem DD v pohybu se pschlativo ji“ dodává teta“ Hanka.

Po podzimních podzimních nácvicích mají všechny dětské domovy přibližně čtyři týdny na doladění nejen svých tanečních a pěveckých vystoupení, ale také dření a dalších nezbytností potřebných pro umístění na prvních třech příčkách na finálových závodech. Finálové závody se stejně jako vloni uskuteční v **Kongresovém centru Praha** na Vyšehradě.

Pro závodníky je finále letos dvou-denní záležitostí. V pátek proběhne semifinále bez účasti veřejnosti, kde budou děti rozděleny do dvou skupin. Jedna skupina se vzájemně utká v sobotu dopoledne v tzv. **FINÁLE** a druhá skupina se utká v sobotu odpoledne v tzv. **SUPER FINÁLE**. Sobotní den už bude valkolepou záležitostí za účasti nejen veřejnosti, ale hlavně tradičních patronů jednotlivých DD – tvář **TV Nova** a zejména jejich účinkujících. Z patronů můžeme jmenovat například **Markétu Fialovou, Karla Voříška, Mirka Vaňura, Pavlína Dankovou** nebo **Kristinu Kloučkovou**. Zpívat přijde nejen patronka kategorie Muzikál **Miss Nozková** se svými kolegy z muzikálu **Děti Ráje**, ale také **Jan Bendig, Vlasta Horváth** nebo třeba **Madalena Jaso**. Vystoupí také taneční profesionálkové – **ta-9**, a děvčata ze **Sportovního klubu Hejbejte s Hankou Kynychovou**.

A kdy že se tato unikátní taneční show dětí z dětských domovů koná? No přece 13. listopadu 2010!

Finálové závody a celý ročník projektu „**Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou**“ bychom nemohli realizovat bez podpory generálního partnera, kterým je již čtvrtým rokem **TV Nova**. Nezbývá bychom se ani bez hlavních partnerů, kterými jsou **finmy Nutrend, Madeta, Kongresové centrum Praha a Heris sport** dále pak bez partnerů jako **Rajec, Microsoft, Gazella, Český červený kříž** a mnoho dalších. Všem děkujeme, že nám pomáhají i realizací myšlenky celého projektu, kterou je vnášet tanec a pohyb vůbec do života dětí v dětských domovech.

Kateřina Fingralová
DD v pohybu

nadace a organizace

Zdravíme všechny čtenáře Zámečku a gratulujeme k jubilejnímu 100. vydání časopisu Děkujeme za možnost přinášet na stránkách Zámečku pravidelné zprávy o našich programech a aktivitách, neboť jsou určeny právě jeho čtenářům. Kdo čte časopis pravidelně, již ví, že dva hlavní programy Centra SÁMOVKA nabízejí podporu a pomoc těm, kteří se chystají na odchod do samostatného života. Tím prvním je:

PROJEKT SOS18 – Příprava na samostatný život

Něco málo z historie

Proč SOS18? Signál SOS1 používali už před více než 100 lety námořníci na svých dalekých zaoceánských plavbách. Vybírali jej ve chvílích, kdy se dostali do těžkých a potřebovali pomoc od těch, kdo v tu chvíli stáli pevně na zemi.

Na okamžik, kdy budete plnoletí, volní a budete „pány svého času“, se určitě většina z vás těší. Ne vždy jsou ale první kroky dospělého života tak růžové, jak si je po večerech před unutřím představujete. Může se stát, že se vám po prvních dnech z množství povinností zatáhne hlava a vy nebudete vědět, kam jít. Kde si najdu práci? Jak zaplatím nájem? Kolik utratím za jídlo? Komu zavolat, když to budu potřebovat vyprovázet? To jsou jen některé z otázek, které vám možná přelétí hlavou.

O těchto a podobných obavách jsme si před několika lety povídali s hostkami a hosty, které odchod z domova čekal. Přemýšleli jsme, jak nejlépe na jejich volání SOS1 odpovědět a první samostatné chvíle mimo dětský domov jim usnadnit. Náš odpověď se stal **Projekt SOS18 – Příprava na samostatný život**. Projekt má již 54 zúčastněných a nyní probíhá jeho 4. ročník.

...a neaktuálnější reportáž z letního pobytu

koncrt Kolik věcek nabíráš, tolik získáš cen.

Jaká hra tě nejvíc „dostala“ a proč?

Jára: Takže nej hra, která se mi líbila a zároveň mi dostala, byla městečko Palermo! Proč? Protože jsem poznal, jak moc kdo umí lhat a nechat to na sobě vidět! Šlo nám to asi všem! Hihh.

Šárka: Vynášení vajíček pusou ze země

Kdy sis sáhl/a se silami až na dno?

Julka: Na dno jsem si sáhl ve vodě, kde jsme museli hledat číselnou kombinaci, abychom dostali klíč.

Šárka: Nejobtížnější pro mě bylo zlást Sněžku.

Jak fungovala spolupráce ve vašem týmu?

Jára: Spolupráce v našem týmu byla naprosto výborná, chválím, protože upří! Upřímně nejvíc. Budu vzpomínat ještě dlouho!

Julka: Byli jsme perfektně sebraný tým.

Ani v létě jsme s projektovou partou nezaháli a vypluli jsme se společně na týdně cestu do Krkonův, kde jsme hledali klíče k tajemné pevnosti Boyard. Zda a jak se nám ztolaování přelázek danlo a zda jsme nakonec pevnost odcemli, vám nejlépe řeknou samotní účastníci:

Jak se Ti líbila celopobytová hra „Klíče od pevnosti Boyard“?

Julka: Bylo to dobrá zkušenost a jsem moc rád, že jsem ji zažil na vlastní kůži.

Jára: Hra hledání klíčů od pevnosti Boyard byla super hlavně ten

u 2 9Á v

je druhý program, který vám má usnadnit cestu k samostatnosti. Po dosažení plnoletosti nebo po vyprání unioy z DD můžete požádat o poskytnutí Bytu na půli cesty či startovacího bytu. Jedná se o sociální službu a to znamená, že kromě finančně zvýhodněného bydlení vám nabízíme také podporu při hledání práce, vytváření sociálních důvek a jednání s úřady, vedení domácnosti a hospodaření, uplatňování vašich práv a samostatné i pomoc v dalších nových a obtížných situacích.

Vše o Projektu SOS 18 či podmínkách Bydlení v Sámovce se dozvíte již tradičně na stránkách www.sos18.cz. Zda na vás čekají také pravidelné routáže o ceny nebo diskuzní fóra, která jsou otevřena vašim názorům a postřehům.

VÍTĚZOVÉ SOUTĚŽENÍ S KOMIKSEM SI JIŽ VYBRALI SVÉ CENY

Pásmoční srovnání 33 soutěžních týmů je za námi! Tvořivost, píle a vtip, který do svých textů týmy přenesly, nás velmi pobavily. Svědčí o vašem zájmu dívat se kolem sebe a zkusit si něco nového. A to je vždycky dobře. Rozhodování nebylo jednoduché, počali nakonec následovně:

1. místo: tým z Budiřova nad Budiřovkou
2. místo: tým z Úchova
3. místo: tým z Čeladné

A jak si vítězové užili svoji cenu – Vikend na přání v Praze?

„Vyhrali jsme 1. místo v Sámovce!“ oznamovala teta. Hodně jsme se sradili, ale tohle jsme opravdu nečekali. Když jsme přijeli, přátelsky nás usítali, ubytovali jsme se, navečeři se a vyrazili do Imasu na SD Shroka. Po hře jsme v Sámovce vyměnili šperky, zdobili tašky a malovali na hedvábí, opravdu nás to velmi bavilo. Druhý den byla na programu procházka po historickém centru, jež jsme také do naší ZOO a zpátky parníkem po Vltavě. Byli jsme hodně nadšení. Poslední den jsme jež dlouhou cestou do Aqua Palace. Tam jsme se vyřádili nešutěrně, opravdu to stálo za to. Program, který nám nachytali, byl skvělý a my si to uživali. Moc děkujeme všem pracovníkům v Sámovce za nádherný víkend.

Kluci a holky DD Budiřov nad Budiřovkou

Do Zámečku mě přivedla ženská

Když jsem byl malý kluk, byl jsem asi moc bílý. Neměl jsem se přit a strašně jsem bál jednu holku z naší třídy. Dál jsem ji bál víc a v hodinách ji posílal křáčky. Ona mě sáda neměla.

Dokonce jsem si zřídil vlny. Myslel jsem, že se je může každý naučit. Nic neexistuje. A potom mě napadlo, že bych mohl být v něm a mluvit. Tak došlo, že by se do mě postavila vlna. I když teď asi už nikdy. A ona by mi

pek gresah z nity. Zecuci pen to nity. Uki pen e nity, pek sem chadi na
Ritma, hadi pen dikasi file, neabirio.

A pek mi napuštilo, an bych něco napustil do Zámečku. Bylo mi už mnohdy let a udělal jsem mňahvíz v Řečnici Kámošovi, stress odloženo z domova. Běže si jedinou Zámečkem intovoku a já čekám, až se Řečnicko na mňahví Zámek. Nepřesvědčí se. Ale já jsem si páni zhrál. Už teda ne, když domky, ale bývá domky, že mi na čase. Mnoho, jistě jsem už tak došel, že by se do mě. Běže záměškem a dočlová na to. Mnoho, ale o toč už neče.

Dāļi Ziemeļos jomā pārstāvēti spēcīgāko (arī nāvē) spēcīgāko. Arī jūriņi
to veidojās - pārstāvēti ar to, ko pārstāvēti četrpadsmit, 12. jūriņi veido.

Graciosa Swazini

EST's resources: all children's materials

Jak jsem podváděl s básničkou

[illegible]

je dnes šlo dohodu dovést k realizaci. Jako je schválená v rámci rozvoje Gracína z Jemnice nebo jako bytů Milos Kralova z Hory u Klatav. G. Nov. Chrástov z Prahy (obě vložila do domovů neust.) Ancho (jako jen byl šel) z Kolář Lave.

Elle bade ai n'ekwensi

[illegible]

Poprvé na akci Zámeček...

leposrebrných letách doplnení jemným a was dlebede redce. Zvezne, lety
 sedmimistny a postel v 2003 v Kauter na Dazem (Tunepu). Plachem jazy v po-
 dobnym sledmim posteli, (tste a dleba a dleba a dleba postel). Na setmi no-
 misty se mi postelilo vsem postel postel a tely dleba a dleba. CTK Vleba
 - Bika. Zvezne v leba, se v leba dleba dleba dleba. V Kauter v leba
 redce v leba dleba, se v leba dleba dleba a dleba v leba dleba dleba
 dleba. Dleba, jazy postel postel a dleba a dleba, se v leba. Se dleba dleba postel
 a dleba dleba a dleba.

[illegible]

Mikolaj Hauer

Author's address: ZILAB, Inc.

Jak vidí Zámeček dospělí?

Lukáš Kotlár z DD v Uherském Brode (a zároveň štýlový Dávid Gata) pripravil vďaka ankete – zrela sa domácnosť, tak sa líni Zámeček líbí

Samā chvāla, mālo reality

Přivítání ještě se to bude sedláctví? Na ZS-
meček nastal bobří trocha křivoký nájezd. Už se mi, že
mátoho - prostej pro Zlatý dít, neboť je to z pro-
storu finanční, aby mělo necht se velkým vyhlá-
nost barmy Zlaté, kde se dle mělo vyhlá-
nájezd - to prostej to, křivoký.

„Ale teď to nechtím. Myslím si, že v Zelenčce je krásně, když je to bylo vše šťastně a já se všichni milujeme a vůbec tam nevidím tu jinou možnost, se kterou se setkávám v normálním životě v RD. Těba já jsem i několik měsíců předtím, když jsem se rozhodl vyjet. Proč tam musím jít, když tam nic není? Já se setkávám s tím, že si všimnu nějaké nečistoty, že v Zelenčce úplně vidím, že se všichni rádi a já jsem si těbou a já chci být s tebou. Mám nějaké problémy, ale ty jsi s tebou a já chci být s tebou. Mám nějaké problémy, ale ty jsi s tebou a já chci být s tebou.“

Proč je nevěra v neúspěchu?

[illegible]

David Proctor

rel. length of dotted DSD (fraction)

Stanislava Nenádová
sociální věda, PhD., Ústav práce a sociálních věcí

Číslice 100 sama o sobě nic neznamena, Vašinou z ní děláte číslo před ní, protože jen díky ní může být stavka velkým
kudákem mnohem o větší.

Podobné je to i s tímto Zámečkem. Není výjimečný kvůli tomu, že má na obědě čísel 100, ale proto, že u něj nám vyšlo dvacet šest jehyn vládní. Byly to Zámečky, které musel za měsíc a rok za roků vyčistit hlavně pro své válečníky a z nich. Například jen v myslu, že Zámeček vládní nám pro práci. Jede se u něj dlehní nám dlehní, že rádo nám má. Nejen z toho, že Zámeček má, ale, baví se... ale hlavně z toho, že se čísel má se započítat do jeho přání, že je to ho záměrem má.

Značka a výrobě, která jsem jen našel, že když Zimová v roce 1991 pozvala vyhlá, tak jsem si uměl představit, že jejího ze svého let vyjde 100. čílo, ale oni se mi nezapadli, že z něho budu mít takovou práci. Ne kvůli tomu, že jsem čílo, ale kvůli překladu 99 Zimová.

Rozloučení s prázdninami

V mnoha domovech se stalo tradicí, že prázdniny vrcholem ať v září. To se totiž hotelové komplexy u moře vyprázdňují a cestovní kanceláře nabízejí lepší ceny, takže vás může díky milým sponzorům vyrazit na příjemnou dovolenou více, než třeba na začátku července. To ale vy v domovech vůbec neřešíte, hlavně že se jede k moři. A v září se navíc na pár dní ulítete ze Štoly...

Podobně to letos měli třeba v Liptále. „Na to nejlepší z léta jsme si museli počkat až na září, kdy jsme se vydali do italského přímořského městečka Caorle. Počasí nám přišlo a tak jsme si užívali sluníčka, daného moře a písku. Nejvíce se nám líbilo dovádění v moři, stavění hradů z písku i historické centrum města a přístav, kde právě probíhala velká slavnost, která se koná jednou za pět let. Takže jsme měli velké štěstí. Do domova jsme si kromě zážitků a mušlí dovezli taky dva černé pasažéry – krokodýla a delfinu. Chtěli bychom poděkovat sponzorům, bylo to úžasné,“ napsali do redakce kluci a holky z Liptálu.

(red)

